

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Emily geleceği görebiliyordu,
ama gördükleri sadece sorunlara neden oluyordu...

SEÇİLMİŞ

Ny.Ozlemmm

GELECEĞİ GÖREN

Neden? MARILYN KAYE

DOKUZ GENÇ, DOKUZ SIR ve DÜNYAYI
DEĞİŞTİREBİLECEK DOKUZ GÜÇ

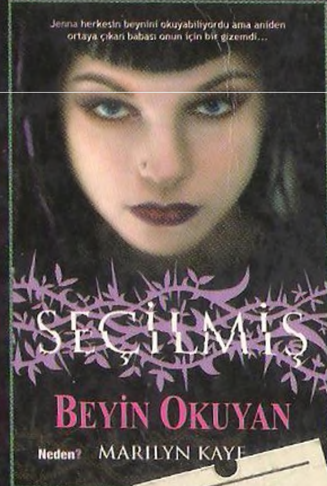
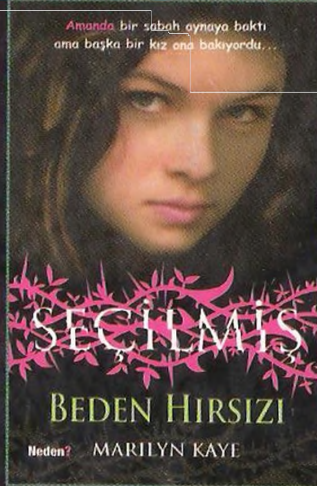
GELECEĞİ GÖREN

SEÇİLMİŞ serisinin üçüncü kitabı

Geleceği görmek mümkün olan en iyi yetenektir, ama Emily'nin görüntüleri sadece sorunlara neden oluyor. Şimdi Seçilmişler Sınıfı öğrencileri birer birer kayboluyor ve gelecekte de birlikte olmaları için Emily'nin yeteneği onların tek umudu...

Emily'nin bir sırrı var. O bir SEÇİLMİŞ.
Ve sadece bir tek o değil...

Ny.Ozlemm

www.nedenkitap.com

ISBN 978-975-254-394-2

9 789752 543942

13 TL

GELECEĞİ GÖREN

Neden?

SEÇİLMİŞ
MARILYN KAYE
ORİJİNAL ADI
GIFTED

Better Late Than Never

GENEL YAYIN YÖNETMENİ: TANIL YAŞAR
ÇEVİRMEN: SELİN GÜL
İÇ TASARIM: ADEM ŞENEL
KAPAK UYGULAMA: DENİZ KARATAĞ
BASKI-CİLT: MELİSA MATBAASI

Copyright © 2009 by Marilyn Kaye
Translation Copyright © 2011 by Neden Kitap

Yayıncı Sertifika No: 11389
ISBN 978-975-254-394-2

Melisa Matbaası
Çifte Havuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4
Davutpaşa/İstanbul

YAYINCI
NEDEN KİTAP
www.nedenkitap.com
info@nedenkitap.com

GENEL DAĞITIM
GNG Dağıtım Pazarlama Hizmetleri
Turgutreis Mah. Giyimkent Sitesi B. 106/23 Esenler/İSTANBUL
Tel: 0212 438 47 70 (pbx) Fax: 0212 438 47 73

MARILYN KAYE

GELECEĞİ GÖREN

Çeviri: Selin Gül

Neden?

*Bandol'daki kumsalda bu hikâyeyi ilk duyan arkadaşlarım:
Thomas ve Agustin Clerc, Emilie ve Marion Grimaud, Jeanne,
Angéle, ve Baptist Latil, Liona, Fanny ve Alice Lutz için.*

Emily, hayal mi görüyor, yoksa görüntülerinden birini mi yaşıyor, bazen bundan pek emin olamıyordu. Genellikle sabahın erken saatlerinde, alarm çalmadan hemen önce oluyordu.

Özellikle bu Pazartesi sabahı uyanık olduğundan oldukça emindi. Gözlerinin açık olduğunu biliyordu; çünkü şifonyeri, masasını ve en üst raftaki oyuncak bebek koleksiyonunun olduğu kitaplığını görebiliyordu. Belli belirsiz güneş ışığı penceredeki ince perdesinin arasından süzülüyor ve bir gün önce karyola direğinde asılı bıraktığı kazağını bile görebiliyordu.

Fakat aynı anda başka bir şey gördü, yatak odasına ait olmayan bir şey, gözünün önünden akıp giden yarı saydam bir imge gördü. Bu çok ayırt edici olmasa da görüntüyü hemen tanıdı -okuldaki sınıflarından biriydi, *Seçilmişler* sınıfı olarak bilinendi.

Öğretmen, Madam da oradaydı, her zamanki yerinde oturuyordu. Sınıf arkadaşları da her zamanki yerlerindeydi: Ken, Amanda, Tracey, Martin ve diğerleri. Kendini bile görebiliyordu... ama bir dakika, sekiz öğrenci vardı, bir kişi eksikti.

Bu durum bir bakıma komikti; hepsi ders konusunda şikâyetçiydi, hatta bazıları nefret bile ediyordu, derisi nadiren özlüyorlardı. Ve sınıftaki sadece dokuz öğrenciyle, hiç kimse bunu fark edilmeden atlatamazdı. Fakat görüntüsünde kayıp olan kimdi? Jenna oradaydı, Sarah'ı da görebiliyordu, tekerlekli sandalyesinde Charles'ı...

Carter, yoktu. Bunu hemen fark etmemiş olması mantıklıydı. Carter konuşmadığı için dikkatleri kendine çekmiyordu ve onun sınıfta olduğunu bile unutmak kolaydı. Ama normalde orada olurdu; en azından fiziksel olarak, bu yüzden de şu an olmaması ilginçti.

Daha sonra çalar saati çaldı ve sınıf ortadan kayboldu. Kalktı, komodinine uzanıp saati kapattı. İmge gitti ve Emily, bunun bir hayal ya da görüntü olup olmadığından kesinlikle emin değildi. Önceden de sınıfı hayal etmişti ama kurduğu hayallerin çoğu, aydınlatma armatöründen Ken'in sallanması, Charles'ın Madam'ın masasında dans etmesi gibi saçma şeylerdi. Şu anki yaşadığı imge öyle gerçekçiydi ki... evet, bu bir görüntüydü.

Fakat muhtemelen bu, büyük bir sorun değildi. Carter, bir zombi gibi davranıyordu ama o da bir insandı ve herkes gibi mide ağrısı yaşamaya ya da nezleye yalanmaya yatkındı.

“Emily! Kalktın mı?”

Annesinin sesi biraz sinirli geliyordu; sanki bu, Emily’ye ikinci ya da üçüncü kez sesleniydi. Emily’nin görüntüleri, önemsiz olanları bile, her zaman tüm duyularını da alıyordu, bu yüzden annesinin önceki seslenişlerini duymamış olabilirdi. Ya da belki de gerçekten hâlâ uyuyordu. Bunu söylemesi zordu...

“Kalktım,” diye seslendi. Yataktan kalktıktan sonra odadan çıktı ve banyoya geçti. Dişlerini fırçalarken, aynadaki yansımasında bir şeyler gözüne ilişti ve diş macunu neredeyse boğazına kaçıyordu. Yüzü neden bu kadar bulanıktı? Bu, başka bir görüntünün başlangıcı mıydı?

Hayır, bu henüz lenslerini takmadığından olmuştu. Lenslerini taktıktan sonra kıyafetlerini seçmek için yaklaşık yirmi dakika harcadığı yatak odasına gitti. Bu iş, tişört ya da kazak seçiminde ufak değişikliklerle her gün genelde aynı şeyleri giydiği için çok vaktini almıyordu. Makyaj yapma zahmetine girmiyordu.

Çok yakın zamana kadar gözlük takıyordu ve gözlükler yüzünün yarısını kapladığında, makyaj yapmanın ne anlamı vardı? Şimdi lens takmasına ve yüzünün daha görünür olmasına rağmen, daha henüz kozmetik ürünü satın almamıştı. Makyaj konsantrasyon gerektirir ve Emily, hayale daldığında göz kapağına ruj süreceğini biliyordu.

Böylece kendini aynada kontrol ettiğinde, herhangi şaşırtıcı bir şeyle karşılaşmadı. Aslında küçüklük re-

simlerinde kendine baktığında tüm hayatı boyunca aynı görüldüğünü biliyordu. Birinci sınıftaki resminde aynı oval yüzü, uzun düz burunu ve şu an gördüğü dudakları fark edebiliyordu. Uzun düz kahverengi saçları hâlâ aynı tarzda kullanıyordu ki aslında pek de bir tarz sayılmazdı.

Yetişkin biri olduğunda da böyle görünüp görünmeyeceğini merak etti. Bunun için her zamanki gibi geleceği görmek istedi ama göremedi.

“Emily! Geç kalacaksın!”

“Geliyorum!” Sırt çantasını kaptığı gibi aşağı kata, mutfığa indi. Annesi küçük mutfak masasında mısır gevreği seçimini yapmıştı ve Emily de kendine biraz aldı.

Annesi, “İyi uyudun mu?” diye sordu. Emily’ye her gün aynı soruyu sorardı ve Emily de genelde otomatik olarak, “Evet,” cevabını verirdi. Ama bu kez, bu sabahki sersemliğini düşününce, annesine dikkatlice baktı.

“Anne... uyanık olduğun ama aslında uyuduğun zamanı hiç düşündün mü? Ya da tam tersini?”

Annesi sertçe baktı. “Yine şu görüntüleri mi alıyorsun?”

Emily, asla durmadım, diye cevap vermek istedi ama bunun annesini üzeceğini biliyordu. Annesi, hiçbir zaman Emily’nin yeteneğini konuşmayı sevmeyi sevmedi fakat arada bir Emily şansını dener ve konuyu açardı. Annesinin, onu dinleyeceği başka bir zamanın olmasını istemekten kendini alamıyordu. Ama annesinin yüzündeki ifade

bunun şu an zamanı olmadığını söyledi; bu yüzden annesinin sorusuna cevap verme zahmetine bile girmede.

Bunun yerine, “Hiç portakal suyu var mı?” diye sordu.

Annesi, konunun değiştiğinden açıkçası rahatlamıştı. “Tabii ki, var. Buzdolabında. Üzüm suyu da var -markette indirimdeydi.”

Annesi her zaman indirimde olan ürünlere bakardı. Bir şirkette büro müdürü olarak iyi bir işi vardı ama Emily’nin babasının ölümünden bu yana o, evde para kazanan tek kişiydi.

Emily’nin okulundaki iki çocuk da bir ebeveynlerini kaybetmişti ve onlarla bu konuyu hiç konuşmasa da Emily gibi aynı üzüntüyü duyduklarından emindi. Ama onların hiçbirinin, bu konuda kendilerini suçlu hissettiklerini sanmıyordu.

Annesi, “Bugün eve geç geleceğim,” dedi. “Tony ile randevum var.”

Bununla ilgili acayip bir şey yoktu. Annesi saçlarını, kısa ve katlı bir tarzda kullanıyordu ve altı haftada bir, Budget Scissors’da kesim için Tony’yi görmeye giderdi. Ama bir anda Emily, bir görüntü aldı ve telâşlandı.

“Bunu yapman gerektiğini sanmıyorum anne. Bugün değil.”

“Neden bugün değil?”

Görüntü son derece açıktı. Annesinin normalde yumuşak bukleleri, karmakarışık oluyordu. “Seni görebiliyorum. Kuaförle randevundan sonra. Tony, kötü bir ruh

halinde ya da başka bir şey bilmiyorum ama bugün saçlarına güzel bir kesim yapmayacak.”

Emily, annesinin yüzündeki şaşkınlığın kızgınlığa dönüşünü izledi ve kızgınlığın doğrudan kuaför Tony’e olmadığını bilmek için bir falcı olması gerekmezdi.

“Emily, kesşunu, bu doğrubir zaman! Saçmalıyorsun!”

Annesiyle tartışmanın bir anlamı yoktu ama yine de açıkça söylemek zorundaydı. “Anne, eğer görüntülerim saçmaysa, beni özel yetenekli insanların olduğu sınıfa neden koyduklarını düşünüyorsun?”

Annesi dudaklarını sıktı. “Bunu şimdi tartışmak istemiyorum Emily. İki dakika içinde çıkıyoruz.”

Annesi mutfaktan çıktı. Emily, mısır gevreğini bitirdi ve okul eşyalarını aramaya çıktı. Yeteneğini anlamamasından ötürü annesine kızgın değildi. Emily, kendi kendine bunu anlamadığı zamanlarda nasıl kızgın olabiliyordu? Oturma odasından geçerken çerçeveli resme bakmak için durdu. Bu, yeteneğini ne zaman düşünse yaptığı bir şeydi ama hiçbir zamanda cevap alamadı. Tek verdiği, daha çok soruydu.

Resim, sadece sekiz yıllıktı ama annesi çok daha genç görünüyordu. Belki de öyleydi; çünkü gülümsüyordu ama sadece dudaklarıyla değil, gözleriyle gülüyordu. Bu, Emily’nin annesinin yüzünde sıklıkla görmediği bir ifadeydi. Annesinin bir eli, beş yaşındaki Emily’nin omzundaydı ve Emily’nin diğer tarafında da babası vardı.

Fotoğrafa bu açıdan baktığında, Emily’nin durduğu yerin hiçbir önemi yoktu; babasının gözleri zaten onun

üzerindeydi. Ve bazen, sanki hayal kırıklığıyla baktığını hissediyordu; tıpkı hayatını kurtarması gerektiğini hatırlatır gibi.

Bu anıyı, bu kadar kolayca hatırlamamayı istediği çok an olmuştu. Bu, ilk görüntüsü müydü? Emin olamıyordu ama hayatında gerçek bir etkisi olan ilk görüntüydü. Ve öyle sıradan bir anda gerçekleşmişti.

Sanki bir gün önce olmuş gibi detaylı bir anıydı. Annesi anaokuluna hazırlanması için Emily'nin saçlarını tarıyordu. Babası da çantasına birkaç kâğıt koyuyordu.

Görüntü birden geldi, tıpkı bu sabah sınıf görüntüsü aldığı gibi. Babasının, ön kapıdan çıkışını ve sokağın karşısına park ettiği arabaya gidişini görebiliyordu. İki yöne de bakmadan freni çekişini görebiliyordu. Hızla hareket eden araba köşeden bağırarak geldi ve ona çarptı.

Bu korkutucu görüntüyü babasına söylemeyi istedi ama babası çoktan kapıya yönelmişti. Tüm söylemesi gereken şeyin, "Bekle baba, sana anlatmam gereken bir şey var," gibi bir söz olduğunu biliyordu ama yapmadı. Bugün bile o zaman neden konuşmadığını bilmiyordu. Ona gülmesinden mi korkmuştu?

Şu an 'Neden' önemli değildi. Babası süratle gelen bir arabanın çarpmasıyla öldü ve görüntüsündeki gibi gerçekleşti. Ve belki de, sadece belki de, görüntüsünü babasına söylemiş olsaydı, caddeden karşıdan karşıya geçerken daha dikkatli olurdu. Belki de Emily'yi dinlemesi için dursaydı, araba daha babası evden çıkmadan geçip giderdi. En azından annesi babasının ölümünden onu

suçlamıyordu; çünkü aslında, Emily'nin geleceği gördüğüne inanmıyordu. Ama Emily, bu konuda kendini hep suçladı.

Şimdi ise ne zaman birilerinin hayatını etkileyebilecek ciddi görüntüler alsa, bunu o kişiye söylüyordu. Ama insanlar her zaman bunu onaylamıyordu ve genelde Emily'ye inanmıyordu. Bu, anlaşılabilirdi... çünkü bazen görüntüler yanılıyordu. Aslında belki de tamamen yanlış değil de... tam olarak doğru olmuyordu. O gün, jimnastik yarışmasında denge kirişinden düşeceğini İngilizce sınıfındaki Terri Boyd'a söylediğindeki gibi. Ancak Terri, o zaman düşmedi. Ama yarışmasının devam ettiği haftada yere yuvarlandı. Ve Terri bu konuda, aklına bu düşünceyi soktuğu için Emily'yi suçladı.

Annesi sordu. "Hazır mısın?"

Emily sırt çantasını aldı ve annesini takip etti. Fakat annesi tam kapıyı kilitlerken, Emily başka bir görüntü aldı. Bunun oluş şekli komikti. Tek bir görüntü bile almadan günlerce gidebiliyordu ve daha sonra sabah bir düzine görüntü alabiliyordu.

"Anne bir şey unuttum. Hemen döneceğim."

Annesinin karşı çıkışına aldırmadan içeriye koştu ve yatak odasına geçti. Kitaplığında ihtiyacı olan şeyi buldu ve aceleyle annesinin yanına döndü.

Annesi bilmek istiyordu. "Ne unuttun?"

"Jenna'ya ödünç vermem gereken bir kitap," dedi. Ki bu doğrudu, sadece Jenna'nın kitaba ihtiyacı olduğunu nasıl bildiğini söylemedi.

Meadowbrook Orta Okulu'na giderken geçen beş dakikada hiçbir görüntü almadı ama Carter'ın olmadığı *Seçilmişler* sınıfının imgesi hâlâ aklındaydı. Okula varıldığında bu konuyu anlatmak için Madam'ı aramayı düşündü ama Madam her zaman, konuşmak için çok acele etmemesi için onu uyarıyordu. Emily'ye her zaman, sonuca varmadan önce görüntülerini düşünmesini, incelemesi söylüyordu. Emily, bu konuda pek de emin değildi, ne gördüğünü biliyordu ve bu sadece düşünerek değişmeyecekti. Ama Madam bunun tam tersini düşünüyordu; bu yüzden *Seçilmişler* sınıfı bir araya gelinceye kadar beklemeye karar verdi. Belki de o zamana kadar daha net bir görüntü alabilirdi.

Tepsisini, Tracey'nin yanındaki ve Jenna'nın karşılarındaki masaya koyduğu öğle yemeğine kadar hâlâ görüntü almamıştı. Jenna, Tracey'ye yeteneğini kendi yararına kullandırmaya çabalıyordu.

"Bayan Stanford fotokopisini her zaman dördüncü ders saatinde çeker ve sen o zaman derste olacaksın, yani dersi kaçırmayacaksın. Kendini öğretmenler odasına gönderecek ve Bayan Stanford fotokopi çekerken, sen de teste bakacaksın. Hepsini aklında tutmak zorunda değilsin. Sadece rapor sorusunun ne olacağını bilmem gerekiyor."

.Açıkça bu tartışma bir süredir devam ediyordu. Tracey, bitkin bir halde başını salladı. "Bu kopya çekmek Jenna, sana yardım edemem."

Jenna rimelli gözlerini kısarak, "Şüphesiz yardım edebilirsin," diye mırıldandı. "Ama etmeyeceksin."

Tracey, “Aslında ikisi de,” dedi. “İstek üzerine her zaman görünmez olamıyorum.”

Emily, “Ama bu konuda gittikçe daha iyi oluyorsun,” dedi.

“Evet, ama hiç de kolay değil. Görünmez olmaya neden başladığımı hatırlıyor musunuz? Çünkü hiç kimse bana aldırış etmiyordu. Birileriyle konuşmaya çalıştığımda, beni duymuyorlardı. Sınıfta elimi kaldırdığım zaman öğretmen beni görmüyordu. Kendi ailem bile beni dikkate almadı. Kendimi görünmez hissettim ve görünmez oldum.”

Jenna, Tracey’ye merakla baktı. “Ama artık kendini görünmez hissetmiyorsun, değil mi? Öyleyse nasıl hâlâ görünmez olabiliyorsun?”

“O zamanın, yani kendimi bir hiç gibi hissettiğim zamanın nasıl olduğunu hatırlamak ve denemek zorundayım. Bu, oldukça üzücü... bu yüzden yapmayı sevmiyorum. Eğer kendimi güçlü ya da güvenli veya iyi hissediyorsam, görünmez olmak gerçekten zorlaşıyor.”

Emily için, diğerlerinin de yeteneklerine her zaman güvenmediklerini duymak oldukça rahatlatıcıydı. Tracey, sadece parmaklarını şakırdatarak görünmez olamıyordu. Ve akıl okuyabilen Jenna, herkesin aklını okuyamıyordu. Bazı insanlarla hiç problemi yoktu, akılları açık bir kitap gibiydi. Ama ne kendi annesinin, ne Madam’ın ne de Carter’ın aklını okuyabiliyordu. Ve diğer seçilmiş öğrenciler konusunda da bazen akıllarını nasıl okuyabildiğinden ve bazen de okuyamadığından

hep şikâyet ediyordu. Tabii ki sınıf arkadaşları, bunu denememesi gerektiğini söylüyordu ama Jenna kimsenin sözüne uymazdı.

Tracey devam etti. “Üzgünüm Jenna. Kendini beğenmiş biri olduğumu düşündüğünü biliyorum ama kopya çekmek yanlış bir şey. Neden herkes gibi sınava hazırlanmadın?”

Jenna suratını astı. “Neyden sınav olacağını bildiğin zaman, her şeyi öğrenmenin mantığı ne?” Daha sonra canlandı. “Hey, harika bir fikrim var. Bayan Stanford’a sınav hakkında birkaç soru sorabilirim. O zaman bunu düşünmeye başlayacak ve ben de böylece onun aklını okuyabilirim.”

Emily bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü ama Tracey onaylamadı. “Doğru değil Jenna. Bu, yine de kopya çekmektir.”

Jenna omuzlarını silkti. “Öğretmenin hatası. Bize bu kadar çok ödev vermeselerdi, kopya çekmek zorunda kalmazdım. Perşembe gününe bir makalem, yarına bir sınavım, bugün vermem gereken bir kitap raporum var...” Aniden durdu ve sırt çantasını aldı. Çılgınca içinde bir şeyler aramaya başladı.

Tracey, “Ne kitabı?” diye sordu.

“Anne Frank’in Günlüğü. Ve evde bırakmışım!” Sırt çantasını yere attı ve üzüntü içinde diğerlerine baktı. “Buna inanabiliyor musunuz? Gerçekten tüm kitabı okudum, raporu yazdım, yüksek sesle okunacak paragrafları işaretledim. Ve şimdi kitabım yanımda yok.”

Emily, çantasını aldı ve kitabın bir kopyasını elinde tutarken, “Sürpriz!” dedi.

Jenna elinden kitabı kaptı. “Vay canına! Teşekkürler Em.”

Tracey, “İhtiyacı olduğunu nasıl bildin?” diye sordu.

“Jenna, geçen hafta sonu kitabı okuduğunu söylemişti. Hatırladın mı Jenna? Seni ağlatmıştı.”

Jenna, Emily’nin konuşmasını düzeltti. “Beni üzdü. Ağlatmadı.”

Tracey başını merakla salladı. “Hayır, okula kitabı getirmeyi unutacağını nereden bildin?”

Emily gururla, “Görüntü aldım,” dedi.

Tracey, “Harika!” diye bağırdı. “Doğru bir önsezi almışsın.”

Jenna aynı fikirde değildi. “Fakat bununla geleceği doğru tahmin ettiğini söyleyemezsin.”

Emily sordu. “Neden söyleyemem?”

“Çünkü her zaman bir şeylerimi nasıl unuttuğumu biliyorsun ve bu raporu da bugün vereceğimi biliyordun. Bu yüzden de kendi kitabımı evde unutturum diye, kendi kitabını bana getirdin. Ne iyi ettin, bunu takdir ediyorum. Ama kitabı unuttuğumu kesinlikle bilmiyordun.”

Emily, “Biliyordum,” diye ısrar etti. “Gördüm.”

Tracey arkasına yaslandı. “Emily, tahmin konusunda gittikçe daha iyi oluyor, Jenna,” dedi.

Jenna, Emily’ye baktı. “Hey, sana bir yeteneğin olmadığını söylemiyorum. Sadece bunu çok iyi nasıl kullanacağını bilmiyorsun.”

Bu, tipik bir Jenna konuşmasıydı; açıkça, diğer insanların hislerini düşünmeden. Emily bunu kişisel almamayı denedi ama yapamadı.

"Yani yeteneğimin değersiz olduğunu düşünüyorsun'

Tracey, çok daha kibardı. "Bunu kastetmedi, Emily. Tamam, belki de yeteneğini şimdi çok fazla kontrol edemiyorsun ama kesinlikle ilerleme kaydediyorsun." Doğrulamasını ister gibi Jenna'ya baktı.

Jenna, "Evet, sanırım biraz daha iyiye gidiyorsun," dedi.

Ama bu bir iltifat değildi ve Emily'yi mutlu etmedi. Tracey'nin konuyu değiştirdiğini duymaktan memnundu.

Jenna'ya, "Evde işler nasıl?" diye sordu.

Jenna, her zamanki umursamaz omuz silkmesini yaptı ama bu kez pis bir sırtışıyla yarım bıraktı. "Fena değil," dedi.

Jenna'nın dayanıklılığına, aşırı olumlu ya da iyimser görünüşüne verildiğinde, 'fena değil' ifadesi, kolaylıkla 'mükemmel' anlamına gelebilirdi. Emily, annesi rehabilitasyon merkezindeyken iki hafta boyunca Tracey'in ailesiyle kaldığını hatırladı ama Jenna'nın annesi şimdi evdeydi ve Jenna yine onunla birlikteydi. Emily bir soru sormaya cesaret etti.

"Ve annen, o..." Tereddüt etti, bunu dikkatle nasıl yapacağından tam emin değildi. Herkes Jenna'nın annesinin rehabilitasyon merkezinde olduğunu biliyordu. "O, iyi mi?"

Jenna, kendi duygusuz tarzıyla bunu başka biçimde ifade etti. “O, ayık mı demek istiyorsun? Evet, çoktandır.”

Tracey, “Bu kez bunu başaracağına bahse girerim,” dedi.

Jenna, “Belki de,” dedi. Emily’ye bir bakış attı. “Hiç tahmin etmeyi düşünmedin mi?”

Emily, Jenna’ya, “Denemeye niyetlenmedim bile,” diyerek inandırmaya çalıştı. Jenna’nın, kendine danışmayı kastetmediğini biliyordu ama kızgınlık hissetmekten kendini alamadı. Hisleri yüzünde belli olmadan önce kalktı. “Biraz su alacağım.”

Su makinesinin orada, öğrencilerin tepsilerini boşalttığı bir dizi çöp kutusu vardı. Başka bir sınıf arkadaşını, Sarah Miller’ı, tepsilerden birinin içindekileri eliyle karıştırırken gördü.

Emily, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Sarah kafasını kaldırdı. Kalp şeklindeki yüzü tamamen üzüntülüydü.

“Yüzüğümü kaybettim,” dedi.

Emily geri çekildi. Bir şeylerini kaybeden ya da yanlış yere koyan birileri olduğunda Emily, karşısındakinin duygularını anlayabiliyordu.

“Çıkarmış mıydın?”

“Hiç sanmıyorum. Her zaman parmağымda olur, ellerimi yıkadığım zaman bile. Düşmüş olmalı ama nerede ve en zaman düştüğünü bilmiyorum. Sadece parma-

ğımda olmadığını fark ettim." Konuşurken sağ elinde yüzük parmağına dokundu. Emily de Sarah'ın dokunduğu parmağına baktı. Eğer konsantre olursa, bir görüntü alabilirdi. Bazen bu işe yarıyordu, bazen de yaramıyordu.

Bu kez şanslıydı, bir görüntü bulanıklaşmaya başladı ve gözleri karardı. Bir imge belirmeye başladı...

"Bulacaksın!"

Sarah da Seçilmişler sınıfında olduğu için Emily'nin yeteneğini biliyordu ama Jenna'nın aksine, gerçekten buna saygı duyuyordu. Sarah'ın gözleri parladı. "Gerçekten mi? Nerede?"

"Montunun cebinde."

Sarah'ın kaşları çatıldı. "Bu mümkün. Bugün montumu giydim ve eldivenlerimi almayı unuttum. Bu yüzden ellerimi cebime soktum. Orada çıkmış olmalı."

Sarah gittikçe heyecanlanıyordu. "Hemen gidip bakarsam, bulabilirim."

Emily, tereddüt etti. Bu '-ne zaman' sorusu- yeteneğinin en zayıf yönüydü; tıpkı Terri Boyd'un denge kirisinden düşüşü gibi bir olay görüyor olabilirdi ama ne zaman olacağından emin olamıyordu. Ama bu belirli olayda...

Emily, "Eğer montunun cebinde düşmüşse, orada olmalı," dedi.

Sarah, duvardaki saate baktı. "Montum dolabımda. Acele edersem, dersten önce bakma zamanım olur. Teşekkürler Emily."

Emily, Sarah'ın kantinden çıkışını izlerken gülümse-di. Ama yandaki masadan ona bakan kızları fark etti-ğinde gülümsemesi uçup gitti. Gerçekten de konuşma-dan önce düşünmeyi öğrenmesi gerekiyordu. Britney Teller ve Sophie Greene, ağızları açık halde Emily'ye ba-kıyorlardı. Amanda Beeson, Emily'nin *Seçilmişler* sınıfın-daki arkadaşı da onlarlaydı ama Amanda'nın yüz ifade-si çok farklıydı. Yüzünde, 'öldürme isteğiyle' Emily'ye bakıyordu.

İlk konuşan Britney'di. "Emily, sen bir şeyler görebili-yor musun? Bir psişik gibi?"

Emily'nin cevap vermesine gerek yoktu; çünkü Amanda, Emily'nin yerine bu durumla ilgilendi.

"Evet, tabii. Emily falcı bir Çingene," dedi. "Kristal küreni bize gösterebilirsin Emily!" Ve kimse sesindeki iğne-lemeyi duymasın diye, Meadowbrook Orta Okulu'ndaki alaycı kızlardan biri olarak ününü korumak için çok iyi yaptığı şekilde, alaycı bir tarzda kıkırdamaya başladı.

Hemen Britney ve Sophie de Amanda'nın gülüşünü en iyi taklitlerini yaparak kıkırdamaya başladılar. Emily, yüzünün kızardığını hissediyordu. Tahminleri üzerinde sahip olduğu kadar alınganlığını kontrol edebiliyordu.

Tracey ve Jenna'nın ona üzüntüyle baktıkları masaya yöneldi. Belli ki her şeyi duymuşlardı.

Tracey, "Doğrusunu söylemek gerekirse," dedi. "Amanda seni koruyarak doğru şeyi yaptı."

Emily, "Biliyorum," dedi. "Ama bu kadar yüksek ses-le yapması gerekiyor muydu?"

Jenna, "Gerçekten onu suçlayamazsın," dedi. "Biz gerçekten onun bu kadar kötü biri olmadığını biliyoruz; sadece eğer birlikte takıldığı bu çocuklarla olan konumunu sürdürmek istiyorsa, ününü korumak için uğraşması gerekiyor."

Bu doğrudu ama Emily yine de utanmıştı. Emily, Sarah'ın minnettarlığının onu mutlu edeceği Seçilmişler sınıfına gitmeyi dört gözle bekliyordu.

Fakat 209 numaralı sınıfa girdiğinde Sarah'ı, kantinde ilk gördüğü zamandan daha mutlu olmadığını fark etti. Üzüntülü sınıf arkadaşı dirsekleri sıranın üzerinde, çenesi ellerinin içinde oturuyordu ve parmağında da yüzük yoktu.

Emily yaklaşırken, Sarah kafasını kaldırıp baktı. "Tüm ceplerimi kontrol ettim. Yoktu." Ses tonu suçlayıcı değildi -Sarah iyi biriydi- ama Emily yine de kendini savunmaya çalıştı.

"Belki de başka bir montunun cebindedir," dedi ama pek de ikna edici bir tarzda değildi.

Sarah başını iki yana salladı. "Epeydir diğer montumu giymiyorum."

Emily, "Üzgünüm," dedi.

Emily'yi suçlamadığını gösterir gibi üzgünce gülmüseddi ama yine de Emily kendini suçlu hissediyordu. Yerine oturdu ve aklından bugünkü skorunu kontrol etti. Jenna'nın kitabını unutacağını biliyordu (Jenna bunun bir tahmin olduğunu reddetse de), böylece bunun için kendine bir puan verdi. Ama Sarah'ın kayıp yüzü-

ğü tekrar sıfıra düşürdü. Bir de annesinin saçı vardı ama eve gidinceye kadar cevabını bilemezdi.

Aslında bir şey daha tahmin etmişti... Tabii ya! Carter Street! Emily'nin aldığı görüntüye göre bugün sınıfta olmaması gerekiyor. Zil çalmak üzereydi ve sınıfa şöyle bir bakındı. Martin, Amanda ve Jenna sıralarında oturuyorlardı. Yoklama Charles'daydı ve ardından Tracey de, ve son anda Ken aceleyle içeri girdi.

Zilin çalması bitti. Ama daha zil çalarken Madam içeri girdi ve kapıyı kapadı. Emily, memnundu -Carter kayıptı!

Madam, masasına geçti ve sınıfa göz gezdirdi. "Carter nerede? Kimse gördü mü?"

Hiç kimse görmemişti. Madam'ın kaşları çatıldı. "Carter'ın bir dersi bile kaçırdığını hatırlamıyorum." Masasının üzerindeki kâğıda baktı. "Onaylı gelmeyenler listesinde ismi yok."

Martin, "Belki de dersi asıyordur," dedi.

Madam bunu hiç düşünmedi bile ve Emily nedenini anladı. Carter tıpkı bir robot gibiydi -ne yapması gerekiyorsa ve ne yapması söylenmişse onu yapıyordu. Ne daha fazlasını ne de daha azını yapıyordu. Konuşmuyordu, yüzünde hiçbir ifade olmuyordu ve Jenna'ya göre düşünce yeteneği yoktu ama nasıl oluyorsa, en azından fiziksel olarak düzenli bir insan gibi çalışıyordu.

Hiç kimse gerçekte onun kim olduğunu ya da nereden olduğunu bilmiyordu. Bir yıl önce Carter Caddesi'nde

bulunmuştı ve bu yüzden de ona bu isim verilmişti. Şimdiye kadar hiç özel bir yetenek göstermemişti ve Emily, Carter'ın neden Seçilmişler sınıfında olduğunu da bilmiyordu. Belki de tıpkı diğerleri gibi farklı olduğundandır.

Madam'ın bu konuyla ilgilendiğini ve uçup giden önsezişinin de doğruluğundan keyif aldığını söyleyebilirdi. Carter'ın gelmemesi iyi bir şey değildi ve Emily bundan hoşnut olmaktan utanç duydu. Sınıf sıcaktı ve Madam takımının ceketini çıkardı.

"Ah, neredeyse unutuyordum' elini ceketinin cebine soktu. "Bu birinizin mi?"

Sarah, "Yüzüğüm!" diye bağırdı. Masaya gitti ve yüzüğü aldı. "Ah, Teşekkürler Madam. Nerede buldunuz?"

Madam, "Yerde," dedi. "Parmağından düşüp yuvarlanmış olmalı. Bunu biraz daha küçültmen gerek. Böylece parmağına bol olmayacak Sarah."

Sarah, "Yaptıracağım," dedi ve sırasına döndü. Emily'nin yanında geçerken ona bakmadı ama Emily yine de sırasına gömülmüştü. Böylece yüzük de bulunmuştu -Emily, haklıydı. Ama Sarah'ın cebinde değil.

Ama bir dakika... gözünde canlanan tam olarak neydi? Cebinde, Sarah'ın elini gerçekten görmüş müydü? Tüm gördüğü şey, bir cebin içindeki yüzüktü. Ve bu da yüzüğün olduğu yerdi. Sadece olduğunu düşündüğü yerde değildi. Bu yüzden yine de haklıydı.

Ama bu durum, kendini daha iyi hissettirmedi. Görüntü alıyordu, ne fark eder ki? Görüntülerin ne anlam geldiğini bilmiyordu. Anlamadıktan sonra bir yeteneğinin olmasının iyi tarafı neydi ki?

Bugün okulda daha görüntü almadı ve morali de düzelmedi. Bu, aşırı derece fazla ödevle eve gitmesi gerçeğine yardımcı olmadı.

En azından ödevler tüm dikkatini almıştı; böylece annesini ve kuaförle olan randevusunu düşünmedi. Ama kapının açılmasını ve annesinin, “Ben geldim,” değişimini duyduğunda, önceki düşündükleri tekrar ortaya çıktı. Aceleyle oturma odasına indi.

Annesi montunu çıkarıyordu. “Merhaba tatlım. Günün nasıldı?”

Emily hemen cevap vermediğinde, annesi sorusunu tekrarladı. “Em? İyi bir gün geçirdin mi?”

“Ah, evet, iyiydi. Kusura bakma anne, saçına bakıyordum.”

Annesi kestirdiği yumuşak buklelerine hafifçe dokundu. “Beğendin mi?”

Emily başını salladı. “Tony iyi iş çıkarmış.”

“Aslında Tony, acil ailevi bir durum için çağırıldı; bu yüzden, bu kez Lauren’e yaptırdım. Akşam yemeğine ne yapalım?” Emily’yi geçip, mutfığa gitti.

Emily, akşam yemeğini düşünmüyordu -başka bir karmaşık önsezinin çıkarımını düşünmekle meşguldü. Bu sadece Tony olmadığı ve başka bir kuaför işi yaptığı

için mi olmuştu? Annesinin Tony ile bir sonraki randevusu bir felaket olacak mı? Ya da sadece yanlış bir tahmin miydi?

Çok üzücü bir durumdu. Sahip olduğu yetenek çok değerli, çok eşsiz olabilirdi. Bu yüzden birçok insan Emily'nin yeteneğine sahip olmayı isteyebilirdi ve bununla muhteşem şeyler yapabilirdi.

Ama Emily'nin beceriksiz ellerinde -hayır, beceriksiz beyinde- bu yeteneğin hiçbir değeri yoktu.

BÖLÜM İKİ

Emily, masada karşılıklı otururken annesinin endişeli gözlerini üzerinde hissedebiliyordu.

“Emily? İyi misin? Bir şey yemiyorsun.”

Haklıydı. Tabağında kesinlikle en sevdiği yiyeceklerden biri vardı -makarna ve peynir.

“Çok aç değilim,” dedi ama peynirli makarnasına çatalını batırdı.

Annesi hâlâ endişeyle ona bakıyordu. Gerçekten önemsiyordu, Emily bunu biliyordu, oldukça anlayışlı bir insandı. En azından birçok şeyde.

Emily başladı. “Anne,” dedi ve cesaretini kaybetti. Annesi iç geçirdi.

“Yine şu görüntülerden alıyorsun, değil mi?” Bu bir sözdü, soru değil ama Emily yine de cevapladı. Bunu konuşmayı çok istiyordu.

“Bir nevi...”

“Bundan sınıfında bahsettin mi? Öğretmenin sorununla başa çıkmanda yardımcı olmuyor mu?”

Bu, annesinin Emily’nin yeteneğini nasıl gördüğünü gösteriyordu: bir problem olarak. Emily’nin sınıfa girmesi istendiğinde, Madam, annesine bunun amacının öğrencilerin yeteneklerini kontrol altında tutmalarına yardımcı olmak olduğunu söylemişti. Ama yine de annesi bunun amacının, çılgınlıklarından kurtulmalarında öğrencilere yardım etmek olduğu konusunda kendini ikna etmişti.

Emilysonkelimeyivurgulayarak, “Yeteneklerimizden bahsediyoruz,” dedi. “Yeteneklerimizi nasıl geliştireceğimizi ve yararlanacağımızı konuşuyoruz.”

Her zamanki gibi annesi onu duymadı. “Em, tatlım... eğer bu Madam denilen kişiden yardım alamıyorsan, belki de Dr. Mackle’ı görmeye gidebilirsin.”

Emily, birden irkildi. Annesi onu iki yıl önce psikologa götürmüştü. Doktor, Emily’ye hayali bir arkadaşı olan altı yaşındaki biri gibi davranıyordu ve görüntülerinin, aşırı yaratıcı bir hayal ürünü olduğunu söyledi. Hayır, Dr Mackle, Emily’ye yardım edemedi.

Vazgeçti. “İyiym anne. Çok ödevim var ve stresliyim.”

Bu annesinin anlayabileceği bir şeydi. “O halde git ve ödevini yap,” dedi. “Ben bulaşıklarla ilgilenirim.”

Emily, “Masayı temizlerim,” önerisinde bulundu. Tabakları toplarken telefon çaldı. Telefonu ilk annesi aldı.

"Efendim? Merhaba Tracey. Evet, burada ama çok ödevi varmış uzun konuşamayacak. Ah, gerçekten mi? tamam. Emily burada," kablosuz telefonu Emily'ye uzattı. "Tracey'nin ödeviyle ilgili problemi varmış ve seninle konuşmak istiyor."

Bu doğru değildi -Madam onlara ödev vermemiştii ve Emily ile Tracey'in aynı sınıfta olduğu başka ders yoktu. Emily telefonu aldı ve Tracey'ye uyumlu şekilde davrandı.

"Merhaba, telefonu odama alıyorum, böylece ödev bakabilirim." Bu, annesinin yararınaydı. Odasına gider gitmez kapıyı kapatıp, telefonla yatağına uzandı.

"Merhaba, ne haber?"

"Çok iyi değil. Bir saniye bekle. Şu klonları kovayım. Hey, siz odamdan çıkın! Şimdi!"

Emily, Tracey'in küçük kardeşlerinin, ünlü Devon yedilisinin, etrafında dolanıp hikâye için yalvarışlarını gözünde canlandırabiliyordu. Ve sadece bir çocuk olarak Emily, Tracey'yi kıskanıyordu. Ama Tracey'nin evinde biraz zaman geçirdikten sonra görünmez olmayı öğrenmeye neden bu kadar çok niyetli olduğunun nedenlerinden biri anlayabildi -böylece Tracey bir süreliğine gerçekten onlardan saklanabilirdi.

"Merhaba, geldim. Nasıl olduğunu öğrenmek için aradım. Bugün gerçekten morali bozuk görünüyordun."

Emily, Tracey'nin hislerinin farkında olmasına hiç şaşırmadı. Beş yılı üzüntülü bir halde geçirdiği için bu konuda uzmandı.

Emily, “Kafam karışık,” dedi. “Görüntülerim çok... çok *karışık*. Bazen gerçekten bir yeteneğim olup olmadığını merak ediyorum.”

Tracey, “Tabii ki yeteneğin var,” dedi. “Ne olacağını bana anlattığın zamanları düşün! Hiç kızamık geçirip geçirmediğimi bana sorduğun zamanı hatırlıyor musun?”

Emily, birkaç ay önce yaşadığı ilginç önseziyi hatırladı. Tracey’yi gözünde canlandırmaya ve ‘kızamığı’ düşünmeye devam etti. “Evet, hatırlıyorum.”

“Peki, bunu neden bana sordun? Çünkü *klonların* kızamığı bulaştıracaklarını biliyordun ve benim de yakalanmam konusunda endişeleniyordun.”

“Ama neden görüntümde kızamıklı kız kardeşlerini görmedim? Her zaman bir önsezim var ama net değil -hepsi bozuk ve karma karışık.”

“Belki de geleceğin bu kadar net olmamasındandır. Yani her zaman değişebilir, değil mi?”

Emily, “Sanırım,” dedi ama bu konuda emin değildi. Eğer gelecek değişebiliyorsa, o zaman bir şeyler olmadan önce nasıl görebiliyordu? Tıpkı bugünkü gibi...

“Bu sabah Carter’ın sınıfta olmadığı bir görüntü aldım.”

Tracey, “Bu net bir görüntü olmalı,” dedi. “Ve doğruydu.”

Kapısı vuruldu. “Telefonda bu kadar uzun kalma Em. Ödevin var.”

Emily, Tracey'ye, "Gitmem gerek," dedi. "Aradığın için teşekkürler."

Tracey, "Kapamadan önce hızlı bir tahminde bulunmak ister misin?" diye sordu.

"Denerim," dedi Emily. "Bana bir soru sor."

"Hımm, Carter yarın tekrar sınıfta olacak mı?"

Görüşünün bulanıklaşması için Emily gözlerini kapadı ve herhangi bir imgenin biçimlenmesini görmek için bekledi. Sınıf görüntüsünün biçimlenmeye başladığında memnun oldu.

"Hayır... Sınıfta olmayacak. Bekle, birisi daha kayıp!"

"Kim?"

Emily bulanık imgede yüzlere baktı.

"Sen! Kendini iyi hissediyor musun? Belki hastalanacaksın. .."

"İyi hissediyorum," dedi. "Belki de görünmez olacağım."^{ft}

"Yarın görünmez olmayı deneyecek misin?"

"Bilmiyorum. Belki de. Her gün deniyorum ama genelde evde kendi odamda."

"Şey, bunu yapma; böylece tahminimim doğru olduğunu düşüneceğim."

Tracey güldü. "Yarın görüşürüz!"

Tracey'i ertesi gün kantinde, her zamanki masalarında gördüğünde rahatladı mı, yoksa hayal kırıklığına mı uğradı, emin olamadı. Şüphesiz Tracey'nin hasta

olmadığından ve Emily'nin kendini daha iyi hissetmesini sağlamak için görünmez olmadığından memnundu. (Bu, Tracey'in yapacağı türden bir şey olmasına rağmen...) Ama Tracey'in şu an burada olması, Emily'nin tahminlerinin acemice olmasının da kanıtıydı.

Yine de öğle yemeğini masasına götürürken gülümsemeye çalıştı. "Seni gördüğüme sevindim," dedi.

Tracey içini çekti. "Üzgünüm."

"Ne için?" Jenna bir yemek tepsiyle masaya geldi.

Tracey çabucak, "Yok bir şey," dedi. "Hey, yemek almışsın."

Emily de bunu fark etmişti. Jenna her zaman evden sandviç getirirdi. Annesinin problemleriyle aile sosyal yardımdan geçiniyordu ve Jenna'nın her zaman çok az parası oluyordu.

Jenna tepsiyi masaya bıraktı. "Evet, bakalım ne diyebilirsiniz? Annem iş buldu!"

Tracey, "Vay, bu harika!" diye bağırdı.

Emily de, "Ne iş yapacak?" diye sordu.

"Hastanede sekreter olacak! Zaten önceden de sekreterdi ve rehabilitasyon merkezindeyken hemşirelerden birine anlatmış. Ve bu da, tüm bilgisayar becerilerini hatırladığını ortaya çıkardı." Emily'ye döndü. "Bunun olacağını görmedin, değil mi?"

Emily'nin gülüşü silindi. "Hayır. Son zamanlarda çok da başarılı tahminlerde bulunamıyorum."

Jenna, sandalyesine otururken, "Hey, tamam," dedi. "Bunu tahmin etseydin, sana inanmazdım." Jenna onla-

rın arkasından baktı ve yüzünü ekşitti. "Of, kahretsin. Ne istiyorlar?"

Emily, Amanda'nın etrafında dolanan üç arkadaşını görmek için arkasını döndü. Aralarında fısıldayıp, sırıttıyorlardı ve Emily, kendini soru sormalarına hazırladı.

İçlerinden en kötüsü olan Nina konuştu. "Emily, bugün amigoluk için deneme yapacağım. Takımımı kurup kuramayacağımı bana söyleyebilir misin?"

Emily içini çekti. "Hayır."

"Hayır, bana söyleyemez misin, yoksa hayır takımımı kuramayacak mıyım?"

Britney ve Sophie kıkırdamaya başladı. Emily, Amigoluk gibi aptal şeyler üzerinde yeteneğimi boşa harcamak istemiyorum gibi bir şeyler söylemeyi düşündü ama geleceği görebildiğini bilmelerine izin vermezdi.

Tracey, Emily'yi korudu. "O bilmiyor ve umursamıyor da, onu rahat bırakın!"

Nina, masum numarası yaptı. "Ama Emily'nin geleceği söyleyebileceğini düşünmüştüm..

Jenna gözlerini açtı. "Ah, lütfen ama. Emily, yarın hangi gün, onu bile bilmiyor!"

Emily, gözlerinin yaşla dolduğunu hissetti. Jenna'nın, bunun, yani Emily'nin geleceği tahmin etme fikrinin komik bir şaka olduğu konusunda kızları ikna etmeye çalıştığını biliyordu. Ama yine de Jenna'nın söylediği neredeyse doğrudu ve canını acıtan da buydu. Kızlar gidinceye kadar yüz ifadesini göstermemeyi başardı; sonrasında ise, bir gözyaşı gözünden süzüldü.

Tracey bunu gördü. “Ah, Emily. Kızların ne düşündüğünü önemseyemezsin.”

Jenna’ya bakarak, “Önemsemiyorum zaten,” dedi.

Jenna karşı çıktı. “Hey, sadece yardım etmeye çalışıyordum.”

Tracey, “Biliyorum,” dedi. “Ama bugünlerde Emily, yeteneği konusunda oldukça hassas.”

Jenna’nın ifadesi değişti. “Gerçekten mi? Hey, üzgünüm Em. Sadece takılıyordum.”

Emily, “Sorun değil,” deyip, iç geçirdi. “Sadece yeteneğimin zayıf olduğunu hissediyorum. Yani sınıftakilerle karşılaştırdığımızda demek istedim.”

Jenna, “Peki ya Carter?” dedi. “Onun bir yeteneği bile yok. En azından bize göstermedi.”

Tracey, “Carter demişken, Emily onun dün sınıfta olmayacağını bilmişti,” dedi. “Bu konuda haklı çıktık.” Emily’ye döndü. “Bugün de burada olmayacağını söyledin, değil mi? Bahse girerim, yine haklı çıkacaksın.”

“Ama eğer haklı bile olsam, senin de olmayacağını düşünmüştüm. Bu yüzden yarı haklıyım.”

“Bu konuyu Madam ile konuştun mu?” Jenna bilmek istiyordu.

Tracey şaşırdı. “Öğretmenlere ne zamandan beri güveniyorsun?”

Jenna hemen, “Güvenmiyorum,” dedi. “Normal öğretmenlere değil... Ama Madam, o iyi. Onun farklı biri olduğunu düşünüyorum. Bir şeyleri anlıyor.”

Tracey düşünceli baktı. "Gerçekten onun yeteneklerimizi anladığını düşünüyor musun?"

Jenna omuzlarını silketti. "O, yeteneklerimizi biliyor ve bize ucubeymişiz gibi davranmıyor. Bu da benim için yeterli."

Aslında Emily için de yeterliydi. En azından Madam, dinlemeye istekliydi. Emily, hiç dokunmadığı tepsisini ileriye itti.

"Belki de haklısın. Onunla şimdi konuşup konuşamayacağımı göreceğim."

Emily, şanslıydı -masasında bazı kâğıtları incelediği için hâlâ sınıftaydı. Emily, kapıda durdu ve yüksek sesle öksürdü. Gülümsemedi ama kibarca konuştu.

"Evet, Emily?"

Emily tereddüt etti. Madam sanki aklında bir şeyler varmış gibi meşgul görünüyordu.

"Bir görüntü mü aldın?"

Emily, "Her zaman görüntü alıyorum," dedi. "Sorun da bu. Çünkü hep doğru olmuyor. Hayır, hayır, tam olarak doğru olmuyor. Sadece tamamıyla doğru değil."

Madam, "Bunu önceden konuşmuştuk," dedi.

"Görüntüleri dikkatle irdeledin mi? Onları ya da çoğunu mantıklı hale getirmende sana yardımcı olacak ipuçları arıyor musun?"

Madam haklıydı. Emily bunu önceden de duymuştu. Ama bunu yine de yapmamıştı. Görüntü alırken, bunları not tutabilirdi -başka ne yapabilirdi?

Öğretmene, “Bana bir örnek verir misiniz?” diye sordu.

Madam, buna olanak sağlayamadı. Sınıfın kapısında başka bir öğretmen belirdi ve aceleyle konuştu.

“Benimle gelebilir misiniz? Martin Cooper...”

Madam çabucak kalktı. “Tabii ki. Üzgünüm Emily, gitmem gerek.”

Emily’nin, öğretmenin gidişi için bir açıklamaya ihtiyacı yoktu -diğer sınıfta ne olduğunu tahmin edebiliyordu. Cılız küçük Martin Cooper’ın sadece kendi için çalışan bir yeteneği vardı. Eğer sataşılır ya da onunla dalga geçilirse -bebeksi ve mızımız olduğu için genelde bu oluyordu da- küçük bir ahmaktan çok daha ötesine geçebiliyordu. Cılız bedeni birden insanüstü güçle donanıyor ve kuvvetleniyordu. Onu sakinleştirecek tek insan da Madam’dı.

Yine de Jenna’nın söylediği gibi, Madam özel öğrencileri anlıyordu. Ebeveynlerinin aksine bunların gerçekliğini kabul edip, öğrencilerin yeteneklerine inanıyordu. Ama ne yazık ki Emily için, diğer öğrencilerin yetenekleri Madam’ın genellikle daha çok vaktini alıyordu.

Ken, ölümlerin sesinden acı çekiyordu ve onların üzerinde çok da fazla kontrolü yok gibiydi. Emily, genelde Ken’in böyle aptal bir yeteneği nasıl geliştirdiğini merak ediyordu. Ölümler onunla konuşmaya devam ettiğinde, şikâyet etmenin dışında başka hiçbir şey söylemiyordu. Kesinlikle bu durumdan memnun değildi ve Madam her zaman ona özel bir yakınlık besliyordu.

Martin gibi Charles'ın da Madam'ın dikkatini gerektiren büyük problemler yaratan yeteneği vardı, bacaklarını hareket ettiremiyordu -doğuştan felçliydi- ve yine de nasıl olduysa telekinesis, bir şeyleri aklıyla hareket ettirebilme yeteneğini geliştirdi. Ve eğer kötü bir ruh halindeyse -ki genelde öyle oluyordu, yeteneğini çok yıkıcı şekilde kullanabiliyordu.

Amanda diğer insanların bedenlerini ele geçirebiliyordu. Eğer birisi için üzülsün, o kişi oluyordu. Birkaç hafta boyunca bedeni Amanda tarafından çalınan Tracey, Amanda'nın bazı insanlara bu kadar kötü olmasının nedeninin bu olduğunu söylemişti. Onları önemseme riskine giremiyordu.

Diğer taraftan Sarah, Madam'ın ilgisini çok da fazla çekmiyordu, bu da oldukça ilginçti; çünkü en büyük güce sahipti -insanlara yapmalarını istediği herhangi bir şeyi yaptırabiliyordu. İnanması zordu; çünkü Sarah her zaman çok hoş ve neşeli biriydi. Sarah kullanmayı reddettiği için yeteneğine dair hiçbir kanıt görmemişlerdi. Bu da Madam'ın onu yakından izlemek zorunda olmasının nedeniydi. Yine de ortada bir güç vardı, bu yüzden de Madam'ın, Sarah'ı ilgi çekici bulması gerekiyordu.

, Ve Emily ne yapabiliyordu? Gerçekleşen ya da gerçekleşmeyen tahminler ileri sürüyordu. Madam'ın yerinden fırlamasını gerektiren bir şey değildi.

Zil çalmadan önce hâlâ biraz zaman vardı ve Emily tekrar kantine dönüp, arkadaşlarına katıldı ama onlara

hiçbir şeyden bahsetmedi. Yerine geçti, oturdu ve gözlerini kapadı.

Zihnine, *bana bir şeyler göster*, dedi. Bir görüntü bekledi. Biraz zaman aldı ama sonunda bir imge belirmeye başladı. İmgenin, Amanda'nın arkadaşı Nina olduğu ortaya çıktı. Bazı üniformalı amigoların karşısında zıplıyordu. Daha sonra bir çember oldu, ayrıldı ve takla attı. Son hareketinde bir şeyler ters gitti ve kışının üzerinde dümdüz kaydı.

Bu yüzden Nina, amigo takımını yapamadı. Bu iç rahatlatıcıydı ama önemli değildi. Nina hariç hiç kimse buna aldırış etmedi.

Jenna sınıfta boş boş dolaştı ve Emily'nin yanına oturdu. "Madam ne söyledi?"

Emily, "Fazla bir şey söylemedi," dedi. "Martin ile ilgili acil bir durum için çağırıldı."

"Ah, çok kötü. Belki de dersten sonra konuşabilirsin."

Ve ona ne söyleyecekti? Emily merak etti. Amanda'nın arkadaşı Nina, amigo takımını kuramayacak mıydı? Madam, Emily'nin ilgilendiği kadar ilgileniyordu.

Konuyu değiştirmek için, "Tracey nerede?" diye sordu.

"Dolabının orada durması gerekiyordu. Bak Martin ile Madam geliyor."

Öğretmen, bir eliyle Martin'in omzunu tutarak, sınıfa girdi. Eli kurabiye kavanozunda yakalanmış beş yaşındaki bir çocuk gibi somurtuyordu ve tek bir kelime etmeden yerine oturdu. Diğer öğrenciler de birer birer geldi ve zil çaldı.

Madam sınıfa bakındı. "Carter hâlâ yok. Kimse onu gördü mü?" Hiç kimse görmemişti ve Madam kâğıt üzerinde bir şeyler not alırken, kaşları çatıldı. Daha sonra kafasını kaldırdı ve Emily'nin, Jenna'ya sorduğu sorunun aynısını sordu.

"Tracey nerede?"

"Dolabına gitti," dedi Jenna ve Madam tekrar kaşlarını çattı. Madam, geç kalan öğrencilerden nefret ederdi.

Fakat Tracey sınıfa geç kalmadı. O hiç görünmedi. Ve saatin sonuna kadar Emily, sadece tek bir neden düşünüyordu.

Tracey, iyi niyetliydi. Emily'nin gülümsemesini, kendine ve yeteneğine güvenli hissetmesini isteyebilirdi. Kendini görünmez yapmayı başardı; böylece Emily, tahmininin gerçekleştiğine inanacaktı. Belki de şu dakikada Tracey, boş bir koltukta oturup, Emily'nin mutlu olduğunu umuyordu.

Emily, Tracey'in her zaman oturduğu sırasına baktı ve bir saniyeliğine gerçekten orada arkadaşını görebildiğini düşündü. Tabii ki bu, tamamen onun hayal gücüydü. Ama belki Tracey ordaysa diye Emily boş sıraya hafifçe gülümsedi.

Zil çaldı. Jenna yanına geldi ve boş sıraya baktı. "Görünmez olma konusunda iyiye gidiyor," dedi.

Emily cevap vermeden önce, Amanda, konuşmak için yolunda durdu. "Aptal bir gülümsemeyle Tracey'in sırasına neden bakıyorsun?"

Jenna cevap verdi. "Emily, bugün Tracey'in sınıfta olmayacağını tahmin etti."

Amanda omzunu silkti. “Sadece görünmez oluyor.”

Emily, “Bu konuda nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” diye sordu.

“Çünkü senin görüntülerinden daha çok gerçekleşiyor.”

Amanda’yı yalancı çıkaracak bir şey bir şeyler yapan ya da söyleyen Jenna, karşılık verdi. “Sadece Tracey değil. Emily, dün Carter’in sınıfta olmayacağını da tahmin etti.”

“Büyük iş. Böylece iki doğru tahminde bulundu.” Amanda, Emily’ye döndü. “Peki, şimdi bana söyle Bayan Çok Bilmiş, yarın kim gelmeyecek? Umarım benimdir, bu sınıftan nefret ediyorum.”

Emily, alay edildiğini biliyordu ama yine de herhangi bir şeyin ortaya çıkıp çıkmayacağını görmek için gözlerinin kararmasına izin verdi. Ve bir görüntü aldı.

“Martin.”

Amanda, “Evet, her neyse,” dedi ve sınıftan çıktı.

Jenna hiçbir şey söylemedi ama kuşkucu ifadesi Emily’ye, tahminleri konusunda Amanda’dan daha çok inancı olduğunu göstermiyordu. Böylece ertesi gün en azından iki insan, Martin sınıfta olmadığına çok şaşırıracaktı.

BÖLÜM ÜÇ

Madam kapıyı kapatıp ve Martin hâlâ yokken, Jenna döndü ve Emily'ye takdir eden bir baş işareti yaptı. Emily pek de fark etmiş gibi görünmüyordu -yüzünde sersemlemiş bir ifade vardı- ki her zamanki gibi değildi, biraz dalgın görünüyordu.

Jenna, yeteneği konusunda Emily'nin hislerini incitmek istememişti. Emily'yi seviyordu. Emily, kolaylıkla ağlayan tuhaf biri olabilirdi ama iyi biriydi ve bir arkadaştı. Ve Jenna'nın da çok fazla arkadaşı yoktu.

Tamamen kendi hatasıydı, bunu biliyordu. Sorun çıkaranlar için bir programda kısa bir süre kaldıktan sonra Meadowbrook Orta Okulu'na geldi ve bir sırrı saklamadı. Aslında kötü ününden gurur duyuyormuş gibi davrandı ve sınıf arkadaşlarının çoğunu korkutan belalı bir tip olmayı sürdürdü.

Davranışları sadece Tracey ve Emily'yi etkilemedi. Gerçek Jenna'yı biliyorlardı ve onu öyle kabullendiler.

Bu yüzden Jenna, Emily'nin hislerini incitmemiş olmayı umuyordu ve bunu anlamak için Emily'nin düşüncelerini araştırmaya başladı. Tüm bu önsezi ve görüntülerle Emily'nin aklını okumak hiç de kolay değildi, çok karışıktı. Emily'nin ne hissettiğini bulmak daha kolay oldu -Jenna neredeyse her zaman bu hissi alabilirdi.

Aslında Jenna bazen sınıftakilerin aklını, özellikle de Madam'ın aklını okumakta zorlanıyor. Muhtemelen onların hiçbiri tam anlamıyla normal olmadığı içindir.

Emily'nin, Jenna'nın sataşmasını kara kara düşünmediği konusunda kendini rahatlatmaya yetecek kadar Emily'nin düşüncelerini okudu. Emily de Jenna gibi, bu kayıp öğrencilerin nerede olduğunu merak ediyordu.

Belli ki Madam da merak içindeydi. Öğretmen sınıfın içine bakınırken ciddi anlamda rahatsız olmuş görünüyordu.

"Müdürün odasına gideceğim," dedi. "Sizden zamanınızı yetenekleriniz için hedeflerinizi yazarak geçirmenizi istiyorum."

Bu normal bir ödevdi. Madam sık sık yeteneklerini düşünmelerini ve düşüncelerini de not almalarını isterdi. Ama bu kez kendi düşünceleri başka bir yerdeymiş gibi görünüyordu.

Madam sınıftan çıktı ve Jenna, yanında oturan Ken'e döndü. Sarışın, geniş omuzlu eski atlet, kendi düşüncelerinde kaybolmuş görünüyordu -ki bu oldukça normal bir şeydi. Oldukça dost canlısı bir insandı ama sanki onu rahatsız eden bir şeyler vardı.

Jenna, "Neler oluyor?" diye sordu. "Nerede olduklarınızı düşünüyorsunuz?"

Ken, sanki aklını meşgul eden şeyden kurtulmaya çalışmış gibi başını hafifçe iki yana salladı. Ya da belki de Jenna'nın sorusuna yanıt veriyordu.

"Hiçbir ipucu yok," dedi. "Onların akıllarını okuyabilir misin?"

Aslında Jenna bunu hiç düşünmemişti. Eğer birisi kendini duymaları için uğraşırsa, Jenna uzaktan bile akıllarını okuyabilirdi. Ama genelde kişiye yakın mesafede olması gerekirdi.

"Deneyeceğim," dedi. Gözlerini kapadı ve Martin'i, Carter'ı ve Tracey'yi gözünde canlandırdı. Ama hiçbir şey gelmedi.

"Benimle bağlantı kurmaya çalışmıyorlar," dedi.

Ken, "Ne de benimle," dedi.

Bunu duymak Jenna'yı rahatlatmıştı; çünkü sadece ölümler Ken ile konuşuyordu. Jenna, sınıftaki diğer öğrencilere bakındı. Emily hâlâ boşluğa bakıyordu; muhtemelen görüntü yakalamaya çalışıyordu ve bunun iyi bir şey olduğundan Jenna şüpheliydi. Onu rahatsız etmek istemedi.

Sınıfın diğer köşesinde tekerlekli sandalyesinde Charles, kendini eğlendirmeye çalışıyordu. Sanki bir kılıç savaşı yapıyor gibi görünen ve ellerini kullanmadığı halde iki kalem önünde uçuyordu. Belli ki Charles, akılla hareket ettiriyordu. Kayıp öğrencilerle pek de ilgileniyormuş gibi görünmüyordu. Bu normaldi; çünkü

Charles kendinden başka kimseyi pek düşünmezdi. Bu da dünyada tek bir arkadaşının bile olmamasının nedeniydi.

Sarah, yapması istenilen şeyi yapıyordu. Sırasının üzerinde açık bir defter vardı ve titizlikle yazıyordu. Jenna, onun düşüncesini okuma zahmetine girmedi bile. Sarah, yeteneğini kullanmaya kışkırtıldığını hissederek diye ilginç şeyler düşünmekten kaçınırdı.

Amanda, huzursuzca kıpırdanıp duruyordu. Sıraya tırnaklarını vuruyor, defterini açıp kapatıyor ve bir ayağını yere vuruyordu. Sonunda kalktı ve sınıfta kendi sosyal seviyesinde olduğunu düşündüğü ve bu yüzden de tek iletişim kurduğu kişi olan Ken'in yanına gitti.

"Bu çok tüyler ürpertici," dedi.

Jenna, "Dalga geçme," dedi.

Amanda, "Seninle konuşmuyorum," der gibi, utanıran bir bakış attı. Jenna, hiç umursamadı. Amanda, Tracey'nin bedenindeyken birlikte takıldıktan sonra Jenna, onun tamamen bir çelişkiler yığını olduğunu anlamıştı. Ama acımasız kız, pek de görünürdeki gibi değildi. Oldukça derine inebiliyordu ve bazen Amanda, içten biri olabiliyordu.

Ama asla Ken'e değil. Ken artık sporla uğraşmasa bile, kazadan önce tam bir sporcuydu ve bu da Amanda'nın kitabında açıkçası çok şey ifade ediyordu. Jenna sık sık Amanda'nın Ken'e âşık olduğundan şüpheleniyordu.

Amanda sordu. "Ne düşünüyorsun Ken?"

"Bir şeyler oluyor' dedi. "Eğer hasta olsalardı, kesinlikle gelmeyenler listesinde isimleri olurdu. Aileleri endişeleniyor olmalı."

Amanda, "Carter'ın ailesi yok," diye belirtti. "Ve Tracey'in ailesi de muhtemelen onun bilerek görünmez olduğunu düşünüyordur. Ama Martin'in ailesi nerede olduğunu bilmiyorsa, deliye dönmüştür. Martin, bizim karşı sokakta oturuyor ve annesi her zaman Martin dışarı oynarken gelmesi için seslenirdi."

Jenna dayanamadı. Haylazca, "Sen ve Martin, çocukken birlikte oynar mıydınız?" diye sordu. "Arkadaş mıydınız?"

Amanda bir yanıt vermedi bile. "Ken, ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi.

Jenna'nın bir önerisi vardı. "Emily'ye bir dahaki sefere kimin ortadan kaybolacağını sorabiliriz," dedi ve Ken'e döndü. "Emily, Carter, Martin ve Tracey'in kaybolacağını tahmin etmişti."

Ken kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Hey, Emily," daha sonra sesini yükseltti. "Emily!"

Emily yavaşça döndü. "Evet?"

Amanda emir verir gibi, "Buraya gel," dedi.

Jenna kızgınca, ondan emir alma Emily, diye düşündü. Ama Emily, akıl okuyucu değildi ve çok şaşkın görünüyordu, muhtemelen bir sincaptan emir alıyordu.

Jenna, Ken ve Amanda'nın yanına geçti.

Amanda bilmek istedi. "Neler oluyor?"

Emily şaşırılmıştı. "Nereden bileyim?"

Ken daha kibar konuştu. "Bu üç kaybolmayla ilgili hiç önsezin var mı?"

Emily başıyla onayladı. "Evet. Ama üçünü gördüm. Sadece burada olmadıklarını..."

Amanda burun kıvırdı. "Hepsi bu mu? Ah, ne güzel! Kayıp insanları görüyorsun. Büyük bir iş. Nereye gittiklerini ya da neden gittiklerini falan bilmiyorsan, yeteneğin neye yarar Emily?"

Jenna, Emily'nin Bayan Çok Bilmiş'e gittikçe sinirlendiğini görmekten mutluydu. "Kusura bakma, yeteneğim senin yüksek standartlarını -üstün zekâlığını karşılamıyor, Amanda!"

Jenna, neşeyle ellerini şaklattı ve Ken de pis pis sırıttı. Ama Amanda, bundan memnun değildi. Sesi yükseldi. "Ne düşünüyorum, biliyor musun Emily? Sen sadece hava atıyorsun. Hiçbir önsezin yok."

Jenna lafa girdi. "Ah, evet öyle yapıyor!"

Amanda buna aldırmadı. "Sen büyük bir sahtekârsın Emily," dedi.

Emily kendini savundu. "Değilim!"

Şimdi Amanda'nın sesi inceldi. "Ah, öyle mi? O zaman bize kimin kaybolacağını söyle!"

Jenna şimdi anladı. Amanda sinirleniyordu.

Emily, doğrudan Amanda'nın gözlerine baktı. "Sıradaki sensin!"

Jenna'nın tüm yapabildiği, Emily'yi kutlamamak için kendini tutmaktı. Bu, tam da Amanda'nın duymak istediği şeydi, onu çıldırtacak bir şey. Korkutulmayı hak ediyordu.

Ve Amanda korktu, bunu herkes görebiliyordu. Yüzü soldu, kullandığı makyajın miktarına bakıldığında, bu durum oldukça etkileyiciydi. Ve düşünceleri Jenna için öyle netti ki kimsenin duymadığına şaşırdı.

Aman Allah'ım, aman Allah'ım ne yapacağım bana yardım edin, birisi bana yardım etsin...

Ve daha sonra Amanda, sanki patlayacakmış gibi bakarak sınıftan çıktı.

Ken, "Bu hiç hoş değildi Emily," dedi.

Emily, "Ona yardım edemem," dedi. Döndü ve yerine gitti.

Jenna, Ken'e, "Amanda'ya doğru hizmetti," dedi. "Çok kötü olabilir."

Ken omuz silkti. Sınıfın diğer tarafında Charles' ın oynadığı yeni bir oyunla dikkati dağılmıştı. Charles, Madam'ın masasının yanındaki çöp kutusuna bir şeyler atıyordu. İlk başta buruşturulmuş bir parça kâğıt attı. Kâğıt havada süzüldü ve çöp kutusunun içine düştü. Sonra, başka bir kâğıt buruşturdu ve yine aynısını yaptı.

Ken, "Bu çok şaşırtıcı, adam akılla neler yapabiliyor," dedi. Ama Jenna, yeteneği böyle aptalca davranışlar için kullanmanın yeteneği boşa harcamak olduğunu düşünüyordu.

Charles sıkıldığında, etrafta atacak daha ilginç şeyler arıyordu.

Çantası yanından gidip, çöp kutusuna doğru havada süzülürken, Sarah bağırdı, "Charles kes şunu!"

Neden Sarah onu durdurmuyordu? Jenna merak etti. Tabii ki nedenini biliyordu. Sarah, gücünü kullanmayı reddediyordu. Jenna'nın asıl merak ettiği, gücünü neden kullanmadığıydı. Ken'e göre, Sarah ile ilgili gizli bir şeyler vardı.

Şimdi Sarah'ın çantası havada, ortadaydı; havada ters döndü ve içindekilerin hepsi çöp kutusuna döküldü.

Sarah, "Charles!" diye bağırdı.

Ken, "Kes şunu Charles," dedi ama Charles aldırış etmedi.

"Çok ahmaksın Charles. Arkadaşının olmaması hiç garip değil!"

"Hiç arkadaşım olmadığını da kim söylüyor?"

Jenna, "Oldukça açık," dedi. "Sen yalnızsın. Sanırım kendi kendine konuşuyor!"

Sarah'ın şansına Madam sınıfa döndü. Sarah'ın çantasının çöp kutusuna düşüşünü gördü ve hiç kimsenin ne olduğunu anlatması gerekmiyordu.

"Charles," dedi.

Bir saniye içinde Charles masum bir görünüşe büründü. Daha sonra bir omuz silkmeye çöp kutusuna doğru döndü. Çanta, çöp kutusundan çıktı ve Sarah'ın sırasına döndü.

Madam Charles'a başka bir şey söylemedi. Normalde yaptığı gibi onu ihtarla tehdit bile etmedi. Jenna, Madam'ın aklını okumaya çalışmadı. Çünkü önceki yaşadığı tecrübelerden Madam'ın ne düşündüğünü bilemesinin imkânsız olduğunun farkındaydı.

Zil çaldı ve Madam, vereceği ödevden bahsetmedi bile. Hepsi kalkıp kapıya doğru ilerlerken, her zaman ki gibi, "İyi günler!" dedi. Ama Jenna, Madam'ın masasının oradan ilerlerken, öğretmenden bir söz işittiğini düşündü.

Sanki, "Dikkatli ol!" gibiydi.

BÖLÜM DÖRT

.

.

Okuldaki ertesi gün, Emily derslerine her zamankinden daha zor yoğunlaştı. Kendini biraz utanmış gibi hissediyordu. Belki de birazdan daha fazla. Amanda'ya söylediği şey, yani sırada kaybolacak kişinin o olduğunu söylemesi, pek hoş değildi. Amanda ile böyle konuşacak cesareti olduğu için Jenna'nın onunla gurur duyduğunu biliyordu ama aslında bu Emily'nin yapacağı bir şey değildi. Kötülüğe kötülükle karşılık verecek bir tip değildi.

Amanda gerçekten korkuyordu, Emily farkındaydı. Muhtemelen tüm gece boyunca Amanda bu konuda endişelenmişti. Bugün okulda olmayabilirdi; çünkü çok gergindi. Ama eğer burada değilse, Emily'nin tahmininden dolayı değildi. Çünkü Emily'nin sınıftaki en son görüntüsünde kayıp olan Amanda değildi.

Emily, derste Amanda çağırmadan önce görüntü almıştı. Madam konuşma yapmak için sınıfı terk ettikten

hemen sonra, Emily hiç çabalamadan gelmişti görüntü. Gözlerini kapamaya bile zorlamamıştı, kendiliğinden oluvermişti.

Ama en net olan görüntüydü bu. Ertesi gün de yani bugün, *Seçilmişler* sınıfı vardı. Tarih konusunda olumluydu; çünkü kapıya asılı takvimden bir anlam çıkarabilirdi. Carter'ın hâlâ olmadığını görebiliyordu ve Tracey ile Martin de yoktu. Ve başka bir kişi daha kayıptı.

Sarah.

Öğle yemeğinde bunu Jenna'ya söyledi. "Sarah'ı neden uyarmadığımı bilmiyorum. Belki de gerçek bir tahmin olduğundan emin değildim. Ya da belki de... sanırım, sadece onu korkutmak istemedim."

Jenna sırtıttı. "Evet, Amanda'yı korkutmak oldukça eğlenceliydi."

"Jenna!"

"Ah, hadi ama Em, rahatla. Amanda'ya iyi gelir. Kendine biraz fazla güveniyor. Birazcık aşağılanması gerekiyordu."

Emily kantindeki diğer masaya baktı. "Bugün üzgün görünmüyor."

Amanda her zamanki masasında, her zamanki arkadaşlarıyla birlikteydi. Nina'nın ağladığını fark etti. Amigo takımını kuramadığını fark etmiş olmalı. Diğer kızlar da onu rahatlatıyor gibi görünüyordu. Ama Amanda değil. Tırnaklarını törpülemekle meşguldü. Kendi arkadaşlarının bile halini anlamıyordu! Belki de Jenna haklıydı. Amanda çok uzun sürmese de korkutulmayı hak ediyordu.

Jenna yemek yiyordu. "Bilirsin, bu okul yemekleri çok da kötü değil. Sen ve Tracey, her zaman şikâyet ettiğiniz için ben de çok kötü olduklarını düşünüyordum."

"Tracey demişken," dedi Emily, "Onun için biraz da olsa üzölmüyorsun, değil mi?"

"Aslında pek değil. Çünkü hâlâ Tracey'nin bilerek görünmez olduğunu düşünüyorum. Daha uzun süre görünmez kalmaya aylardır nasıl uğraştığını biliyorsun."

"Peki, ya Martin ve Carter?"

"Carter zaten tam bir sır, doğru değil mi? O bir anda ortaya çıktı ve şimdi de tekrar ortadan kayboldu. Ve Martin, evi ve annesinin nasıl başının etini yediğı konusunda her zaman söylenirdi. Muhtemelen kaçmıştır. Ve onu, bir otobüs durağında uyurken bulacaklar."

"Böylece tahminlerime inanmıyorsun."

Jenna, omuzlarını silkti. "Sen kendin söyledin, onlar sakata geldiler diye."

Emily bunu kabul etmedi. "Ama dün Amanda ve Ken'in önünde beni destekledin."

Jenna sakince, "Ben senin arkadaşınım," dedi. "Arkadaşlarıma her zaman sadığım," haşlanmış patatesini yemeye devam etti. "Tuzu uzatır mısın?"

Emily, Jenna'nın her konuda böyle kaygısız olduğuna inanamıyordu. Keşke arkadaşının aklını okuyabilseydi. Bu tavırların ne kadar sert biri olduğunu göstermek için olduğunun farkındaydı.

"Peki, ya Sarah?"

Jenna, kimin umurunda der gibi omuzlarını silkti. “Sınıfa gelip gelmeyeceğini bekleyelim ve görelim.”

Sarah gelmedi. 209 numaralı sınıfa ikinci giren Emily idi. Sırayı boş gördüğünde canı sıkıldı. Sarah her zaman erkenden burada olurdu. Madam da masasında Sarah’ın sırasına bakıyordu.

Ken geldi, sonra Amanda ve daha sonra da Charles. Jenna zil çalarken salına salına geldi. Sarah’ın boş sırasını gördüğünde Emily’ye döndü.

“Tamam, sözümü geri aldım. Bir yeteneğin var.”

Madam sertçe konuştu. “Ne demek istiyorsun Jenna?”

Madam, Jenna’yı korkutan insanlardan biriydi ve Jenna kekeledi.

“Şey, hım, ben, demek istedim ki, siz de biliyorsunuz... Emily’nin geleceğe dair nasıl tahminlerde bulunduğunu biliyorsunuz...”

Madam araya girdi. “Emily! Sarah’ın ortadan kaybolacağını biliyor muydun?”

Emily, sırasından rahatsızca döndü. “Şey, ben bir görüntü aldım. Ama gerçek olup olmadığını bilmiyordum.”

Madam, dik dik baktı. “Peki, ya diğerleri? Carter, Tracey, Martin -onlarla ilgili de görüntü aldın mı?”

Emily birden kendini kötü hissetti. Evet anlamında başını salladı.

“Neden bir şey söylemedin?”

“Çünkü... çünkü onlara güvenemedim. Görüntülerime yani. Tahminlerim her zaman çok karışık. Bulmaca gibi, ufak tefek şeyler gibi ve ben gerçek bir resim yapmak için onları bir araya getiremedim! Tıpkı, bir deprem görüyorum ama nerede ve ne zaman olacağını bilememem gibi. Ya da jimnastik salonunda birinin bir kaza geçireceğini görüyorum ama bir sonraki yarışmada mı, yoksa ondan sonrakinde mi olup olmayacağını bilemediğim gibi...”

Sınıfta hiçbir zaman böyle bir şey söylemediğini hatırladı.

Madam üzgün görünüyordu. “Önsezilerinin kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum, Emily. Ama bir yeteneğin var. Bu görüntüleri bana söylemen gerekirdi.”

Emily’nin, bu yeteneği ona kim verdiyse, geri vermeyi istemesi ilk değildi. Madam’ın yüzündeki hayal kırıklığı... Emily, öğretmeninin yüzüne bakamadı. Onu hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyordu. Carter ve diğer kayıp öğrencilerden bahsetmiyor bile.

Madam’ın sesi yumuşamıştı. “Görüntülerinde her zaman bir gerçeklik unsuru vardır Emily. Sen onları anlamayabilirsin ama onların bir anlamı mutlaka vardır. Nasıl yorumlayacağını öğrenmen, doğru içeriğe yerleştirmene yardım edebilecek ipuçları araman gerek. Neyin önemli olduğunu bulmak ve önemsiz olanı ayıkla-mak zorundasın.”

Emily’nin başı ağrıyor ve gözleri batıyordu.

Madam, “Onları görebilir misin Emily?” diye sordu. “Kayıp öğrencileri... nerede olduklarını görebilir misin? Sana gelen bir şey var mı?”

Emily, hayır anlamında başını salladı. “Geleceği görebiliyorum şu an değil.”

Madam, “O halde onlardan birinin geleceğine odaklan,” dedi. “Carter. Gelecekte onu görebilir misin?”

Çok, çok zor, uğraştı; o kadar zordu ki başı sadece ağrımıyor, aynı zamanda zonkluyordu. Bir şeyler olmaya başladı. Bulanık bir imge şekillenmeye başladı...

Acı içinde, “Onu görüyorum, onu görüyorum,” dedi.

Madam, “Nerede?” diye sordu.

“Burada, sınıfta, kendi sırasında.”

“Ya diğerleri?” diye Madam ısrar etti. “Diğerleri nerede?”

Kafası patlamak üzereydi. Emily, gözyaşlarına boğuldu. “Bilmiyorum. Bilmiyorum...”

Jenna’nın bir tarafında, Madam’ın da diğer tarafta olduğunun belli belirsiz farkındaydı. Emily’yi sınıfın dışına çıkartırken, Madam yumuşak bir ses tonuyla konuştu.

“Üzgünüm Emily. Seni böyle bir şeye zorlamamalıydım. Seni şimdi revire gönderip, anneni arayacağım. Jenna, Emily ile gidebilir misin?”

Kısa bir süre sonra Emily, revirdeki yatakta uzanıyordu ve okul hemşiresi annesini arıyordu. Ve annesinin kapıda görünmesi çok uzun sürmedi.

“Okuldan beni aradılar. Tatlım, iyi misin?”

Annesi, karyolaya yaklaştı ve elini Emily’nin alnına koydu. Emily kibarca elini çekti.

"Ateşim yok anne."

Jenna, "Emily sınıfta biraz üzüldü," dedi. "Madam eve gitmesi gerektiğini düşünüyor."

Annesi dudaklarını sıktı. "Hangi sınıf? Şu çılgın sınıf mı?"

"Anne!" Emily, Jenna'ya özür dileyici bir bakış attı.

"Sorun değil," diye mırıldandı. "Geri dönsem iyi olacak."

Emily'nin annesi, Emily'ye yardım ettiği için Jenna'ya teşekkür etme zahmetine bile girmede. Üzülmüş olmaktan daha fazlasını hissediyordu.

Eve giderken arabada, "Seni bu sınıftan alıyorum," dedi. "Sana hiçbir faydası dokunmuyor, aksine daha kötüsünü yapıyor. Şimdi gözlerini kapa ve rahatla. Eve vardığımızda sana biraz aspirin vereceğim."

Emily yalnız ayrıldığından memnundu. Düşünecek çok şeyi vardı.

Görüntülerini Madam'a anlatmayı denedi ve tekrar denemeliydi. Madam, bunları yorumlaması gerektiğini, çalışması gerektiğini söylemeye devam etmişti ama *nasıl* olacağını söylememişti. Aptal mıydı? Ya da delirmiş miydi? Şimdi ise kendine hak etmediği bir yetenek verilmiş gibi hissetmeye başladı. Carter, Tracey, Martin ve Sarah... Yeteneği ile onların ortadan kaybolmasına engel olabilirdi. Keşke daha çok çalışsaydı, keşke görüntülerinin ne anlama geldiğini anlasaydı. Başı yine ağrıma-ya başladı ama bundan memnundu. Acıyı hak ediyordu. Hayatında kendini hiç böyle suçlu hissetmemişti.

Evde, hiç de işe yaramayacaklarını bilmesine rağmen, annesinin verdiği hapları yuttu. Ama ilaçların Emily'nin biraz rahatlamasına yardımcı dokundu ve belki de görüntünün tekrar belirmesinin nedeni de bu olabilirdi.

Gecenin karanlığında, sokağın köşesinde kendini gördü. Yön tabelasındaki isimleri okudu: Maple Sokağı ve Steward Caddesi. Yeşil bir tişört, kahverengi bir kazak ve kot pantolon giymişti. Yalnızdı.

Bir araba durdu. Hiç sokak lambası olmadığı için arabanın ne renk olduğunu göremiyordu ama çok süslü değil de sıradan bir araba olduğunu söyleyebilirdi. Şoför koltuğunda bir kadın vardı ve yanında oturan bir adam ve arka koltukta da belli belirsiz bir figür. Kadının saçları sarıydı -karanlıkta Emily'nin fark edebildiğinde göre, oldukça açık bir sarı olmalıydı.

İçlerinden biri bir şeyler söyledi. Kelimeleri duymadı ama görüntüsünde, Emily arabaya biniyordu. Ve daha sonra görüntü silindi.

Emily ayağa kalktı. *Ne kadar tuhaf*, diye düşündü. Steward Caddesi'ni biliyordu -kasabanın diğer tarafında, gündüzleri yoğun geceleri ise bomboş olan çalışma bölgesindeydi. Oraya gitmesi ne kadar mümkündü ki? Ve yabancıların olduğu bir arabaya neden biniyordu? Hatırladığı kadarıyla annesi onu her zaman yabancılarla konuşmaması, yabancı insanların olduğu bir arabaya tek başına binmemesi konusunda uyarmıştı. Yaptığı yanlış bir şeydi. Bütün ebeveynler bu konuda çocuklarını uyar-

mıyor mu? Yarım akıllı biri bile yabancılarla konuşmanın tehlikeli olacağını bilir. Hayalde bile olsa böyle aptalca bir şey yapmak onun karakterine aykırı bir şeydi.

Komodininden okuduğu kitabı aldı ve açtı. Güzel bir kitaptı, gizemli ve yatmadan önce her gece birkaç sayfa okumayı iple çekiyordu. Ama şimdi konsantre olamadı. Kalktı ve oturma odasına gitti.

Annesi televizyon izliyordu. Emily'yi gördüğüne sevindi. "Kendini daha iyi hissediyor musun tatlım? Bir şeyler yemek ister misin?"

Emily başını iki yana salladı. "Aç değilim anne. Ama hasta da değilim," diye ekledi.

Annesi ümitle sordu. "Peki, dünden kalan peynirli makarnayı ısıtmama ne dersin?"

Peynirli makarnaya biraz istek gösterirse, annesinin kendini çok daha iyi hissedeceğini biliyordu.

"Tamam, bu harika olur."

Sonunda Emily ve annesi peynirli makarnalı kâseleriyle kanepeye kıvrıldılar. Televizyonda aşırı makyaj modasını konu alan bir program buldular ve iyi bir akşam geçirmek için oturdukları yere iyice yerleştiler.

Emily, bu tarzdaki programları seviyordu. Çirkin ördeklerin, uygun kıyafet ve makyajlı birer kuğulara dönüşmesini izlemekten zevk alıyordu. Ama ne kadar eğlendirici olursa olsun, aklı sürekli bu son ilginç görüntüye gidiyordu. Maple ve Steward. Acaba ne zaman kendini Maple ve Steward'da bulacaktı? Ve neden?

On buçuğa doğru hem annesi hem de Emily esniyordu ve program da bitti. Annesi, yıllardır yapmadığı bir şeyi yaptı -yatırmak için Emily'yi yatak odasına kadar izledi.

Emily'nin alnından öperken, "Sabaha kendini daha iyi hissedeceğini biliyorum," dedi. "Ve yarın müdürünü arayacağım. Artık bu *Seçilmişler* sınıfına gitmek zorunda kalmayacaksın."

Emily hiç de tartışacak bir halde değildi. "İyi geceler anne."

Annesi odadan çıkar çıkmaz, aslında hiç uykusu olmadığını fark etti. Sadece uzandı ve geçen haftanın olaylarını düşündü. Ama aklının bir köşesinde bu ilk görüntüyü tutuyordu. Maple ve Steward. Maple ve Steward...

Uyumaya çalışmaktan vazgeçti, yataktan kalktı ve masasına geçti. Madam, görüntüleri yorumlaması, detay ve ipuçlarını araması gerektiğini söylemişti. Bu yüzden bilgisayarını açıktan sonra internet tarayıcısındaki arama kutusuna, 'Maple ve Steward' yazdı ve giriş tuşuna bastı.

Alicia Maple ve Del Steward adında film yıldızı aktörler ve tesisat malzemeleri satan Maple ve Steward adında bir mağaza vardı. Maple, Steward ve Jones adında bir avukatlık bürosu, ayrıca Maple ve Steward yönünü gösteren bir haritalama servisi vardı. Bir tanesine tıkladı ama bilmediği bir şey vermedi.

Burada hiç ipucu yoktu.

Maple ve Steward... Yol ayırımının Jenna'nın oturduğu sosyal konutlardan çok uzak olmadığını fark etti. Belki de Jenna, bu yer hakkında farklı bir şeyler biliyordu. Saate baktı. Saat on biri geçiyordu, aramak için oldukça geçti. Ama Jenna'nın, bilgisayarın başında saatlerce gezindiği için, geç saatte de uyanık olma ihtimali vardı. Emily anlık bir ileti gönderdi. Jenna'nın, anlık ileti arkadaşı olarak ayırdığı e-posta kutusuna girdi ama Jenna çevirimiçi değildi.

Sonrasında başka bir şey, yeni bir e-posta aldığı iletisini fark etti ve iletiye tıkladı.

Merhaba Emily, Benim Tracey. Çok üzgünüm -bunu gönderiyorlar. Eğer yapmazsam, canımızı yakacaklarını söylediler. Bu gece yarısı Maple ve Steward yol ayırımına gelip, bekler misin? Birisi seni alacak.

Tracey

Alta başka birisi birkaç satır bir şeyler eklemiş.

Eğer sınıf arkadaşını bulmak istiyorsan, orada olursun...

Ve muhtemelen kendini de sınıf arkadaşlarının içinde bulunduğu tehlikede bulmayı da. Ama şu an sınıf arkadaşları tehlikedeyse, bu onun hatasıydı. Bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordu.

Loş ışığın altında, daha önce kendisine gelen görüntüsünde giydiği kıyafetlerin aynısını giyindi: kot pantolon ve yeşil bir tişört. Kahverengi kazak sandalyesinin arkasında asılıydı. Sırt çantasına birkaç şey attı -lens kutusunu, iç çamaşırı ve diş fırçasını. Ve saatini taktı.

Bir not yazdı ve yatağına koydu. Yarı kapalı kapıda annesinin yatak odasına kaygıyla baktıktan sonra evden çıktı. Evde hiç ışık olmaması rahatlatmıştı -demek ki annesi bir şeyler okumuyordu. Yine de çok sessizce hareket etti. Annesinin uykusu hafifti.

Binanın park yerinde duran bisikletini almayı çok düşündü. Ama gece yarısına kadar oraya ulaşması için daha çok vakti vardı; bu yüzden yürüyerek gitti. Maple ve Steward yol ayırımına ulaşması kırk beş dakikasını aldı.

Hiç ışık, ses yoktu -tıpkı görüntüsündeki gibi terk edilmiş bir alandı. Biraz serindi; belki de bir ceket giymesi gerekiyordu. Ama görüntüsünde üzerinde ceket yoktu.

Bekledi. Ne kadar da komikti, kendini hiç gergin hissetmiyordu. Aslında tam tersi oldukça sakindi. Saatine baktı. Tam gece yarısıydı.

Bir şeyler duydu ve sokağa baktı. Uzakta gelen arabayı görebiliyordu. Çok da hızlı değildi.

Arabanın rengini ayırt etmeye çalıştı ama oldukça sıradan görünüyordu. Araba yanına yaklaşırken yavaşladı ve durdu. Şoför koltuğunda bir kadın vardı, yandaki koltukta ise tumbul bir adam ve arka koltukta da zayıf bir adam. Gölgeler yüzlerini belirsizleştirmişti ama kadının platin sarısı saçları görmezden gelinmeyecek kadar parlaktı.

Kadın sakın ama sert bir tonda konuştu. "Arabaya bin Emily!"

Emily söyleneni yaptı. Çünkü böyle bir durumda yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyordu.

BÖLÜM BEŞ

.

.

Jenna, Ken ile konuşmayı çok istiyordu ve okulun girişindeki merdivenleri çıktığını gördüğünde aceleyle ona yaklaştı. Ama en alt basamağa geldiğinde durdu. Yanındakiilerin kim olduğunu görebiliyordu ve şu an Ken ile konuşmasının imkânı yoktu. Ken, iki sporcuyla birlikteydi ve bunlar sıradan atlet değildi. Yıldız sporculardı -spor ile ilgilenmeyen Jenna bile onların Meadowbrook basketbol takımının kaptanları olduğunu biliyordu. Futbol, basketbol ve beysbol kaptanlarıyla birlikte bu adamların da tanıtıldığı toplantılara gitmeye zorlanmıştı.

Jenna'nın sporcularla ilgili kesin düşünceleri vardı; bildiği kadarıyla onların hepsi aptal ve sıkıcıydı. Emily ve Tracey, her zaman basmakalıp bir düşünce olduğunu ve dünyadaki her sporcu için bunların doğru olmadığını söylüyordu ama Jenna, kendi inançlarına sıkı sıkıya bağlıydı. Ken'e vereceği haberleri bu adamların da duymasını istemenin bir anlamı yoktu. Jenna, Meadowbrook'a

gelmeden önce bir zamanlar Ken'in de önemli bir sporcu olmasına rağmen, böyle adamlarla neden takıldığını anlamıyordu. Emily, Ken'in futbol takımının kaptanı olduğunu ve kötü bir kazada yaralandığını anlatmıştı. Aslında Emily'ye göre yeteneğini kazanması da kazardan kısa bir süre sonraydı. Ken, iyiydi -sıkıcı ya da kesinlikle de aptal değildi. Bu yüzden belki de Jenna'nın sporculara karşı tavırları gerçekten basmakalıptı.

Yine de haberleri özel, kişisel ve sadece Ken içindi. Ama okula girmeleri gereken zaman gittikçe yaklaşıyordu. Ken ilk derse girmeyebilirdi ve Jenna onunla konuşma fırsatını kaybedemezdi. Bu yüzden yavaşça basamakları çıktı ve çocuklara doğru yaklaştı. Bir şekilde Ken'i onların arasından çekmesi gerekiyordu.

Şimdi Ken'in duyabileceği kadar yakındı. Ken, diğer ikisini tebrik ediyor gibi görünüyordu.

"Geçen geceki muhteşem bir oyundu."

Çocuklardan biri, "İnanılmazdı," dedi. Başını daha uzun boylu olan çocuğa doğru kaldırdı. "Mike ilk basketini attığında tamamen şaşırmıştım. Bana çok çılgın bir atış yapacakmış gibi görünüyordu."

"Çılgın bir atıştı," diye kabul etti Mike. "Potadan geçtiğinde herkes şaşırdı."

Ken, "Şanslıydın," dedi.

Mike, "Evet," dedi. "Ve tüm gece boyunca şanslı kaldım. Bir atış bile kaçırmadım."

Diğer çocuk, "Sadece şans olamaz," dedi. "Pazartesi günü oyunda da müthiştin!"

Mike, "Biliyorum," dedi ama alnını çattı. "Ne olduğunu bilmiyorum. Tüm sezon iyi olamadım..."

Diğer çocuk, "Dalga geçme," dedi. "Bir felakettin. Pazartesi gününden önce yarım düzine atış yaptığını sanmıyorum." Ken'e döndü. "Koçun onu azarlayışını duymuş olmalısın."

Ken, "Belki seni harekete geçiren de buydu," dedi.

Mike, "Sanırım," dedi ama kendinden çok emin görünmüyordu. "Hey Ken... şu tekerlekli sandalyedeki çocuğu biliyor musun?"

"Charles Temple mı? Ne olmuş ona?"

"Geçen gece oyundaydı."

"Ee, ne olmuş?"

"Pazartesi günü de oyundaydı. Tekerlekli sandalyesinden dolayı fark ettim -yukarıya çıkamadı. Yerdeydi, oyun alanının yanında."

Ken de diğer çocuk gibi, "Ne olmuş?" dedi.

Mike huzursuz görünüyordu. "Bilmiyorum. Onu daha önce oyunda hiç görmemiştim ve bana çok tuhaf bakıyor. Onda garip bir şeyler var."

Şimdi Ken huzursuz görünüyordu. "Garip mi?"

"Evet... Onunla ilgili bir şeyler biliyor musun?"

"Hayır!" Ken, basamakta duran Jenna'yı fark etti. "Ah, şey, şu kızla konuşmam gerek. Görüşürüz çocuklar."

Aceleyle basamaklardan indi ve Jenna'nın yanına geldi. "Şu adamları duydun mu? Aman Tanrım, insan-

lar bana *Seçilmişler* grubuyla ilgili bir şeyler sormasından nefret ediyorum!”

Jenna’nun aklında daha ilginç şeyler vardı. “Dinle, bir şeyler oldu. Emily, gitmiş...”

Boş gözlerle Jenna’ya baktı. “Nereye gitmiş?” Daha sonra gözleri açıldı. “Diğerleri gibi ortadan kayboldu mu demek istiyorsun?”

“Tam olarak değil. Annesine bir not bırakmış, yani ortadan kaybolmadı -gideceğini biliyordu. Annesi bu sabah beni aradı. Oldukça histerikti.”

“Notta nereye gideceğini söylemiş mi?”

Jenna, hayır anlamında başını salladı. “Sadece arkadaşlarını nasıl bulmak zorunda olduğu ve endişelenmemesi için bir şeyler yazmış.”

“Ama onları nerede arayacağını nasıl biliyordu?”

“Bilmiyorum. Belki de bir görüntü almıştır. Madam’ı bulup anlatmalıyız.”

Sonrasında bunun gereksiz olduğu anlaşıldı. Binadan içeri girer girmez, müdürün odasının hemen dışında devam eden bir konuşmaya şahit oldular. Madam’ın sakin ve ölçülü ses tonu duyulabiliyordu ama Emily’nin annesinin kızgın sesi daha yüksekti.

“Böyle bir şeyin olmasına nasıl müsaade edersiniz?” deyip ağlıyordu. “Çocuklar sadece belirli bir sınıftan kaybolmaya başlıyor ve ailelere haber verilmedi?”

Madam yanıtladı. “Kayıp öğrencilerin ailelerine hemen bildirildi, Bayan Sanders.”

Emily'nin annesi bundan tatmin olmadı. "Peki, ya diğer öğrencilerin ailelerine? Eğer bu *Seçilmişler* denen sınıfta ne olduğunu bilseydim, kızımın kaybolmasını engelleyebilirdim."

Gürültü diğer çocukların dikkatini çekti ve hepsi etrafa toplandı. Müdür, Bay Jackson, sinirli görünüyordu. İki kadını odasına aldı ve kapıyı kapadı.

Öğle yemeğine kadar kayıp öğrenciler lafı okula yayıldı. Jenna'nın *Seçilmişler* sınıfında olduğunu bilenler, sanki gözlerinin önünden kaybolmasını istiyorlarmış gibi endişeli bakıyorlardı. Jenna bunların hiçbirine aldırmadı -makyajı, siyah kıyafetleri ve sert kız tavırlarıyla zaten bakılmasına alışkındı. Ama arkadaşlarını, Tracey'yi, Emily'yi önemsiyordu ve pek de yakın olmadığı sınıf arkadaşları için endişeleniyordu. Dersi, Madam ile konuşma fırsatını ve kalan öğrencilerin ne yapacağını dört gözle bekliyordu.

Öğlen çok sıkıcıydı. Tracey ve Emily gitmiş, Jenna da yalnız kalmıştı. Birkaç dakika içinde öğle yemeğini toplayıp bir kenara koydu ve kantinde huzursuzca dolanmaya başladı. Derse kadar bekleyemedi. Bunu hemen konuşmak istiyordu.

Ken'e bakındı ama farklı bir öğle yemeği programı olmalı ki göremedi. Tepsisiyle kantinden dışarı çıkan Amanda'yı gördü ve birlikte takıldıkları şu serseri kızlar ona katılmadan önce Amanda'yı yakalamak için aceleyle çıktı.

"Amanda, Emily'yi duydun mu?"

“Hayır!”

“Kayıp. Diğer öğrencileri aramak için kaçtı.”

“Hangi diğer öğrenciler?”

“Sınıfımızdan kaybolan öğrenciler!”

Amanda başını salladı. “Tamam,” dedi ve uzaklaşmaya başladı. Amanda’nın bu konuda bir ilgi göstermesini zaten beklemiyordu.

“Amanda, hadi ama. Bunu konuşmamız lazım. Bir şeyler yapmamız gerek.”

Amanda boş gözlerle baktı. “Neden?”

Şimdi Jenna şaşırdı. Amanda’nın arkadaşlarından hiçbiri onları duyamazdı; bu yüzden rol yapması için hiçbir neden yoktu. Amanda’nın alçakgönüllü gerçek hisleri olduğunu biliyordu. Bu ilgi eksikliği çok tuhaftı.

Tabii bir şeyler olmadıkça... Jenna, “Sen· diğer Amanda’sın,” dedi.

Gerçek Amanda, Jenna’nın ağzını kapadı ve deli olduğunu söyledi. Amanda’nın söylediği şeydu: “Ben arkadaşlarımla öğle yemeği yiyeceğim,” diyerek Jenna’yı atlatmaya çalıştı. Bu kez Jenna, onun geçmesine müsaade etti.

Neler olduğunu konuşmaya çalışmanın bir anlamı yoktu -gerçek Amanda gibi bakıyor, konuşuyor ve Amanda gibi hareket ediyordu -ama Amanda değildi; tıpkı gerçek bir kızın robotu gibiydi. Ah, hayır, başka bir bedene girmesi Amanda için ne kötü bir zamandı. Amanda dünyanın en iyi kişiliğine sahip olmayabilir ama en azından akıllıydı.

Bu da şu an bir *beden hırsızlığı* yapmasının muhtemelen nedeniydi. Emily'nin tahminine gerçekten inanmış olmalı. Amanda'nın bedeni hâlâ burada olduğuna göre, bu tahmin doğru değildi. Ama gerçek Amanda neredeydi?

Jenna, Amanda'nın bedenini çaldığı kişiyi belirlemeyi umarak odaya bakındı. Amanda'yı düşünceleriyle belirleyebileceğini bildiği için akıl okudu. Amanda, Tracey'nin bedenini çaldığında, bu şekilde belirlemişti.

Ama gerçek Amanda diğer öğle molasında olmalı ya da daha kötüsü Meadowbrook'ta bir öğrenci olmayabilir! Jenna kasaba nüfusunun aklını okumak için ne yapabilir ki? Ya da tüm dünyanın? Tüm bildiği, Amanda, Britney Spears'ın bedeninde dolaşabiliyor olacağıydı.

Bu yüzden sadece kendi vardı; Ken ve Charles bu konuda Madam ile iş birliği yapmayı bırakmıştı... tekrar etrafa bakındı. Hiç arkadaşı olmayan Charles kantinde her zaman yalnız otururdu.

Ama bugün değil. Charles'ın tekerlekli sandalyesi bir grup çocuğun olduğu masada duruyordu; bu çocukların ikisi, okulun girişinde gördüğü Ken'in arkadaşlarıydı. Başını üzgünce salladı. Zavallı Charles -bu kalabalığa, Amanda'nın serseri arkadaşlarının erkek tiplerine kendini sokmaya mı çalışıyordu? Kaybedenler olarak düşünülen çocuklar bile Charles'ı hor görüyordu, bu hiç de hoş değildi.

Neyse ki ders için biraz daha zaman vardı. Böylece Charles'ın yanına gidebilirdi. Madam'ın zaten sınıfta olabileceğini umarak erkenden kantinden çıktı.

Madam sınıfta değildi ama Ken, Jenna'dan kısa bir süre sonra geldi.

"Madam'ı gördüm," dedi. "Biraz geç kalacak. Polisler burada ve onlarla konuşması gerekiyor."

Jenna başını iki yana salladı. "Polislerin çok yardımı dokunacağını sanmıyorum. Bu durumun sıradan bir kaçırılma olayı olmadığını biliyorsun. Fidyeye ya da bunun gibi bir şeyler olmayacak."

"Haklısın!" Zil çaldı ve Ken yeni gelenlere selam vermek için döndü. "Merhaba Amanda. Bu konuda hiç teorin var mı?"

"Hangi konuda?"

"Kayıp öğrenciler konusunda! Jenna ile bunun normal bir kaçırılma olayı olmadığını söylüyorduk."

Diğer Amanda koltuğuna geçti, çantasını açtı ve bir kozmetik çanta çıkardı. Sırasına küçük bir ayna koydu ve kirpiklerine rimel sürmeye başladı.

Ken tekrar, "Amanda!" dedi. "Bu konuyla ilgili hiç fikrin var mı?"

"Hayır," dedi ve makyajına devam etti.

Jenna, "Onu rahatsız etme," dedi. "O, Amanda değil."

Ken de bunun ne anlama geldiğini anladı.

"Ah, olamaz!"

Madam geldi. Olaylara rağmen sakin görünüyordu ama Jenna, öğretmenin gözlerinde kötü bir ışık vardı. Her zamanki açılış sözleriyle zamanını boşa harcamadı.

Birdenbire, “Bir sorunumuz var. Ve hep birlikte çalışmamız gerekiyor,” dedi ve durdu. “Charles nerede?”

Sanki işaretmiş gibi kapı açıldı ve Charles sandalyesinde kendini iteliyordu. “Üzgünüm. Geç kaldım,” dedi. “Arkadaşlarımla takılıyordum.”

Ken, “Hangi arkadaşlar?” diye mırıldandı.

Jenna, Ken’e döndü ve, “Senin arkadaşların. Şu takıldığı sporcular. Charles ile yemek yiyorlardı.”

Ken gözlerini kırptırdı. “Dalga geçiyorsun.”

“Dikkatinizi bana verebilir misiniz?” dedi Madam. “Amanda?”

“O, Amanda değil Madam,” dedi Jenna

Öğretmen içini çekti ve sanki bu kötü olayı hazmetmeye çalışır gibi bir anlığına gözlerini kapadı.

“Haklısın. Teşekkürler Jenna. Charles, şunu hemen keser misin!”

Jenna, ataşların Madam’ın masasının üzerindeki kuttan çıkıp, kalemlerin olduğu kutuya geçtiğini gördü. Ama Madam, her zamankinden daha sert konuştu ve Charles durdu.

Madam, aynı ses tonunda devam etti. “Bunu, bu insanları ciddiye almazlık edemeyiz! Tracey’in görünmez olduğuna ya da Martin’in evden kaçtığına inanmıyorum. Biri, bir organizasyon sınıfımızdan öğrencilerin kaybolmasına neden oluyor ve bu kaybolma, sizin kim olduğunuzla ilgili bir şey. Biz, bu işin arkasında kim olduğunu ve nedenini çıkarmak zorundayız.”

Ken, “Onların tehlikede olduğunu düşünüyor musunuz?” diye sordu.

“Bu oldukça olası ama sizin düşündüğünüz şekilde değil. Onların fiziksel olarak yaralandıklarını sanmıyorum ama kullanılacaklarını düşünüyorum.”

Jenna, öğretmenin ne demek istediğini anlamıştı. Madam’ın zaten en büyük korkusu buydu -yeteneklerinin kötü niyetli insanlar tarafından kullanılması. Hiç kimseye güvenme -bu onun kutsal sözüydü. Madam’ın bir sonraki yorumu, Jenna’yı şaşırtmıştı.

“Ama şunu söylemeliyim ki; Emily’nin onları aramaya gittiğini bilmek, kendimi biraz daha iyi hissettiriyor.”

Jenna’nın ağzı açık kaldı. “Neden?”

“Çünkü böyle bir durumda, onun en iyi umudumuz olduğunu düşünüyorum,” dedi.

Jenna duyduklarına inanamıyordu. Emily, en iyi umut ha? Yanlış tahminleriyle Emily? İçlerinde yeteneği en zayıf olan Emily?

Eğer Emily en iyi umutsa, sandıklarından daha çok sorunları vardı o zaman, diye düşünüyordu Jenna.

BÖLÜM ALTI

Emily uyandığında, coğrafi olarak söylemek gerekirse, hâlâ nerede olduğunu bilmiyordu. Bir odada ve bir yataktaydı, ama hepsi buydu.

Arabanın arka koltuğuna oturduktan hemen sonra oradaki adam gözlerini bağlamıştı. Bunu kibarca yapmıştı, hatta neredeyse özür dileyerek ama öyle olsa bile korkutucu bir andı ve Emily, paniklemeye başlamıştı. Bu, kadının sert ses tonuyla da azalmamıştı.

“Mücadele etme Emily. Yapabileceğin bir şey yok!”

Emily bir cevap alacağını ummasa da, “Ne oluyor?” diye sordu.

“Zamanı geldiğinde öğreneceksin,” dedi kadın.

Kadının yanındaki adam, daha kibar bir ses tonuyla konuştu. “Burada içecek bir şeyler var.”

Eline bir şişe verildiğini hissetti. Daha sonra yumuşak bir ses duydu. Ulaşmaya çalıştığında tıpkı bir limuzindeki gibi ön koltuktaki insanlardan onu ayıran cam

bir panel hissetti. Birbirlerine söyledikleri hiçbir şeyi duyamıyordu. Yanındaki adam kıpırdamadan oturuyordu.

Sessizliğin ve karanlığın bir yararı vardı. Geleceğine konsantre olup, görüntü alması daha kolay olabilirdi. Şişeden bir yudum aldı ve hemen kendine kızdı. Nasıl böyle aptal olabilirdi? Üzerindeki ağırlığın geçip geçmeyeceğini merak etti.

Şimdi, uyanık halde yatakta oturuyordu. Gözlerini örten bir şey yoktu ama oda zifiri karanlıktı. Yatağının yanındaki masayı ve üzerindeki lambayı hissedebiliyordu. Yoklayarak düğmeye ulaştı ve ona bastı.

Işık odayı kapladı. Görecek çok da bir şey yoktu. Açık mavi duvarlı sade bir odaydı. Duvarda pencere şeklinde bir şey vardı ama tamamen metal bir panjurla kaplıydı. Duvarın hemen karşısında beyaz bir komodin duruyordu.

Odada iki tane daha yatak vardı ama boştu. İkisi de bozuktu, sanki yakın zamanlarda üzerinde yatılmış gibi görünüyordu. Kapı açıldı ve Emily, kaskatı kesildi.

“Günaydın!”

Emily, tuttuğu nefesi bıraktı.

“Tracey!”

Tracey geldi ve Emily’nin yatağının kenarına oturdu. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

Emily, “Biraz bitkin,” dedi.

Tracey, başını salladı. “Bunun için sana bir şey verdiler.”

“Neredeyiz?”

Tracey, “Bilmiyorum,” dedi. “Ev gibi bir yer ama adresi bilmiyorum. Tüm pencereler kilitli.”

“Seni buraya nasıl getirdiler?”

“Okuldaki kızlar tuvaletinde beni yakaladılar ve yüzüme ıslak bir havlu koydular. İçinde beni bayıltan bir şey olmalı. Bir arabaya koydular ve buraya getirdiler. Bu odada uyandım.”

“İki adam ve sarı saçlı bir kadın mı?”

Tracey, hayır anlamında başını salladı. “İki adam. Ama kadın kıızıl saçlıydı.”

Emily, *o halde en az dört kişi vardı*, diye düşündü.

“Onlar kim?”

“Bilmiyorum.”

“Bizden ne istiyorlar?”

“Bilmiyorum.”

Emily kızgınlıkla, “Tracey!” diye bağırdı. “İki gündür buradasınız. Hiçbir şey öğrenmedin mi?”

Tracey başını iki yana salladı. “Hayır. İlk gece görünmez olmayı başardım ve etrafa bakındım ama hiçbir ipucu bulamadım. Yukarıda bir kat daha var ama yukarıdaki giriş kapısı kilitli. Sanırım kaldıkları yer orası.”

Yukarıdan gelen bir ses de bunu doğruladı. Yukarıda birisi vardı.

“Sanırım yeteneğimi biliyorlar,” diyerek devam etti Tracey. “Görünmez olduğum zaman bile birbirleriyle fı-

sıldayarak konuşuyorlar ve söyledikleri tek kelimeyi bile duyamıyorum.”

“Ne istediklerini sormayı denedin mi?”

Tracey, “Tabii ki sordum,” dedi. “Sadece sabırlı olmam gerektiğini söylediler. Belki de ne istediklerini açıklamadan önce hepimizin gelmesini bekliyorlardır.” Yarı içten gülümsedi. “Gücenme ama bir sonraki kaçırılacak kişinin Jenna olacağını düşündüm. En azından o, akıl okuyabiliyor ve ne olacağını kestirebiliyor.”

Emily şaşkındı. “Bu konuda bu kadar sakın olduğuna inanamıyorum.”

Tracey omzunu silkti. “Birisinin sakın olması gerekiyor. Carter, değersiz şüphesiz ki. Tıpkı okuldaki gibi arka planda. Ne söyleniyorsa yapıyor ve zamanının geri kalanını da boşluğa bakarak geçiriyor. Martin sessizce ağlıyor ve garip sesler çıkarıyor. Sarah ise tamamen şaşkın görünüyor ve nadiren konuşuyor. Sanırım şokta.”

Emily hissederek, “Şöyle ilişkilendirebilirim,” dedi. “Yeteneğimizi biliyorlar mı?”

Tracey, “Bilmiyorum!” Tracey bu soruyu defalarca yanıtlamıştı. Daha sonra Emily’ye üzülerek baktı. “Üzgünüm. Seni buraya ben sürükledim. O mesajı sana göndermem için bana yazdırdılar.”

“Önemsemiyorum. Size yardım etmek istedim. Ne olacağını zamanında göremediğim için kendimi kötü hissettim. Sizi uyarmış olmalıydım.”

“Bu kadar aptal olma. Onları durduramazsın.”

Emily’nin midesi guruldadı.

Tracey, "Açsın," dedi. "Giyin de biraz kahvaltı yapalım. Söylemem gerek ki, burada bize oldukça iyi bakıyorlar. Yiyecekler güzel ve eğlence de çok!"

Emily yatağın üzerindeki pantolon ve gömleği giyerken, "Ama yine de bir hapishane," diye hatırlattı.

Tracey, "Tamam ama en azından daha lüks," dedi. "DVD ve oyunlar var!" Emily, yatak odasından dışarı onu takip ederken, Tracey hâlâ hapishanelerinin iyi yönlerini övüyordu.

Emily, Tracey'nin keyifli ses tonuna kanmıyordu. Bu, -ruh hallerini korumaya çalışmak ve sorumluluğu üstüne almak- Tracey'in yapacağı bir şeydi. Açıkçası, bu Martin'in işine yaramıyordu. Yemek odası gibi görünen bir yere girdiklerinde koltuğuna çökmüş ve tabağındaki yiyeceklere kederle bakarken buldular.

"Yumurtamı, tek tarafı pişirilmiş şekilde seviyorum," diye mız mızmızlandı.

Tracey, "Çeneni kapa da yemeğini ye," diye emretti. "Çırpılmadan pişirilmiş yumurta da iyi. Şu güzel görünen jambona bakın."

Carter, düzgünce yemeğini yiyordu ama yüzündeki ifade -ya da ifadesizlik- yiyeceği sevip sevmediğinin bir göstergesi değildi. Tam olarak Tracey gibi görünen Sarah, kendini biraz korkmuş olarak anlattı.

Arabada verilen içeceği hatırlayınca, Emily yiyeceğe dikkatle baktı. Ama Tracey, bunun iyi olduğunu söyledi ve bunu yemeden dolayı hiçbir yan etki göstermeyen Carter da vardı.

Jambon ve yumurtanın yanı sıra, tost ve taze sıkılmış görünen portakal suyu vardı. Emily, yiyebileceğini düşünmedi ama kendini şaşırttı.

Belki de, yerin hiç de korkutucu görünmemesinden dolayı yemiştir. Hiç pencere olmamasının dışında oldukça normal ve sıradan bir evdi. Rahat uyumlu sandalyeler üzerinde, büyük bir masanın çevresinde oturuyorlardı. Tabaklar, Emily'nin kendi evinde de gördüğü yemek takımlarına benzer çiçek desenliydi. Çatal, bıçak ve çay kaşıkları da vardı ve üstelik plastik değillerdi.

Emily, gizlice parlak bıçağa dokundu. Hayır, yumurtadan daha sert bir şeyi kesecek kadar keskin değildi. Şimdiye kadar bir insanı bıçaklayacak kadar yürekli olması gerekmemişti...

Emily'nin bir önceki geceden hatırladığı kadarıyla bu kişiler pek de kötü insanlarmış gibi davranmıyorlardı. Kadın pek dostane değildi ama kötü de değildi ve arka koltukta oturan adam iyi biri sayılabilirdi.

Şu an yemek odasına giren kişiyle, arka koltuktaki adamın aynı kişi olduğundan emindi. Düzgünce kesilmiş kısa sakalı ve burnunun üzerinde duran ince çerçeveli gözlüğüyle hafif kel ve zayıf biriydi. Adam masaya yaklaşırken, herkes buz kesildi ve ona baktı.

Bir yığın peçete getirdi. Gruba genel olarak, "İster misiniz?" diye sordu. "Sanırım kahve içmek için çok küçüksünüz."

Hiç de korkutucu değildi. Aslında adam masaya bakarken biraz rahatsız, hatta neredeyse gergin görünüyordu."

Hiç kimse bir şey söylemedi. “Eğer isterseniz biraz daha tost yapabilirim,” dedi. Hiç kimse bir şey istemediği için rahatlamış gibi görünerek odadan çıktı.

Yemeye devam ederken Emily, Sarah’ın yüzünden aşağı akan bir damla gözyaşı gördü. Tracey de fark etmiş olmalı ki; Sarah’ın yanına oturduktan sonra eğildi ve kolunu Sarah’ın omuzlarına koydu.

Teselli edici bir şekilde, “Her şey düzelecek,” dedi.

Sarah geri çekildi ve Tracey’in kolunu indirdi. “Defol!”

Emily, merakla baktı. Sarah’ın hiç de böyle şey olduğunu bilmiyordu ama okulda her zaman iyiydi, hiçbir zaman kaba değildi. Belli ki şu anki durum onu etkiliyordu. Bunun, kesinlikle gerek olursa, Sarah’ın yeteneğini kullanacağı anlamına gelmesini umuyordu Emily de.

Şimdi hepsi kahvaltısını bitirdi. Tracey, yeniden idareyi ele aldı.

Tracey neşeyle, “Oturma odasına gelip, *Grand Theft Auto* oynamayı kim ister?” diye sordu.

Hiç kimse bu fikre atlamadı ve bu da bir sorun olmadı; çünkü rehine tutanlar ya da çocuk kaçırıcılar ya da neylerse, işte onlar odaya girdi. Kel adam ve daha kısa, şişman ve kısa boylu, kıvrıkcık kahverengi saçlı başka bir adam daha vardı. Zayıf adam gergin gibi görünürken, kısa boylu olan ise sırtıyordu. Genç değillerdi ama yaşlı da sayılmazlardı. Emily, annesinin yaşı civarında olduklarını düşündü.

Dikkatini çeken, kadındı. Öncelikle, kadın güzeldi, çekici görünüyordu. Emily, kadının otuz yaş civarında olduğunu tahmin etti ama çok makyajı vardı; bu yüzden kesin bir şey söylemek zordu. Bot ve üzerinde büyük puanları olan bir gömlekle modaya uygun kot pantolon giymişti. Uzun siyah saçları, gece yarısı mavi spotların altında parlıyordu ve gerçek altın gibi görünen halka küpe takmıştı.

Gözlerinin rengi maviydi ama saçlarındaki meçlerden oldukça farklı bir maviydi. O kadar soluktu ki, neredeyse şeffaftı.

Şaşırtıcı olan ise, yüz ifadesiydi -ya da daha doğrusu ifadesizliğiydi. Kusursuzca şekillenmiş yüz hatları, anlamsızdı. Bir saniyeliğine dudakları gerildi ve dudak kenarlarında kıvrımlaştı ama bir milyon yıl geçse bile, Emily asla buna bir gülümseme demezdi. Bir şeyler kadının titremesine neden oldu.

“Hoş geldiniz,” dedi ama donuk sesinde iyi karşılamaya dair bir şey yoktu. “Umarım hepiniz rahatsınızdır. Adım, Clare,” dedi ve şişman adamı gösterdi. “Bu Howard ve diğer tarafımdaki bey ise George.”

George yere bakarak bir şeyler mırıldandı. “Merhaba!” Çocuklara gülümsedi. “Merhaba çocuklar!”

Şimdi, Emily, kendiyle beraber arka koltuktaki adamın George olduğundan emindi. Ama kadından emin değildi. Ses tanıdık gibiydi ve peruk takıyor olabilirdi. Ya da dün geceki sarı saçları, peruktu. Ya da Tracey’in gördüğü kızıl saç...

Clare konuşmaya devam etti. “Bunun size çok yabancı olduğunu biliyorum ve neler olduğunu merak ettiğinizi de. Pekâlâ, şimdi hepiniz buradasınız ve biz de açıklayabiliriz.”

Emily, Tracey’ye baktı ve aynı şeyi düşünüyor olduklarını biliyordu. Eğer amaç yetenekli öğrencilerin hepsini kaçırmak olsaydı, hepsi burada olurdu... ama değil-lerdi.

Kadın bir akıl okuyucu olabilirdi. “Biz, sınıf arkadaşlarınızın hepsini getirmedik. İhtiyacımız olan sizsiniz.”

Tracey, “Neden?” diye sordu.

“Tabii ki yetenekleriniz için!” İlginç bir dudak kıvrıtısı kısacık tekrar göründü ki bu, başka bir gülüş çeşidi olmalı. “Hepiniz çok özel yetenekleri olan istisna gençlersiniz. Tracey, sen görünmez olabiliyorsun. Martin, senin büyük bir gücün var. Emily, sen geleceği görebiliyorsun. Ve Sarah... Sarah, aranızda en büyük yeteneğe sahip. İnsanları kontrol edebiliyor.”

Emily, irkildi. Sıradan bir gerçeği duydu; sanki matematikte en iyi kimin olduğunu ya da kimin piyano çalabildiğini konuşuyorlardı. Belki de bu, onun erkeklerden daha korkak olmasının nedenidir. Onunla ilgili gerçek olmayan bir şeyler vardı.

Ne kadar korkmuş olursa olsun, Emily’nin bir şeyler söylemesi gerekiyordu ve aklına ilk geleni söyledi.

“Peki, ya Carter? Onun bir yeteneği yok!”

Clare, şaşırmış görünmüyordu ve Carter'a sanki önemsizmiş gibi şöyle bir baktı. "Bu önemli değil. İhtiyacımız olan insanları elde ettik."

Yine de Emily, kendi cesaretine şaşırmıştı. "Ne için insanlara ihtiyaç duyuyorsunuz?"

Soluk mavi göz, şimdi Emily'nin üzerindeydi. "Bir banka soymamızda bize yardım edeceksiniz."

BÖLÜM YEDİ

Bu, şu anda çocukların alacağı tüm bilgiyi ortaya çıkardı. Grup, Clare'nin, öğle yemeğinde daha fazla şey öğrenecekleri sözüyle gönderildi. Emily, oturma odası denilen yere giderken diğerlerini takip etti. Tracey, bu hapishanedeki eğlenceleri anlatırken pek de abartmamış. Oda, düz ekran büyük bir televizyon, video oyun araç gereçleri, bilgisayarlar ve müzik dinlemek isteyenler için kulaklıklı İpodlarla büyük bir medya merkezi gibiydi. Kitaplıkta, kitaplar (en son gençlik serileri), DVD'ler, masa oyunları... her şey... herkesin zevkini karşılayacak her şey vardı.

Sarah, hemen bir İpod ile pelüş minderli bir sandalyeye kıvrıldı ve dışarıdan başkalarının konuşmalarını durdurmak için kafasına kulaklıkları taktı. Martin, kitaplığa uzandı ve DVD başlıklarına bakındı.

Emily, biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Bir banka soymak... çok... çok sıradan görünüyordu. Bu da tabii

ki ağır bir suçtu ama yine de daha büyük bir şeyler beklemişti.

İnsanlar normalde yeteneklerini kullanmaya çalışmıyordu ki bu da zaten iyi bir şeydi. Birinin onu kullanmaya çalışması düşüncesinden nefret ediyordu. Tracey, bir keresinde ailesiyle sahile gitmeyi planladıklarında, Emily'ye hava tahminin de bulunmasını istemişti. Bu, büyük bir iş değildi. Ama çılgın bir aday öğretmen, haftanın kazanan piyango numaralarını tahmin etmesini istemişti. Bu oldukça ürperticiydi. Emily, bunu yapmayı reddetmişti ama aday öğretmen hipnoz etmişti ve tahmin etmesi için onu zorlamaya çalışmıştı.

Ama bu planda yeteneği nasıl bir yardımda bulunabilirdi ki? Belirli bir günde banka kasasında ne kadar para olduğunu tahmin etmesini mi isteyeceklerdi? Emily, matematikte hiçbir zaman iyi olamamıştı.

Tracey'ye, "Herhangi bir suçlu bile bankayı soyabilir," diye mırıldandı. "Niçin bize ihtiyaç duyuyorlar?"

Tracey, "Daha da kolaylaştırmak için belki," dedi. Ama amaca şaşırdığını o da kabullendi. "Hedeflerinin daha büyük olacağını düşünmüştüm."

Martin de şaşkındı. Bir DVD kutusunu almaya uzanırken, o da Tracey ve Emily'ye katıldı. O da şikâyetçiydi. "Banka soymak istemiyorum."

Tracey, "Biz de," dedi. Martin, DVD kabını göstererek, "Böyle bir şey yapmayı tercih ederim," dedi.

Emily başlığı okudu. "*Toxic Teen Avengers*. Bu da ne?"

"Bu dünyayı koruyan üstün güçlü çocuklarla ilgili bir film."

Tracey bilmek istiyordu. "Dünyayı neyden korumak ama?" Kutuyu aldı ve açıklamayı okumaya başladı.

Martin hemen cevap verdi. "Dünyayı yok etmek isteyen, üstün güçleri olan diğer çocuklardan."

Emily, gülmekten kendini alamadı. "Kimin tarafındasın Martin? Koruyanların mı, yoksa yok etmek isteyenlerin mi?"

"Kimin umurunda? Sanırım sadece banka soymaktan daha ilginç görünüyor. Ve bizim de üstün güçlerimiz var. Bu adamlar gibi olabiliriz."

Tracey, hayır anlamında başını salladı. "Bir insanın sahip olduğu üstün güçlere bağlı olduğunu düşünüyorum Martin. Biz yangın kutusu değiliz ya da uçamıyoruz..."

Martin, "Sarah'ın yeteneği bu güçlerden daha iyi," dedi.

Emily tekrar hatırlattı. "Ama Sarah yeteneğini kullanmayacak." Yine de aklının bir köşesinde Sarah'ın şaşırtıcı şeyler yapabileceğini bilmek, Emily'yi biraz da olsa rahatlatıyordu. Emily'ye döndü. "Eğer birimizin canı tehlikede olursa, Sarah'ın yardım etmek için gücünü kullanacağını düşünmüyor musun?"

"Umarım yapar." Tracey konuşmaya başladı ama devam etmedi. Odanın karşısından Sarah ağlamaya başladı.

Emily, endişe içinde hemen sordu. "Sarah, iyi misin?"

Sarah, onu duymadı bile -kulağında kulaklıklar vardı. Ama korkuyla ellerine bakıyordu. Emily ve Tracey aceleyle yanına gitti.

Tracey, "Sorun ne?" diye sordu

Sarah, kulaklığı çıkardı. "Tırnaklarıma bak," dedi.

Emily, baktı ama Sarah'ın tırnakları oldukça normal görünüyordu. "Tırnaklarındaki sorun ne?"

"Tırnaklarım yenmiş. Ama ben tırnak yemem."

Tracey, Sarah'ı rahatlatmaya çalışarak, "Gerginsin," dedi. "Hepimiz öyleyiz. Tırnaklarını yediğinin muhtemelen farkına bile varmadın," dedi. Sarah'ın, şu an hepsi aklı tutulurken, tırnaklarına işkence etmesi Emily'ye biraz ilginç geldi. Emily'de asla kendini beğenmiş biri olarak etki bırakmamıştı ama tabii ki Sarah'ı her yönüyle çok iyi tanımıyordu.

"Belki de şu kadının, Clare'in törpüsü vardır," diye öneride bulundu ama şimdi Sarah arkasına bakıyordu ve gözleri korkuyla açıldı.

Fısıldayarak, "Carter nerede?" diye sordu.

Emily ve Tracey odaya bakındı. Carter öyle sessiz ve öyle dikkat çekmeyen biriydi ki; insanlar genellikle etrafta olup olmadığının farkında bile olmazdı. Ama şu an kesinlikle odada değildi.

Tracey öneride bulundu. "Banyoda mı acaba?"

Sarah, "Sanırım gitmiş," dedi.

Emily, "Nereye gitmiş?"

Şimdi Sarah titriyordu. "Sanırım... Carter'in bir yeteneği olmadığını onlara söylediğinde... bu insanlar da ondan kurtuldu. Yani, demek istiyorum ki; banka soymaya yardım etmeyecekse, o zaman ne işe yarar ki?"

Emily merak içindeydi. "Meadowbrook'a geri gönderdiklerini mi düşünüyorsun?"

"Sanırım onu öldürdüler!" Sarah kelimeleri boğdu ve gözleri yaşla doldu. Tracey, koltuğa oturdu ve bir kolunu Sarah'ın omzuna doladı.

"Sakin ol," dedi. "Bu insanlar bana katil gibi geldiler. Carter'in iyi olduğundan eminim."

Sarah, Tracey'nin kolunu itti. "Carter'a ne yaptıklarını umursamıyorum. Kendimden endişeleniyorum!"

Emily, "Sarah!" diye bağırdı.

Sarah, "Şiiiiışt!" dedi ve iki kızı baş işaretleriyle çağırdı. Dinlemediğinden emin olmak için Martin'e baktı ve fısıltıyla konuştu. "Ben Sarah değilim!"

Tracey ve Emily bir anlığına sessizleştiler. Sonra birbirlerine baktılar ve Emily, ikisinin de aynı sonucu çıkardığından oldukça emindi. Kızın bir sonraki sözleri de bunu doğruladı.

Emily'nin dudaklarından küçük bir inilti kaçtı ve Tracey'nin daha güçlü bir sesle bir şeyler mırıldandığını duyduğuna yemin edebilirdi.

Amanda, "Başka ne yapabilirim ki?" dedi. Emily'ye baktı. "Bu senin hatan. Sen de biliyorsun. Bana ortadan kaybolacak sıradaki kişinin ben olduğumu söyledin ve ben de sana inandım. Bu yüzden de Sarah'ın bedenini aldım."

Tracey araya girdi. "Bekle bir dakika," dedi. "Eğer birine üzülürsen bunu yapabileceğini söylediğini hatırlıyorum."

Amanda başını salladı. “Bu doğru.”

Emily, bilmek istiyordu. “Sarah için nasıl üzülebildin?” diye sordu. “O akıllı, şirin ve ahmak ya da öyle bir şey değil.”

Amanda, “Gerçekten çok büyük ayakları var,” dedi. “Ve bir erkek arkadaşı yok!”

Tracey, “Ona üzülmek için ihtiyacın olan tüm şey bunlar mı?” diye sordu. “Büyük ayaklar ve hiç erkek arkadaşının olmaması?”

Amanda, evet anlamında başını salladı. “Evet, bu da bir tür ahmaklık değil mi? Sanırım yeteneğim gittikçe güçleniyor. Ya da kendim dışında herhangi birine üzmek benim için daha da kolaylaşıyor.”

Tracey ve Emily yine birbirlerine baktı. Tracey, “Amanda, bu hiç de iyi bir haber değil,” dedi sertçe. “Bizi buradan çıkarması için Sarah’ın yeteneğine güveniyorduk!”

Amanda, “Ama Sarah yeteneğini hiçbir zaman kullanmaz,” diye belirtti.

“Evet, ama eğer biz kötü bir durumdaysak, yeteneğini kullanacağını ve bize yardım edeceğini düşünmüştük,” dedi Emily. Amanda’ya düşünceli biçimde baktı. “Şans eseri de olsa Sarah’ın yeteneği yok, değil mi?”

Amanda başını iki yana salladı. “Kahvaltıda kendimi test ettim. Sana meyve suyunu döktürmeye çalıştım.”

Emily, “Çok sağol,” diye mırıldandı.

“Söylediğim gibi, bu senin hatan ve bu yüzden buradayım. Ve tırnaklarımı da alabilecek ve kendi bedenime

geçebilecek gibi de görünmüyorum -biliyorsun bu kolay olmuyor. Bir bedene girmektense, buradan çıkması daha zor!" Ve suçlarcasına Tracey'ye baktı. "Eğer daha hızlı çıkabilseydim, senin bedeninde bu kadar uzun süre kalacağımı düşünebiliyor musun?" Kalktı ve dolanmaya başladı. "Gerçekten beni neyin rahatsız ettiğini biliyor musun? Sana inandım! Herkes senin tahminlerinin çoğu zaman işe yaramadığını biliyor. Eğer kendi bedenimde olsaydım, şimdi iyi durumda olacaktım."

Emily, Amanda soruncaya kadar güldüğünün farkında bile değildi. "Bu kadar komik olan ne?"

"Ortadan kaybolduğunu gördüğüm kişi Sarah idi. Kaybolacak kişinin sen olduğunu söyledim; çünkü sınırlarımı bozuyordun ve seni korkutmak istedim."

Amanda kaşlarını çattı. "Bu, düşündüğümde de çok senin hatan. Bu kaçırın kişiler herhangi bir yeteneğim olmadığını fark ettiğinde, tıpkı Carter'dan kurtuldukları gibi benden de kurtulacaklar."

Emily, özür dilemenin şu an için uygun olduğunu düşündü ama bunun Amanda'yı daha iyi hissettirmeyeceğini düşünemedi. Ve Amanda, o kadar çok Amanda gibiydi ki; Emily, kendini çok üzgün hissedemedi.

Tracey konuştu. "Amanda, bedenimi çaldığında bir süre sonra ilişki içinde olmaya başladık." Amanda-Sarah korkuyla bakıyordu. Bu yüzden Tracey, hemen konuşmasını düzeltti. "Tamam, arkadaş gibi değil ama ne yapabiliyorsam, onu aldın. Ve görünmez olabiliyordun, hatırladın mı? Bu yüzden belki de aynı şey şimdi

de olur ve Sarah'ın güçlerini alabilirsin." Emily'ye döndü. "Bunun olup olmayacağını görebilir misin?"

Emily, "Deneyeceğim," dedi. Emily, iki kızın yanından ayrıldı, gözlerini kapadı ve bir şeylerin bulanıklaşmasına izin verdi. Daha sonra Amanda'yı zihninde canlandırmaya odaklandı. Yavaşça, görüntü belirmeye başladı ve Amanda-Sarah'ı koltukların, gişenin ve sırada bekleyen insanların olduğu büyük bir yerde gördü -burası bir banka olabilir miydi? Evet, ve Emily de oradaydı ve Tracey de, ayrıca çok iyi göremediği başka kişiler de. Sarah gibi görünen kişi, endişeyle ellerini çırpıyor ve tamamen işe yaramaz görünüyordu. Ayrıca korkmuş.

Daha sonra kısa bir süreliğine görüntüye perde gibi bir şey düştü. Perde geri çekilip görüntü tekrar görmeye başladığında, Sarah figürü tamamen farklı roldeydi. Kontrolü ele geçirmiş, insanları hareket ettiriyor ve idareyi ele geçiriyordu. Tıpkı güçlü biri gibi kendinden emin görünüyordu...

Görüntü soluklaştı ve Emily gözlerini açtı. Amada-Sarah ve Tracey, sabırsızlıkla Emily'ye bakıyordu. Amanda, "Ee?" diye sordu. "Sarah'ın yeteneğini alabiliyor muyum?"

Emily çaresizce, "Bilmiyorum," dedi. "Tamamen farklı iki görüntü aldım. Bunlardan birinde gücün vardı ve diğerinde ise gücün yoktu."

Tracey'in gözleri açıldı. "İki farklı gelecek mi?"

Emily, "Sanırım," dedi. "Ve hangisinin doğru olduğunu bilmiyorum. Daha önce böyle bir şey başıma gelmedi."

Amanda iğrenerek, "Sen gerçekten çok değersizsin," dedi.

Tracey atladı. "Amanda bu doğru değil. Emily'nin sadece bizimkilerden daha karmaşık bir yeteneği var."

Amanda gözlerini kıstı. "Umarım bizi kaçıranlar için de çok karmaşık değildir. Yoksa sonu Carter gibi olur," ve boğazı düğümlendi. "Ve benim de!" Gözleri tekrar korkuyla doldu.

Tracey, "Sakinleş," dedi. "Bu işte hepimiz beraberiz ve hepimiz yetenekliyiz ve bunu çözeceğiz!" Ama bu kez kendinden çok da emin görünmüyordu. Amanda da kesinlikle ikna olmuş gibi değildi.

"Dün görünmez oldun ve bunun bize hiçbir yardımı dokunmadı," dedi. "Martin kendi kendine gücünü başlatamıyor -başına bir şey gelmesi gerekiyor. Sarah gibi bir şeyler yapamam. Ve Emily... biz onun nasıl yararlı olacağını gördük!"

Tracey'nin, Amanda'ya vereceği bir karşılığı yoktu ve Emily'nin de. Şu anda hiç yaşamadığı bir şey yaşıyordu.

Amanda ile tamamen aynı fikirdeydi.

11

BÖLÜM SEKİZ

Ertesi gün Jenna geldiğinde 209 numaralı sınıf boştu. Bir kez daha öğle yemeğini kantinde tek başına yemişti ve bu pek de eğlenceli değildi. Bir nevi, ilginçti. Emily ve Tracey'yi tanımadan önce kantinde tek başına otururdu ve bu hiçbir zaman onu rahatsız etmemişti. Belki de düşündüğü kadar yalnız değildi. Arkadaşlarını özlemişti.

Ama boş bir sınıfta yalnız olmak, kalabalık bir kantinde yalnız olmaktan daha iyiydi. Gürültü olmadan daha iyi düşünebiliyordu. Ve şu an düşünmeye ihtiyacı vardı.

Emily ile bir kez daha bağlantı kurmayı denemeyi istedi. Bir keresinde, Emily depoda sıkışıp kaldığında, Jenna uzaktan Emily'nin aklını okumuş ve onu kurtarabilmişti. Tabii ki, Emily o zaman çok da uzakta değildi -oda, okulun bodrum katındaydı. Ama belki de, şimdi de o kadar uzakta değildi. Ya da belki de Jenna'nın ye-

tenegi daha uzaklara erişebilir. Her durumda da denemeye değer.

Ama girişim boşa gitti. Ne kadar çok denediyse de Emily'yi duyamadı. Ya da Sarah'ı, Tracey'yi, Martin'i ya da Carter'ı. Sırasına yaslandı ve kendi düşüncelerinden kurtarması için birilerinin sınıfına gelmesini diledi.

Birisi geldi ama bu sadece robot Amanda idi ya da Amanda'ya benzeyen ne ise, işte o. Kopya, sırasına geçti ve kozmetik çantasını çıkardı. Umutsuzca Jenna yine de iletişim kurmayı denedi.

"Hey, Amanda!"

'Amanda' gözlerini kendi yansımasından çekti.

"Ne var?"

"Gerçek Amanda'nın nerede olduğunu bilmiyorsun, değil mi?"

Sahte Amanda'nın yüzündeki boş ifade Jenna'ya cevabını verdi.

Daha sonra Ken geldi, ardından da Charles. Ken üzgün görünüyordu, Charles ise gülümsüyordu.

Jenna konuşmaya Ken ile başladı. "Sorun ne?"

Ken, kaşlarını çatıp, alnını ovalamaya başladı. "Birisi beni rahatsız ediyor."

Şüphesiz Jenna, Ken'in ne demek istediğini biliyordu. Arada bir ölümler, onu bir göreve göndermeyi deniyordu. Ken'in sorunu da oldukça iyi bir insan olması ve hayır demekten nefret etmesiydi. Bu yüzden de ölümlere, 'şimdi değil' ya da 'belki daha sonra' diyerek, onları er-

teliyordu ve bu yüzden de ölümler, Ken'in başının etini yemeyi sürdürüyordu.

Jenna, "Sadece diren ve ölümlerinden sonra onlar için bir yere gitmeyeceğini açık açık söyle," diye tavsiye de bulundu. "Er ya da geç vazgeçeceklerdir."

Ken hayır anlamında başını iki yana salladı. "Bu birinin annesi. Vazgececeğini hiç sanmıyorum," dedi ve gözlerini kırıştırdı. "Bu gürültü de ne? Kafamdan geldiğini sanmıyorum."

Jenna, "Bu Charles," dedi. "Islık çalıyor."

Charles önceden sınıfta hiç ıslık çalmamıştı ve her ikisi de ona bakmak için döndü.

Jenna, "Bu tanıdık bir ses tonu," dedi.

Ken hemen karşılık verdi. "Dalga geçme. Bu okul maçlarında çalan ses. Hiç oyunlara gitmedin mi?"

"Hayır!"

Ken, "Hey, Charles, neler oluyor? Okulun ruhunu ya da böyle bir şeyi mi aldın?"

"Sadece tonu hatırlamaya çalışıyorum," dedi gülümseyerek. "Bu öğleden sonra basketbol maçına gideceğim."

Ken içini çekti. "Charles, eğer spor müsabakalarıyla ilgileniyorsan, neden kazananların tarafında olmuyorsun? Güreşçileri ya da futboldaki çocukları izle. Basketbol takımımız bu yıl berbat."

Charles, "Son iki oyunu kazandılar," diye belirtti.

Ken, “Evet ama bundan önceki on oyunu kaybetti-ler ve bununla fazla zaman kaybettiler,” dedi. “Ve puan alan sadece Mike Brady!”

Charles gülmeyi bıraktı. “Bu senin fikrin. Bu yıl finale kalacaklarına bahse girerim.”

Ken başını salladı. “Hayır, hiçbir şekilde olmaz. Takım sadece iyi bir çıkışla finale kalamaz. Mike buna devam edemez -iyi bir oyuncu değil çünkü...”

“Öyleyse neden tüm maçlara gidiyorsun?”

Ken omuzlarını silkti. “Bu adamlar benim arkadaşım.”

“Evet, tamam o zaman, benim de arkadaşlarım.”

Ken, kuşkuyla gözlerini açtı.

Jenna, “Bugün öğle yemeğinde onlarla oturuyordu,” dedi.

Ken, sanki Jenna şaka yapıyormuş gibi pis pis sırıttı. “Evet, evet. Neyse, arkadaşlarından bugün çok bir şey bekleme o zaman Charles. Kimle oynuyoruz? St. Marks ile mi? Bu, çok şaşırtıcı bir takımdır. Bu sezon hâlâ hiç maç kaybetmediler; bunu söylemekten nefret ediyorum ama takımımız bugün sakata gelecek.”

Charles bağırdı. “Arkadaşlarım hakkında böyle konuşma!”

Aniden Madam’ın masasının üzerindeki büyük bir sözlük kalktı ve hızla Ken’in başına doğru hareket etti.

“Charles!” Madam tam kapıdaydı. “Derhal kes şunu!”

Kitap havada öylece kaldı. Daha sonra yavaşça Madam'ın masasına indi.

Madam masasına geçerken, "Yeteneğini böyle anlamsız şeyler için harcama," dedi. "Bu hepiniz için geçerli. Yeteneğinize daha önemli amaçlar için ihtiyaç duyulabilir."

Charles hemen sordu. "Ne gibi?"

"Charles sınıfın yarısının kayıp olduğunu fark etmedin mi?"

"Ah, evet bu."

Madam Charles'a ters ters baktı ve kapı açıldığında tam da Charles'a öğüt vermek üzereydi. Jenna, Carter'ın sınıfa girdiğini gördüğünde nefesi kesildi.

Madam, "Carter!" diye bağırdı. "Neredeydin? İyi misin?"

Jenna gülmek üzereydi. Madam gerçekten de bir cevap alacağını mı bekliyordu? Carter hiç konuşmadı ve bugün de bir istisna değildi. Sınıfta kimseyle bir göz teması kurmadan her zamanki yerine geçip, oturdu.

Madam bir dakika Carter'a baktı ve daha sonra Jenna'ya döndü.

"Jenna, Carter'ın aklını oku. Nerede olduğunu bulup bulamayacağına bak!"

Jenna'nın nefesinin kesilmesi için şimdi başka bir neden vardı. Madam önceden hiçbir zaman birinin aklını okumasını istememişti. Aslında her zaman Jenna'ya başkasının aklından uzak durmasını söylemişti. Sınıf arka-

daşlarının özel düşüncelerini ihlal ettiği için defalarca azar işitmişti.

Ama sınıfta aklı Jenna'ya her zaman kapalı olan sadece bir öğrenci vardı. "Önceden de aklını okumayı denedim Madam ama bir şey alamadım."

Madam, "Yine dene!" dedi.

Jenna, "Tamam," dedi ve çocuğa bakıp, konsantre olmaya çalıştı. Beklediği gibi de oldu -hiçbir şey açığa çıkmadı. Bir dakika sonra Madam, "Ona daha yakın olmanın bir yardımı dokunur mu?" diye sordu.

Jenna, çok da umudu olmadan, "Belki de," dedi. Sonra sırasından kalktı ve Carter'ın önündeki boş bir sıraya oturdu. Sandalyesini hareket ettirdi; böylece onuna bakabilecekti, gözlerine bakmaya başladı. Carter da doğrudan Jenna'ya bakıyordu. Yeteneğini x ışını ya da görebileceği bir şey olarak düşündü. Ve belki de Carter'ın aklına girebiliyordu. Ama tüm gördüğü, tam bir karanlık ve kara bir boşluktu. Jenna'nın yeteneğini kasıtlı mı engellediğinden, yoksa gerçekte bir şey mi olmadığından emin değildi.

Arkasını dönerken, "Üzgünüm Madam," dedi ama Carter'ın yüz ifadesindeki bir şey ona tekrar bakmasını sağladı. "Madam gözleri acayip görünüyor, tıpkı sulanmış gibi. Ben nezle olduğumda gözlerim sulanır."

Madam yaklaştı ve Carter'a düşünceli biçimde baktı. "Evet, neyi kastettiğini anlıyorum. Her zamankinden daha solgun görünüyor."

“Amanda, Carter’a revire gitmesine eşlik eder misin, lütfen?”

Belli ki Amanda gibi davranmaya programlanmış diğer Amanda üzümlere iç çekti. Daha sonra büyük bir isteksizlikle ayağa kalktı.

Madam, “Carter, Amanda ile git,” dedi ve her zamanki gibi Carter söylenene uydu.

Ken, Meadowbrook öğretmenlerinin onaylamayacağı bir şeyler mırıldanırken, Carter ve Amanda dışarı çıktı. Bu Ken’in huyu değildi; bu yüzden Madam rahatsız olmaktan ziyade kaygıyla baktı.

“Ken, sorun ne?”

Ken, iki eliyle başını tutuyordu. Jenna’nın, Ken’in düşüncelerini okumaya konsantre olması bile gerekmedi. Ken’in kafasının içinde devam eden yaygarayı herkesin duyabildiğini düşünüyordu.

Oğlumla konuşmalısın. Çok acil! Oğlum, büyük bir sorunun içinde ve onun, tavsiyeme ihtiyacı var.

Ken, “Beni yalnız bırak!” diye rica etti.

Bu çok önemli. Lütfen beni dinle. Oğlumla bağlantı kurmalısın, şimdi!

“Hayır! Kafamdan çık artık!”

Jenna yerinden sıçradı. Ken’in böyle kızgın konuştuğunu hiç duymamıştı.

Jenna ve Madam, Ken’i kaygıyla izlediler. Birkaç saniye geçtikten sonra Ken’in gözleri açıldı.

“Hey, sanırım gitti.”

Jenna, “Gördün mü?” dedi. “Söylemiştim, ölümlere biraz sert olman gerekiyor.”

Ancak Madam, hâlâ endişeyle bakıyordu. “Ken... haber almadığından emin misin?” Sanki Madam’ın kelimeleri söylemede sorunu varmış gibi görünüyordu. “Kayıp öğrencilerden?”

Ken hayır anlamında başını salladı. “Hayır Madam, onlardan birini dinledim. Sadece umarım...” sesi titriyordu.

Madam hemen sordu. “Ne umuyorsun?”

“Sadece dinlemek zorunda olmayacağımı umarım.”

Okul bitinceye kadar Jenna’nın hayal kırıklığı tüm zamanların en üst düzeyine ulaşmıştı. Bu durum çok üzücüydü; arkadaşları büyük bir tehlike içinde ve kayıpken, matematik problemi çözmek, İspanyolca fiilleri çekmek, jimnastik salonunda voleybol oynamak gerçekten üzücüydü. Ve Jenna buradaydı, bu konuda bir şey yapamıyordu.

Aklı Carter’a gitti. Carter mutlaka bir şeyler biliyordu. Diğerleriyle tek bağlantıları oydu. Madem Carter’ın aklını okuyamıyordu, o zaman başka şekilde bilgi alabilirdi.

Kalabalık caddelerde dolaştığı zamanları düşündüğünde oldukça korkutucu insanlar tanımıştı. En azından bu insanlar, nasıl *korkutucu* davranacaklarını biliyordu. Carter’ı her zamanki zombi durumdan çıkarmak için korkutacak ve kendine getirecek birkaç taktik düşünüyordu. Son zil çaldı ve öğrenciler binadan çıkıyor-

du ama hâlâ devam eden okul sonrası faaliyetler -kulüp toplantıları, basketbol maçı- de vardı; bu yüzden revir hâlâ açık olabilirdi. Ve Carter'ın orada olma şansı da vardı.

Ama ne yazık ki hemşire de oradaydı. Hemşire bakarken, Carter'ı korkutmak kolay olmayacaktı.

Hemşire hemen sordu. "Evet? Yardım edebilir miyim?"

Jenna hızla düşündü. "Kimya laboratuvarında bir patlama oldu! Öğretmen gelip, sizi almamı söyledi."

Hemşire masasından kalktı ve girişteki alana şöyle bir baktı. Ne gördüyse, emin olmuş olmalı ki çantası kaptığıyla dışarı çıktı.

Jenna, kendine kızdı -hemşireyi, okulun diğer tarafındaki jimnastik salonuna göndermeliydi. Merdivenleri çıkıp, laboratuvar da kimsenin olmadığını görmek çok da fazla zamanını almayacaktı. Jenna'nın da fazla zamanı yoktu.

Küçük odada dört tane yatak vardı ama sadece bir tanesi doluydu. Carter, uyuyordu.

Jenna sertçe, "Carter!" dedi. "Uyan!"

Carter, kımıldamıyordu bile. Jenna, Carter'a doğru eğildi ve bir kolunu iteledi. "Hadi ama Carter, uyan!"

Hâlâ hiç cevap yoktu. Elleriyle Carter'ın zayıf kollarını tuttu ve sarstı. Ama çocuk gerçekten uyuyordu. Eğer göğsünün inip çıktığını görmese öldüğünü bile düşünebilirdi.

Ama Carter birçok şekilde zaten garip biriydi. Uyanıkken bile uyurgezer gibiydi. Gerçekten de uykusunda başka bir şeylerin olması oldukça mantıklıydı.

Peki, Jenna şimdi ne yapacaktı? Hemşire birkaç dakika içinde dönecekti. Aklına başka bir fikir geldi. Eğer Carter gerçekten derin uykudaysa, rüya görüyor olabilir -en son yaşadıklarını rüyasında görüyor olma şansı da vardı. Ve eğer gerçekten bilinci tamamen kapalıysa, belki de aklını okuması için Jenna'yı engelleyemeyecekti.

Uyuyan birinin aklını okumayı daha önce hiç denemediği için bunun işe yarayıp yaramayacağından emin değildi. Ama tamamen uyanık ve tetikte olan birinin aklını okumaktan çok daha kolay olduğunu fark etti. Konsantre olmasına bile gerek yoktu, bir imge neredeyse hemen beliriverdi.

Bir evdi -eski ve terk edilmiş gibi görünen büyük bir ev. Pencereler üst üste tahta parçalarıyla kapatılmış ve bir zamanlar kırmızı renkte olan bir kapının üzerine hep yazılar yazılmıştı. Görüntüyle ilgili tanıdık bir şeyler vardı.

"Affedersiniz genç bayan!" Sinirli bir hemşire, eli kalçasında kapının girişinde duruyordu. "Neler oluyor? Yukarıda bir patlama falan yoktu! Ve sen, burada benim hastamla ne yapıyorsun?"

"Şey, bir şey duyduğumu sandım da. Hayal görmüş olmalıyım. Pardon!" Jenna, hemşirenin yanından sıyrılıp, revirden hemen uzaklaştı.

Bu haberi, umursayan biriyle paylaşması gerekiyordu. İlk başta 209 numaralı sınıfa gitti ama Madam yoktu. Daha sonra Charles'ın basketbol maçından bahsettiğini hatırladı. Ken de gideceğini söylemiş miydi?

Jimnastik salonunun dışından bağırımları ve alkışları duyabiliyordu. Kapıyı açtığında ses neredeyse sağır ediciydi. *İnsanlar böyle aptalca bir maç için nasıl heyecanlanabiliyordu ki?* diye merak etti. Özellikle de Ken'e göre Meadowbrook takımı hiç de iyi değildi.

Ama puan tablosuna göre hiç de öyle görünmüyordu. 'Ev sahibi takım' yazan tablonun altındaki sayı 110'du. 'Misafir takım' yazan tablodaki sayı ise '0' idi. Jenna, Ken'in süper bir takıma karşı oynadıklarını söylediğini hatırlıyordu. Kesinlikle hiç de Jenna'ya hitap etmiyordu.

Ama Jenna gerçekten ilgilenmiyordu ve puanı düşünerek boşa harcayacak zamanı yoktu. Tribünde Ken'i aradı. Sonunda buldu, en üstte oturuyordu.

Alkışlayan taraftarların arasından geçerken, "Affedersiniz, pardon, affedersiniz," diyordu. En üste ulaştığında Ken'in yanına geçebilmek için oradaki çocukların bazılarını iteledi.

Ken, Jenna'ya baktı ama gözleri hemen yeniden oyuna kaydı. "Buna inanabiliyor musun?" diye bağırdı. "Bu çocuklara ne oldu anlamıyorum ama harika oynuyorlar! Sadece Mike değil, hepsi basket atıyor. Ve St. Mark takımını bir sayı bile yapamadı. Topu potanın yakınına bile getiremediler!"

Jenna sabırsızlıkla, "Kimin umurunda ki?" dedi. "Ken dinle, Carter'ın aklını okudum."

Bu söz, Ken'in dikkatini sahadan çekti. "Peki, ne buldun?"

"Sadece bir ev imgesi. Ama Carter'ın ve şimdi de diğerlerinin tutulduğu ev olabilir!"

"Ev nerede?"

Jenna kabullenerek, "Bilmiyorum," dedi. "Ama içimde bu evi önceden gördüğüme dair bir his var. Hatırlamam gerek..."

"Ah, unut o zaman!"

Jenna, Ken'in tepkisine şaşırmıştı. Daha sonra Ken'in kendine cevap vermediğini fark etti -gözleri tekrar sahaya kaymıştı. Ken'in tanıdığı çocuklardan biri sahanın bir ucunda duruyordu ve topta elindeydi. Sahanın diğer tarafındaki potaya bakıyordu.

Ken, "Mike'ın bunu deneyeceğine inanamıyorum," dedi. "Neden topu başka bir oyuncuya atmadı? Bu uzaklıktan basket yapmasının imkânı yok!"

Sahadaki Mike'ın konumuna baktıktan sonra Jenna da aynı fikirdeydi. Basketbolla ilgili bir şey bilmiyordu ama bu mesafeden topu fırlatıp, hedefi vurabilecek normal bir insanı düşünemiyordu. Daha sonra uzakta bir şeyler olduğunu fark etti.

Daha sonra tekerlekli sandalyesi tribünün diğer tarafında duran Charles'ı göstererek, "Ken, baksana!" dedi. Yüzünde çok tanıdık bir ifadeyle basketbol maçını izliyordu. Top oyuncunun ellerinden çıktığında sahanın di-

ğer ucuna uçtu ve doğruca potaya girdi; o kadar netti ki ağ kıpramadı bile.

Kalabalıktan bir gürültü koptu. Ama tüm gürültüye rağmen Jenna, Ken'den gelen hayıflanmayı kaçırmadı.

"Buna inanamıyorum!" Ken, eliyle başının bir tarafına dokundu. "Charles onlar için topu hareket ettiriyor!"

"Takımın, onun yaptığını bildiğini düşünüyor musun?" Jenna merak ediyordu.

Ken, "Şüpheliyim," dedi. "Ama Charles'ın yeteneğini bilmiyorlar -okulda bizden başka kimse bilmiyor ki!" Daha sonra kaşları çatıldı. "Ama Mike, önceden Charles'ı bana soruyordu. Charles için acayip biri diyordu."

Acayip... bu kelime hafızasının derinlerinde bir şeyi anımsattı. Önceden kötü hayatı olan kişilerle takıldığı ve tüm gece dışarıda kaldığında hava kötüyken kalacak yerler arıyorlardı.

Öyle keskince bir nefes aldı ki; Ken, dehşet içinde Jenna'ya baktı. "İyi misin?"

"Hatırladım," dedi. "Bu evin nerede olduğunu biliyorum!"

BÖLÜM DOKUZ

Okulda bu olaylar olmadan önce aynı sabah, Emily, Amanda-Sarah ile televizyonun karşısında kanepeye oturuyordu. Amanda, şu anda izledikleri romantik komedi tarzında bir DVD seçmişti. Ama Emily, zaten izlemediği için hava hoştu. Şu an bir görüntü canlandırmayla daha çok ilgileniyordu.

Şimdi, geleceği görmeye öncekinden daha çok ihtiyacı vardı. Neyle karşılaşacaklarını bilmesi gerekiyordu; böylece, kendilerini hazırlayabilirlerdi -savaşmaya mı, kaçmaya mı? Eğer kendilerine ne olacağını bilmezse, nasıl yardım edebilirdi ki?

Filmin başını fark etmemesi kolaydı; çünkü önceden zaten izlemişti ve o zamanda gerçekten hiç sevmemişti. Amanda filme tüm dikkatini vermişti ve Emily'i bölmüyordu. Martin, oyun oynuyordu -ya dünyayı kurtarıyor ya da dünyayı yıkıyordu ve son baktığında Tracey, kitap okuyordu. Görüntüleri almak için uygun bir yerde duruyordu.

Art arda görüntü geldi. Ama tek problem, Emily için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Şu anda oturdukları ve fırlatması için arkalarına yaslandıkları kanepeyi Martin'in kaldırdığını gördü. Tracey'nin tıpkı bir Noel ağacındaki yanıp sönen ışıklar gibi bir görünüp bir görünmediğini gördü. Charles'ın aklıyla bir kapıyı devirdiğini gördü...

Bir dakika... Charles mı? O, burada bile değil ki! Belki de bir gün bir yerde, Charles bir kapı yıkabilir ama şu anki geleceklerinde yapmaları gereken ne? Onları kurtarmak için bu kapıyı kırıyor gibi görünmüyordu -Charles kendi dışında birine yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmaz.

Şaşkınlıkla, zihnini temizlemek umuduyla başını bir sağa bir sola salladı. Madam'ın görüntüleriyle ilgili söylediği şey neydi? Görüntülerini anlamlı hale getirecek ipuçları araması ve bunları yorumlaması gerekiyordu.

Eğer Martin, kanepeyi gerçekten fırlatacaksa ve eğer bunu kapıya atacaksa, kanepenin kapıyı kırma ihtimali vardı. Böylece daha sonra onlar da çıkabilirdi. Kapıdan içlerinden biri bile geçse, hepsine yardım getirebilirdi. Peki, ama Martin kanepeyi kapıya doğru mu atacaktı? Görüntüsünü tekrar düşünüp, kanepenin nereye gideceğini görmesi gerekiyordu. Martin kanepeyi kaldırdığında Emily de kaçıp, yardım getirmek için kapının orada durabilirdi. Ya da bunun yerine belki de Tracey durabilirdi. Görünmez olabilirdi -böylece eğer Clare ve arkadaşları Tracey'nin peşinden giderlerse, yakalamaları zor olurdu.

Tracey'yi en son gördüğü yere baktı. Bunu konuşmaları ve plan yapmaları gerekiyordu.

Tracey, orada değildi.

Hâlâ oyun oynayan Martin'e baktı.

"Tracey nereye gitti?"

Martin gözlerini ekrandan çekmeden, "Bilmiyorum," dedi.

"Odadan çıkarken gördün mü?"

"Hayır. Vay canına şunu gördün mü? Fransa'yı yaktık!"

Emily, "Tebrikler," diye mırıldandı.

Martin, Emily'ye döndü. "Hey, ne biliyor musun? Burada olmak hiç de kötü değil. Annem böyle oyunlar oynamama izin vermiyordu. Yiyecekler iyi, yapacak çok şey var. Ve insanlar cimri de değil!"

"Henüz değiller," dedi. "Tracey'yi arayacağım!"

Ama Tracey, yatak odasında da, banyoda da yoktu. Bir şeyler bulabilmek için görünmez mi olmuştu? Emily, oturma odasına geri döndü.

"Tracey?" diye seslendi.

Tracey aniden görüldü. "Etrafa bakınıyordum," diye başladı ve durdu. Emily, Tracey'nin arkasından birinin geldiğini duyabiliyordu. Orada duran Clare'e bakmak için döndü.

En azından bu Clare idi, diye *düşündü*. Bu kez kadının saçında siyah kısa bir kuyruk vardı ve güzel bir takım elbise giymişti. Sadece solgun mavi gözleri ve kalın

sesi, bunun aynı kadın olduğunu gösteriyordu. Emily, bu kadının aslında nasıl bir görüntüsü olduğunu tahmin etmenin imkânsız olduğunu fark etti.

Clare, "Çok iyi Tracey," dedi. "Yeteneklerinizin nasıl da iyi işe yaradığını görmekten memnunum. Bunu, hepinizden görmek isterim."

Odadan çıkar çıkmaz Amanda-Sarah, aceleyle Tracey ve Emily'nin yanına geldi. Panik içinde, "Ben şimdi ne yapacağım?" diye sordu.

Emily'nin aklına bir fikir geldi. "Bir fikrim var," dedi. Tamamen oyununa daldığından emin olmak için Martin'e baktı. Martin'in önceki konuşma şeklinden Emily, kaçırılan kişileri başarısızlığa uğratma planına dahil olması gerektiğinden pek emin değildi.

Birkaç dakika sonra öğlen yemeklerini yemek için çağırıldılar ve kendin yap, kendin ye şeklindeki sandviç büfesi vardı.

Martin, bir dilim ekmeğe kocaman bir fıstık ezmesi sürerken hayran kalmıştı. "Vay canına bu harika," dedi. "Annem hiçbir zaman bana fıstık ezmesi vermiyordu."

Emily, çok aç değildi ama bir şeyler yemek için kendini zorladı. Enerjisini koruması gerektiğini biliyordu.

Clare ve iki adam da onlarla yedi, bu yüzden kızlar gergindi. Neyse ki Martin ile konuşmaya dalmışlardı ve Martin de sorularını yanıtlamaktan memnundu.

Clare, "Yeteneğin okulda hiç sorun yaratıyor mu Martin?" diye sordu.

Martin, "Ah, tabii," dedi. "İnsanlar ne kadar güçlü olduğuma inanmıyor. Ama eğer benimle alay ederlerse, büyük bir sürprizle karşılaşılıyorlar. Bir keresinde güreş takımının kaptanı bana sataştı. Kendini dışarıda buldu."

Emily bu olayı hatırlıyordu. Bir ambulans çağırılmıştı ve bu iri cüsseli adam bir sedyeyle okuldan çıkarılmıştı.

Howard, "O halde ciddi sorunların da olmuştur," dedi.

Martin sırtıttı ve başını iki yana salladı. "Hayır. Adamlar beni, onlara saldırdığım konusunda suçladıklarında, kimse onlara inanmıyordu."

George, "İnsanlar yeteneğini bilmiyorlar o zaman?" diye sordu.

"Bazı insanlar biliyor; çünkü hareket halindeyken beni görüyorlar," dedi. "Ama ondan sonra bana bakıp düşünüyorlar, bu çocuk hiçbir şekilde bu kadar çok zarar veremez. Birine sertçe vurduğumda ikinci kattan dışarı fırladı. Şansı yaver gitti de bir çalının üstüne düştü, yoksa ciddi şekilde yaralanmış olurdu. İki tane çocuk da buna şahit oldu. Ama öğretmen olayı sorduğunda çocuğun düştüğünü söylediler."

Clare, "Çünkü senden korkuyorlardı, değil mi?" diye sordu.

Martin gururlanarak, "Muhtemelen," dedi.

Emily, şüpheliydi. Bu daha çok çocukların gözlerine inanamamasından kaynaklanıyordu. Kim, Martin gibi bebeksi ve cılız birinin böyle bir gücünün olduğuna inanırdı ki?

Howard, "Bahse girerim, daha büyük çocuklar sana meydan okuyordur," diye yorumda bulundu.

"Ah, tabii. Her zaman. Herkes şampiyonluk kavgası yapmak istiyor."

Amanda-Sarah yüksek sesle öksürmeye başladı ve Tracey, tabağına baktı. Emily, gülmemek için kendilerini tuttuklarından emindi.

Martin'in yeteneğini Clare ve adamlara gösterme konusunda neden daha sinirli olmadığını merak ediyordu. Gücünü kontrol altında tuttuğu konusunda kendini ikna etmeyi başarmış mıydı? İsteddiği zaman bunu açıp kapatabiliyor muydu? Emily'ye göre sahte Sarah'tan daha fazla problemleri vardı. Emily ve Tracey'nin yardımına bile ihtiyacı yoktu.

Bu kaçırılan kişilerin, *Seçilmişler* sınıfı için yeteneklerini etkili bir şekilde nasıl zor kullandıklarına dair bir fikirleri var mıydı acaba? Tracey, ilerleme kaydediyordu ama hafızasını da kullanması gerekiyordu ve bazen ruh hali görünmez olmasına engel oluyordu. Jenna, yeteneğini bilen güçlü insanlar tarafından engelleniyordu; yeteneklerini korumaya yetecek kadar güç geliştirmişti. Amanda ise birinin bedenine geçmeden önce o kişiye acıması gerekiyordu.

Emily, Ken ölü birini mi çağırıyordu, yoksa onunla bağlantı kurana kadar bekliyor muydu, pek emin değildi. Martin, gücü ortaya çıkmadan önce zorlanması ve dalga geçilmesi gerekiyordu. Ve Sarah, yeteneğini kullanmayı her zaman reddetmişti.

Söyleyebildiği kadarıyla, sınıfta yeteneğini tamamen kontrol altında tutan tek kişi Charles idi -ki bu da neden Charles'ın buraya getirilmediğini merak etmesine neden oluyordu. Charles, banka soymak için en iyi yetene sahipti -muhtemelen tüm parayı bankadan çıkarabilir ve suçluların ellerine bırakabilirdi. Bu iş için Martin kadar da istekli olurdu; çünkü hiçbirinin sadakatlik kavramları yoktu.

Clare ona seslenirken, bu sorunu düşünüyordu. "Emily? Bir görüntü mü alıyorsun?"

Emily, "Hayır," dedi. "Sadece... bilirsin işte... düşünüyordum."

George ilgiyle baktı. "Ama bu geleceği görme şeklin değil, öyle mi? Sadece düşünüyor musun?"

Emily rahatsız olmuşçasına yerinde kıpırdandı. "Sanırım bir nevi. Ama aslında değil!"

Clare, "O halde bu nasıl oluyor?" dedi.

"Ben... ben bilmiyorum..."

Howard, "Şahsen," dedi, "nasıl yaptığını umursamıyorum, sadece bunu yapışını görmek istiyorum."

Clare, "Evet," dedi. "Hepinize yeteneklerinizi görmek istediğimizi söylemiştim. Şimdi başlayalım."

Emily, sanki boğazında bir düğüm varmış gibi yutkundu. "Şimdi mi? Burada mı?"

"Evet. HEPİNİZİN PROJEMİZİN GELECEĞİNİ ANLATMASINI istiyorum."

Emily derin bir nefes aldı. Tracey'ye sonra da Amanda-Sarah'a baktı ve onların, pratik yapacak zamanları olmadığını unutmamalarını umdu. Bu, Emily'ye bağlıydı ama Amanda'nın hatırına reddetti.

"Hayır!"

Clare'in kaşları çatıldı. "Ne?"

"Hayır. Bunu yapmayacağım. Geleceği görmeye çalışmayacağım ve siz de bunu bana yaptıramazsınız."

Martin, sanki Emily'ye delirmiş gibi bakıyordu. "Elbette yaptırabilirler. Onlar bundan sorumlular, seni aptal! İşkenceyi duymadın mı?"

Bir anlığına Emily, yediği atıştırmalıkların geri çıkacağını düşündü. Gözleri, güzel, çekici Clare; oyuncak ayı gibi görünen Howard; matematik öğretmenini hatırlatan gözlüklü George arasında gitti geldi. Görünüşleri çok aldatıcıydı.

Tracey konuşmaya başladı. "Bilgi almak için Emily'ye işkence yapamazlar Martin. Ağzından laf alabilmek için Sarah'ı kullanabilirler."

Clare'in kaşları birden yukarı kalktı. "Bu doğru mu Sarah? İnsanları hareket ettirebilme yeteneğin olduğunu biliyorum. Peki, insanları düşündürüp, konuşturabiliyor musun?"

Bir anlığına Sarah'ın yüz ifadesi konuşmadan tamamen şaşkına dönmüş gibi bomboştu. Emily ve Tracey, Sarah'a baktılar ve yüz ifadesi düzeldi.

"Evet, kesinlikle. Emily'ye herhangi bir şey yaptırabilirim. Tıpkı bir ördek gibi hareket edişini görmek ister misiniz?"

“Hayır, bu gerekmiyor. Projemizin geleceğini görmesini ve bize anlatmasını sağla.”

Amanda-Sarah, “Tamam,” dedi. Emily’ye bakıp, kısık sesle konuşurken, “Çok dikkatli dinle, söylediklerimi yapacaksın,” diye mırıldandı.

Eğer kendi de oyunun içinde olmasaydı, Emily gülme krizine girerdi. Amanda, okul yetenek şovundaki amatör bir büyücü gibi görünüyordu. Nasıl olduysa Emily, düzgün bir yüz ifadesiyle durmayı ve Amanda’nın yüzüne bakmayı başardı.

“Bankayı soyduğumuzda ne olacağını bilmek istiyoruz.”

Martin hemen araya girdi. “Bankalar olmalı, çoğul. Doğru değil mi? Biz çok sayıda banka soyacağız.”

Clare, “Bu doğru, Martin,” dedi. Emily, bu sert gözlerde bir onaylama görebiliyordu. “Ama tabii, ilk görevde ne olacağını öğrenebilirsek, memnun olacağız.”

Emily, gerçekte bir görüntü almaya çalışırken, nasıl oluyorsa öyle hareket etti. Etrafında olup biteni belirsizleştirmek için gözlerini kapattı ve tüm sesi durdurdu.

Birkaç saniye sonra konuşmaya başladı. “Büyük bir oda görüyorum. Bu... bu bir banka. *Kuzeybatı Ulusal Tasarruf ve Borç Verme Kurumları*. Uzun bir gişe var ve birkaç kişi burada çalışan insanlarla görüşmek için sırada bekliyor. Gişenin arkasında, koridora ve kasanın bulunduğu odaya çıkan kilitli bir kapı var. Tracey... Tracey görünmez oluyor. Bankacı kasayı açtığında kasanın bulunduğu odaya kadar onu takip ediyor.”

Clare, "Sarah'ın ne yaptığını bize anlat Emily," dedi.

"Sarah... O, bir şeyler yapıyor, bu yüzden de insanlar kımıldayamıyor sanırım. Sarah'ı görmesi çok zor. Çok belirsiz."

"Martin ne yapıyor?"

"Kapıyı kırıyor. Kapının arkasında bir kasa var."

Clare, "Kasanın şifresini görebiliyor musun Emily?" diye sordu.

"Hayır, göremiyorum. Ama bankacı kasayı açmak için odaya girdi; böylece Tracey, şifreyi görebilecek. Siz, Martin'i, Tracey'yi ve Sarah'ı bir arabada bekliyorsunuz. Ve sonra kaçıyorsunuz."

"Yani, soygun başarılı oluyor."

Emily, "Evet," dedi.

Clare, "Teşekkürler, Emily," dedi ve yüzüne soğuk bir gülümseme yerleştirdi. "Peki, şimdi Tracey'nin, Emily'nin ve Sarah'ın ne yapabileceğini gördük. Martin, bunun dışında kalıyor. Ama Martin'e şimdi yeteneğini göstermesini istemeyeceğiz. Martin'in yarattığı kargaşayı güvenilir bir şahidimizden duyduk ve şimdi tabakların tekrar kırılmasını istemiyoruz. Yeteneğini daha sonra göstereceğini düşünüyoruz. Bu öğleden sonra sizi memnun edecek şeyleri yapmakta özgürsünüz."

Tracey, "Çıkabilir miyiz?" diye sordu.

Clare, Tracey'ye baktı. "Hayır!"

Oturma odasının arka tarafında Martin oyununa döndü. Amanda-Sarah ve Tracey, Emily'nin yanına geldi.

Tracey, "Sanırım, bu durumdan çok iyi yırttık," dedi.

"Ah, kesinlikle. Onları tamamen aptal yerine koyduk," diyerek Amanda-Sarah da Tracey'ye katıldı.

Tracey, "Senin sayende değil," dedi. "Bu aptalca hipnoz sesini de nereden buldun?"

"Aptalca değildi!" diye karşı çıktı.

Tracey, Emily'ye döndü. "Gülmemek için kendini nasıl tuttun?"

Emily, "Bilmiyorum," dedi.

"Anlattığın büyük bir hikâyeydi," diye ekledi. "Tamamen inanılır bir şeydi, sanki geleceği görüyor gibiydin."

Emily, gülümsemeye çalışarak, "Teşekkürler," dedi.

Amanda, Tracey'nin kendi performansını eleştirmesinden hâlâ rahatsızdı. "Ben de oldukça inanılabilir olduğumu düşünüyorum. Tıpkı Sarah gibiydim."

Tracey, "Sarah'ın nasıl olduğunu da nerden biliyorsun?" diye sordu. "Bahse girerim, Sarah ile hayatında tek bir kelime bile konuşmadın!"

İkisi ağız dalaşı yaparken Emily uzaklaştı. Kitaplıktan başlığına bile bakmadan bir kitap aldı. Daha sonra oturdu, kitabı açtı ve tek bir kelimesini bile okumadan sayfaya baktı. Belki kitaba dalmış gibi görünürse, diğerleri onu rahatsız etmezdi. Çok yakınlaşmalarına izin veremezdi -aslında ne kadar üzgün olduğunu görebilirlerdi.

Gelecekle ilgili hikâyesini bu kadar gerçekçi göstermesinin bir nedeni vardı. Hiçbir şey uydurmuyordu -bu kadar da yaratıcı değildi.

Oldukça net ve gerçekçi bir görüntüydü -şimdiye kadar gördüğü en net ve en detaylı görüntüydü. Gerçek bir suçun gerçek bir görüntüsüydü. Onlara anlattığı, tam olarak gerçekleşecek olan şeydi.

.

.

.

BÖLÜM ON

Yaklaşık üç ay önceydi, Jenna, Ken'e anlatıyordu. Ken'in duyabilmesi için kulağına bağıırıyordu; çünkü kalabalık, devam eden inanılmaz basketbol maçını alkışlıyordu. "Bu insanlarla birlikteydim," Jenna tereddüt etti. Ama tereddüdü herkesin bildiği ünüyle ilgiliydi ama Ken'in, kendi hakkında yanlış bir düşüncesi olmasını istemiyordu.

"Şey, aslında tam olarak arkadaş sayılmazdı. Sadece evde biraz problemim olduğu için takıldığım insanlardı ve..."

Ken sabırsızlanarak, "Evet, neyse," dedi. "Peki ya ev?"

Jenna'nın aklı karışmıştı. "Uyumak için ev arıyorduk," dedi. "Otobüs durağından kovulmuştuk..." Tekrar durdu. Sokaklarda geçen günlerinin hiç de kolay olmadığını düşündü. "Neyse, işte sonra bu terk edilmiş evi gördük ve içeriye girmek için bir yol bulma-

yı denedik ama her yeri tahtayla kapatılmıştı. Bundan memnundum; çünkü ev bana çok acayip görünüyordu. Adamlardan birinde boya kutusu vardı ve kapının üzerine yazı yazmaya başladı. Nedenini bilmiyorum. Carter'in düşüncelerinde gördüğüm de bu evdi."

"Evin nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

"Sanırım. Bahse girerim, Tracey ve diğerlerinin tutulduğu yer burası."

Ken, "Emin olmak için bulmanın tek yolu var," dedi. Ayağa kalktı. "Buraya uzak mı? Yürüyerek gidebilir miyiz?"

Jenna da hemen fırladı. "Polise gidip anlatmamamız gerekmiyor mu?"

"Onlara ne söyleyeceğiz? Carter'in aklını okuduğunu ve şimdi de kaçırılan çocukların nerede olduklarını bildiğini mi? Hadi ama Jenna, buna inanmayacaklar!"

Ken haklıydı ve Jenna da bunu biliyordu. Ve bazı polislerin Jenna'yı tanıyabilecekleri gibi bir gerçek de vardı; muhtemelen de Jenna'nın anlattığı hikâyeye inanma ihtimalleri daha azdı.

Jenna, Ken'e, "Peki, evi bulsak bile ne yapabiliriz ki?" diye sordu. "İçeri girip onları kurtaracak mıyız? Onları kim kaçırmışsa, izlemek için orada olmalı. Belki de silahlılardır. Onlarla nasıl mücadele edeceğiz?"

Ken bir dakikalığına düşündü. "Charles'a ihtiyacımız var," dedi. "Kaçıran kişiler silahlı olsa bile Charles, ellerinden atabilir. Hadi gel, onu da alalım!"

Bir ıslık sesi duyuldu ve fanatiklerden büyük bir gürültü geldi. Jenna, puan tahtasına baktı ve Meadowbrook'un büyük puan farkla kazandığını gördü.

Heyecanlı kalabalığın arasından geçtiler ve jimnastik salonuna indiler. Charles, vahşice alkışlarken, takımın birbirlerini kutlamasını, havadaki ellerin birbirine vuruşunu izlerken hâlâ aynı yerdeydi. Ken ve Jenna aceleyle, Charles'ın yanına geçtiler.

"Kayıp çocukların nerede olduğunu sanırım biliyoruz," dedi Ken. "Bizimle gelmelisin!"

Charles, alkışlamayı bıraktı. "Neden?" diye sordu.

Jenna sinirli bir şekilde, "Çünkü sen bir şeyleri hareket ettirebiliyorsun!" dedi. "Birilerin elindeki silahı düşürmek ya da bir kapı açmak zorunda kalabilirsin!"

Charles, "Yapamam," dedi. "Mike ve diğer çocuklar pizza yemeye gidiyorlar ve gelmem için beni de davet ettiler!" Mutlulukla gülümsedi. "Onlara şans getirdiğimi düşünüyorlar..."

Ken, "Ah, Tanrı aşkına," dedi. "Charles, sınıf arkadaşlarının başı dertte! Onları kurtarmak istemiyor musun?"

Charles, "Basketbol takımındakilerle pizza yemeye gitmeyi tercih ederim," dedi.

Ken, "Çok kötü!" diye bağırdı. Charles'ın arkasına geçti ve tekerlekli sandalyenin kollarını tuttu. Charles, frene bastı, böylece sandalye ilerlemedi.

Oyunculardan biri onları gördü. "Hey, sen ne yaptığını sanıyorsun? Charles'ı yalnız bırak!" Onlara doğru gelmeye başladı ve birkaç takım arkadaşı da ona katıldı. Pek de mutlu görünmüyorlardı.

Jenna aceleyle, "Ken, Charles'ı bizimle gelmeye zorlayamayız," dedi. "Ve sanırım buradan gitsek iyi olacak, yoksa hiçbir yere gidemeyeceğiz."

Jimnastik salonundan çıkar çıkmaz Ken, Jenna'ya, "Hangi yöne?" diye sordu.

"Otobüs durağının arka tarafındaki endüstri parkını biliyor musun? Orayı biraz geçince."

Caddenin karşısında, yani alışveriş merkezinin önünde neredeyse yarım saat otobüs beklemeleri gerekti -ki bu da, yirmi dakika sonra otobüs durağının önünde inmelerine neden oldu. Endüstri parkına gitmeleri on beş dakikalarını aldı. Ama ev, Jenna'nın hatırladığı yerdeydi.

Hiç konuşmadan, Jenna ve Ken, evin önüne geçtiler ve bir giriş aradılar. Jenna, kırmızı kapının üzerindeki yazıları tanıdı. Pek de iyimser bir tutum içinde olmandan itti ama hareket ettiremedi. Ev tahtalarla öyle kapatılmıştı ki içeride bir ışık olup olmadığını fark edemediler bile. Ve hiçbir şey de duymuyorlardı.

Ken, yüzünü tahtadaki bir çatlağa dayadı ve daha sonra acı içinde bıraktı.

Jenna telaşla, "Ne oldu?" diye bağırdı.

"Bu, kafamın içindeki kadın," dedi.

Jenna da onu duyabiliyordu. *Oğlumla konuş. Benden bir mesaj ilet! Çok önemli!*

Ken, "Defol, defol git!" diye bağırdı.

Jenna, "Şışşt," diye seslendi Ken'e, sessiz olması için. "Gidip evin diğer tarafını kontrol edeceğim."

Burasının da içerde herhangi birinin olup olmadığıyla ilgili bir ipucu vereceğini düşünmüyordu ama Ken'den ve onun kafasında olup bitenden uzaklaşması gerekiyordu. Aklına bir fikir geldi.

Emily'nin yardım çağırısını duyduğu zamanı düşündü. Eğer Emily bu evdeyse, Jenna bu kez olduğundan daha yakındı. Başını evin duvarına yasladı ve konsantre oldu.

Hiç bir şey duymuyordu -ne kulaklarıyla ne de düşünce yoluyla. Emily'nin, Jenna'nın akıl okuma yeteneğini engellediğini biliyordu ama böyle bir zamanda kesinlikle onunla bağlantı kurmak isterdi.

Bir şeyler duymaya başladı -cansız, kısık sesli bir mırıltı. Yakındaki ağaçların rüzgârı olmalı diye düşündü. Ya da belki de kendi kalp atışıdır. Ama nasıl olduyorsa, o anda Emily'nin bu evde olduğundan emin oldu. Muhtemelen diğerleri de buradaydı ve onları alıkoyan kimse onlar da. Ama hissettiği kişi, Emily idi. Emily ile yakındı ya da belki de diğer taraftan Jenna'nın şu an yaslandığı duvara Emily de yaslanıyordu. Keşke Emily'nin ne düşündüğünü anlayabilseydi. Jenna bir beyin okuyandı; peki, neden duvarın arkasındaki düşünceleri okuyamıyordu?

Çünkü duvarın diğer tarafındaki düşünceler bir mesaj göndermiyordu. Bu, bir aksilik olduğunu gösteriyordu. Jenna, bunu hissedebiliyordu. Bu, tıpkı kalın ve kasvetli bir bulutun Jenna'nın üzerine çöküp, umutsuzluk içine alması gibiydi. Üzgünlük. Umutsuzluk. Bu kelimeler tam da Emily'nin şu anda hissettikleriydi.

Ken de Jenna'nın yanına geldi. "Kadından kurtuldum. Bir şeyler gördün mü?"

Jenna, "Emily'nin başı dertte," dedi. "Bu da hepsinin başının dertte olduğu anlamına geliyor. Buraya girmek zorundayız Ken."

Ken, evet anlamında başını salladı. "Bu da, Charles'ı getirmek zorunda olduğumuzu gösteriyor."

BÖLÜM ONBİR

Hey, şuna bakın! Emily, buraya gelsene!

Emily, okumadığı kitaptan gözlerini kaldırdı. Amanda- Sarah, Emily'yi baş işaretiyle çağırdı. Emily, umursamazca kalktı ve Amanda-Sarah'ın ile Tracey'nin oturduğu kanepeye geçti.

"Ne var?"

Amanda-Sarah'ın gözleri parlıyordu. "Şunu izle!" Kumandayı tutarken, masa tarafındaki ekranın önünde duran Martin'e baktı. Ekrandaki karakterlerin hareketlerini kontrol eden düğmelere basarken parmakları hızla hareket ediyordu. Aniden acıyla bağırdı.

"Hey! Yapman gereken bu değil!"

Emily umursamaz biçimde omuzlarını silktilti. "Martin televizyonla konuşuyor. Ne var bunda?"

Tracey heyecanla, "Hayır, anlamıyorsun," dedi. "Sarah-Amanda -kimse işte o, Martin'i yanlış düğmeye bastırıyor. Sarah'ın yeteneğini alıyor!"

“Şimdiye kadar, sadece başparmağını hareket ettirebildim. “Sanırım, daha da güçlenebilirim.”

Emily, “Ne güzel!” diye mırıldandı.

“Güzel mi? Emily! Bunun ne anlama geldiğini anlamıyor musun? Eğer alıştırma yaparsa, belki de bu çılgın işi sonlandırabilir.”

Emily, hayır anlamında başını salladı. “Hiç sanmıyorum.”

Amanda-Sarah, “Daha iyisini yapacağımı düşünmüyor musun?” diye sordu.

“Böyle söylemedim. Sarah’ın yeteneğini kullanma konusunda daha iyi olacaksın ama bu, soygunu durduramayacak.”

Tracey, “Neden durduramayacak?” diye sordu.

“Çünkü... soygunun durdurulacağını sanmıyorum!”

Amanda-Sarah rahatsız olmuş görünüyordu. “Gerçekten çok moral bozucu birisin, Emily!”

Tracey de aynı fikirdeydi. “Evet. Sorunun ne Emily? Vazgeçmiş gibi davranıyorsun.”

Emily, başını kaldırdı. Artık insanlardan gerçeği gizlemenin ne anlamı vardı? Emily’nin neden bu kadar morali bozuk olduğunu anlayabilirlerdi.

“Size öğle yemeğinde anlattığım hikâye... uydurma değildi. Gerçek görüntümdü. Bankaları soyacağız!”

Tracey de, Amanda da hemen cevap vermedi. İkisi de Emily sanki aklını kaybetmiş gibi bakıyordu.

“Birkaç nedenin dışında onlara yardım etmemizin nedenini bilmiyorum. Görüntü aldığım da bunun nasıl olacağını anlamamıştım ama Amanda, Sarah’ın yapabildiklerini yapamıyordu. Ama şimdi, Amanda, Sarah’ın yeteneğini alıyor... yani artık her şey mantıklı geliyor.”

Tracey de, Amanda da pek ikna olmuş görünmüyorlardı; bu yüzden Emily tekrar görüntüyü hatırlatmaya başladı.

“Ne söylediğimi hatırlıyor musunuz? Tracey görünmez oluyor ve bir bankacıyı kasanın bulunduğu odaya kadar takip ediyor, orada kasanın şifresini görüyor. Martin, kasa odasının kapısını kırıyor. Amanda, güvenlik görevlilerinin karışmasına engel oluyor. Ve Clare, bir arabanın içinde herkesi götürüyor.”

Tracey, “Ne söylediğini hatırlıyorum. Ama senin üzerinde durmadığın bir şey vardı. Tüm bunlar olurken, sen neredeydin?”

Emily, “Bundan kesinliklemin değilim,” dedi. “Kendi görüntümde yoktum. Belki de rehin tutuluyorumdur. Bu da hırsızlarla birlikte gitmeniz nedenini açıklayabilir -çünkü yapmazsanız, beni incitebilirler.”

Amanda-Sarah, şüpheyi baktı. “Ama sadece tahminde bulunuyorsun, değil mi? Görüntünde kendini rehin olarak görmedin?”

Tracey, “Bu doğru,” dedi. “Kaçtığın için görüntünde olmayabilirsin!”

Emily, hafızasının gerilerinde küçük bir zil çalarken rahat bir nefes aldı. “Bunu tamamen unutmuşum.” İki

kızın arasına oturdu. “Öğle yemeğinden hemen önce bir görüntü daha aldım. Bu, Martin’in kanepeyi öyle bir güçle odanın karşısına atıyordu ki kapının kırıldığı bir görüntüydü.”

Tracey heyecanla, “Ve bu sayede biz de kaçabiliyoruz, öyle mi?” diye sordu.

Emily hatırlamaya çalıştı. “Bu, görüntünün bir parçası değildi. Ama birileri kapıdan dışarı çıkabilmeli, değil mi?”

Tracey zafer kazanmışçasına, “Bu da sensin!” diye bağırdı.

“Sen kaçıp bize yardım getiriyorsun. Geri kalanımız da soyguna gidiyoruz ama Clare, bizle ve parayla arabada giderken, yolda engel ve köşede arabayı durduracak düzinelerce polis arabası var.”

Amanda-Sarah, şaşkınlıkla bakıyordu. “Sen şimdi bu görüntüleri alıyor musun?”

“Hayır, sadece mantıklı oluyorum. Bu her şeyi açıklıyor!” Emily’ye döndü. “Ne düşünüyorsun?”

Emily gerçekten de üzerindeki karanlık bulutların kalkmaya başladığını hissediyordu. “Haklısın. Madam, görüntülerimi edebi olarak almam yerine, bunları nasıl yorumlayacağımı öğrenmem gerektiğini söylemişti. Bu, mükemmel bir örnek. Hepimizin içinde bulunduğu başarılı bir banka soygununun görüntüsünü aldım. Ama hiçbirimiz de soyguna karışmak istemiyoruz.”

Amanda-Sarah, Martin’e baktı. “Ben, Martin konusunda pek emin değilim.”

Tracey bu düşünceye katılmadı. "Martin'in gerçekten bir suçlu olmak isteyeceğini düşünmüyorum. Bunun, tıpkı bir video oyunu gibi heyecanlı olacağını düşünüyor. Gerçek dünyada korkudan aklını kaçırdı."

Emily, "Her neyse," diye devam etti. "Her şey şimdi anlamlı olmaya başladı. Ama yine de bilmemiz gereken bir şey var." Dikkatini Martin'e çevirdi. "Ona, kanepeyi nasıl fırlattıracağız?"

Üçü de bu küçük, zayıf çocuğu düşünmeye başladı. Martin'in gözleri hızla hareket eden parmaklarına yapışıp kalmıştı. Kızlar, sessizce farklı seçenekler düşünmeye başladı ve bir anlaşmaya vardılar.

Görüntüsünde ne olduğunu tekrar anımsadıktan sonra Emily, kanepeden kalktı ve kapının yan tarafına geçti. Amanda-Sarah da kanepeden kalktı ve odanın diğer tarafına geçip, Martin'in arkasında pozisyonunu aldı.

Kanepenin üzerinde kalan Tracey, "Martin oyun oynamayı bırakmayacak mısın?" diye sordu.

Martin de, "Video oyunlarını seviyorum," dedi.

"Belki başka biri de bu oyunu oynamak istiyordur."

"O zaman çok kötü!"

Amanda-Sarah, hızla hareket etti. Martin'in omuzlarının üstüne eğilip, kumandayı elinden kaptı.

Martin öfkeyle bağırdı. "Hey!"

Amanda-Sarah, "Senin için çok kötü Martin," diye şarkı söylemeye başladı.

Martin kumandaya yetişmek için yukarı atladı. Amanda-Sarah, kumandayı başının üstünden daha yukarıda tutuyordu. Amanda'nın sadece omuzlarına gelen Martin, kumandayı almaya çalışırken, bir yukarı bir aşağı sıçrayıp duruyordu.

Amanda-Sarah, güldü. "Vazgeç Martin. Asla buna yetişebilecek kadar uzun olamayacaksın."

Martin, "Şunu geri ver!" diye bağııyordu.

"Mini minnacık Martin bu oyuncağı mı istiyor? Belki de Emily verecektir," deyip kumandayı odanın karşısına fırlattı ve Emily de yakaladı.

Martin'le dalga geçip eğlenmek, Emily için pek kolay değildi -Amanda'nın merhametsizlik konusundaki doğal yeteneğı Emily de yoktu. Ama yine de elinden gelenin en iyisini yaptı.

Havada kumandayı sallayarak, "Yapabilirsen gel de al Martin," dedi. "Sorun ne? Benden korkuyor musun?"

Martin, Emily'ye doğru koştu. Tam ulaşabilecekken Emily kumandayı Amanda-Sarah'a attı.

Ve yine Amanda-Sarah, kumandayı çok yukarda tutarak, Martin'i öfkeliendirdi. Şu ana kadar Martin bağııyordu ve yüzü kıp kırmızı oldu.

Amanda-Sarah kumandayı Martin'in tarafına uzatarak, "Burada Martin," dedi. Ama Martin tam ulaşacakken, kanepenin üzerinde oturan Tracey'ye fırlattı.

Tracey, kumandayı tuttu. "Martin kımıldamıyorum. Buraya gelip, elimden alabilirsin," dedi.

Martin kanepeye gitti. Tracey'e ulaşacaktı ki Tracey görünmez oldu. Kumandayı tuttuğu için o da Tracey ile kayboldu.

Martin avazı çıktığı kadar bağırdı. "Geri gel!"

Tracey geri döndü. Martin kumandaya tam ulaşmıştı ki Tracey tekrar görünmez oldu.

Emily, tıpkı bir yılbaşı ağacı lambaları gibi yanıp yanıp sönen Tracey ile ilgili görüntüsünü hatırladı. Ve şimdi buradaydı, gerçek hayatta oluyordu -yani başka bir gerçek görüntü.

Martin'in çılgınlıkları şimdi daha yüksekti ve Emily, George ve Clare'in oturma odasına gelmelerine şaşırmadı. Sadece biraz endişelendi. Onlar, Emily'nin arkasından gelmeden önce kapıdan çıkabilecek miydi? Tracey ve Sarah, Emily'ye fazladan zaman vermek için onları engelleyebilecekler miydi?

Martin şimdi bütünüyle engellenmişti. Sınırını aştı ve kızlara tam da yapacağını düşündükleri şekilde karşılık verdi. Öfkeyle kanepenin bir ucunu tuttu ve havaya kaldırdı. Başının üzerinde, havaya mobilyanın büyük bir parçasını kaldırdı ve fırlatmak için sanki kendine bir kuvvet veriyormuş gibi geri çekildi. Emily, gerildi ve kendini kaçmaya hazırladı. Ve sonra...

Martin, çok tiz bir ses çıkardı. Amanda-Sarah da... Ve Emily, bağırımlarının nedenini gördü. Küçük gri bir fare süpürgeğe doğru kaçtı ve küçük bir deliğin içinde kayboldu. Martin öyle çok korkmuş olmalı ki kendiyi alay edildiğini unutmuştu.

Bu da, gücünü kaybettiği anlamına geliyordu. Kanepe bir gürültüyle yere düştü. Emily'nin kaçabileceği açık bir kapı da yoktu. Görüntüyü tekrar berbat etmişti.

Neyse ki Clare ve George bundan etkilenmişti. Clare, "Martin, çok güçlüsün!" dedi.

Kadının görünüşü tekrar değişti. Şimdi, ünlü biri, şarkıcı ya da bir aktris gibi görünüyordu. Saçları yeniden sarıydı ama bu kez uzun, büyük dalgaları vardı. Kulaklarında, mücevher küpeler sallanıyordu ve dar, cıvıl cıvıl kırmızı bir elbise ve ince topuklu bir ayakkabı giymişti. Amanda-Sarah nefes nefese kalmıştı.

"Vay canına, çok ateşli görünüyorsun," dedi.

Bu saydam gözlerde herhangi bir ifade okumak çok zordu ama Emily, kadının bundan memnun olduğuna yemin edebilirdi. "Böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Clare.

Amanda-Sarah, "Kesinlikle!" dedi. "Bu elbiseyi sevdim. Bana göre, bu kesinlikle senin tarzın."

Emily ve Tracey'in bakışları değişti. Bu tam Amanda'ydı... Clare tam bir şeytan olsa bile Amanda yine de onun tarzından etkilenirdi.

Ya da belki de Amanda, Clare ile kafa bulmaya çalışarak, hayran kalmış numarasıyla onu aldatıyordu; böylece Clare ona güvenebilir ve daha sonra da Amanda, sınıf arkadaşlarına yardım etmesi için bu güveni kullanabilirdi. Milyonlarca kez Emily, Jenna'nın orada olmasını dilemişti. Bir *beyin okuyan*, çok faydalı olabilirdi -ken-

di gibi ikinci sınıf bir falcıdan daha çok faydalı olurdu.

Amanda, "Kırmızı senin rengin," diye devam etti ama şimdi Clare dikkatini tekrar Martin'e vermişti.

"Kanepeyi kaldırmak senin için kolay mıydı?" diye sordu.

Martin kendini beğenmiş görünüyordu. "Çocuk oyuncuğu. Ağır bile değildi. Kanepeyi odanın karşısına fırlatabilirim."

George açıkça etkilenmişti. "Ve sen bunun için kendini hazırlamak zorunda bile değilsin, öyle mi? Transa girmek ya da dua okumak gibi bir şeyler yapman gerekmiyor?"

Martin soğukkanlı biçimde, "Hayır," dedi. "Sadece alelade bir süper kahramanım!"

Amanda-Sarah, "Boğa," diye mırıldandı. Clare de bunu duydu.

"Ne diyorsun Sarah?"

"Parmaklarını şaklatıp Süperman'e dönüşemez," dedi.

Tracey, "Amanda!" diye çıkıştı. "Yani Sarah demek istedim."

Ama her zamanki gibi Amanda uyarıyı duyamayacak kadar kendi sesine kapılmıştı.

"Sadece aç kapa gibi hareket ediyor. Ağlayıncaya kadar alay edilmesi gerekir ve daha sonra gücünü alır."

Clare, "İlginç!" dedi. "Tamam, sanırım başlamak üzereyiz."

Tracey dehşet içinde, “Şimdi bir banka mı soyacağız?” diye sordu.

Clare, “Hayır, hayır bu doğru bir zaman değil,” dedi. “İlk başta kısa bir prova yapacağız. Yeteneklerinizi önceden bağımsız şekilde, yani kendiniz için kullandığınızı düşünüyorum. Ama bildiğim kadarıyla belirli bir amaç elde etmek için bir takım olarak birlikte hiç çalışmadınız.”

Tracey hayret içinde, “Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu. “Seni daha önceden buraya getirilinceye kadar hiç görmedik.”

Clare soğukkanlılıkla baktı. “Ama ben sizi bir süredir tanıyorum, Tracey. Ve hepinizin ne iş çevirdiğini de biliyorum!”

Emily, kendini kötü hissetti. Bu tek bir anlama geliyordu, sınıfta aralarında bir casus vardı. Charles mı? Bu, neden onun buraya getirilmediğini açıklıyordu aslında. Belki de bu suçlu çetenin bir üyesiydi.

Daha sonra aklına başka bir casus adayı daha geldi, ve bu kendini daha da kötü hissetmesine neden oldu. Madam... Madam, herkesi başka birinden çok daha iyi tanıyordu. Öğrenciler ona güveniyordu. Madam, öğrencilerin güçlü ve zayıf yanlarını biliyordu. Her zaman onların tarafında olduğunu iddia etmişti. Hepsini aptal yerine koyması mümkün müydü? Madam bu insanlar için öğrencilerine ihanet mi etmişti?

Emily’nin, Madam’ın geleceğini görme fırsatı da hiç olmamıştı.

Clare, "Provamıza başlayalım," dedi. "Howard!"

Şişman adam aceleyle odaya girdi. Neşeyle ellerini birbirine geçirmişti. "Provayı şimdi mi yapacağız? Banka müdürü rolünü oynayabilir miyim?"

Clare, "Evet, tamam," dedi ama Emily, Clare'in yüzünde beliren aşağılama ifadesini kaçırmadı. Belli ki Clare, Howard'a saygı duymuyordu. Peki, o halde Howard neden Clare'in takımındaydı?

Clare kanepeyi gösterdi. "Bu, banka gişesi olacak. Kitaplık da banka girişi. Tracey, Martin, Sarah gidin ve kitaplığın önünde bekleyin. Emily, güvenlik nerede olacak?"

Emily sadece Clare baktı. Clare iç geçirdi.

"Sarah, Emily'ye güvenliğin nerede duracağını bize söylemesini sağla!"

Emily, *şimdiye kadar Amanda bunu çok iyi yapabiliyordu*, diye düşündü. Ama bundan sonrasını kim bilir.

"Tamam, tamam söyleyeceğim. Kapının yanında."

Clare, hevesle Emily'ye baktı. "Sanırım yalan söylüyorsun. Peki, sorun değil. Güvenlik üniformalı olacak. Sarah, güvenliği tanımada hiçbir sorun yaşamayacaksın. George orada dur ve güvenlik ol. Şimdi Tracey, Martin ve Sarah birlikte içeriye girecek ama Tracey görünmez olacak. Tracey, görünmez ol."

Tracey, "Şimdi mi?" diye sordu.

Clare, "Sadece bir prova yapma zamanımız var," dedi. "Her şeyi tam yapmamız lazım. Görünmez ol!"

Tracey kollarını göğsüne çekti. "Peki, ya istemiyorsam?"

"O zaman Sarah'a seni görünmez yapmasını söyleyeceğim."

"Peki, ya Sarah da reddederse?"

Eğer Clare önceden de böyle serinkanlı görünmeseydi, Tracey'ye şu anki bakış şekli hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. Sanki gözlerinden buz saçakları fırlatıyor gibiydi.

"Tüm bunlar olurken, Emily'nin nerede olacağını hiç merak etmedin mi? Arabada benimle bekleyecek. Ve ben de silahlı olacağım. Bu olayın nereye gideceğini görebiliyor musun?"

Emily'nin midesi bulanmaya başladı. Clare, haklıydı. Diğerlerinin istenilen şeyi yapacaklarından emin olmak için bir rehine tutacaklardı.

Belli ki Tracey, mesajı almıştı. Tracey, gözden kayboldu. Clare, Tracey'in durduğu boş yere doğru konuştu. "Ve şimdi de bir şeyler yapmayı düşünme bile. Arkadaşların bunun acısını çeker!"

Martin'e döndü. "Martin vezneye git. Eğer sıra varsa, sen de yerini al. Öne geçme. Dikkatleri üstüne çekmemelisin. Sarah, sen de Martin'in arkasına geç. Buradan güvenliği ve veznedeki memurları görebilirsin."

Amanda-Sarah, "Neden memurları da görmem gerekiyor?" diye sordu. "Sadece güvenliğin karşılık vermesini engellemem gerektiğini sanıyordum."

Clare, "Memurların masalarının altında alarm düğmeleri var," dedi. "Düğmeye basıp, polisleri harekete geçirme zamanı verilemez. Bu yüzden güvenliğin yanı sıra onları da engellemek gerekecek. Bunu yapabilirsin, değil mi?"

"Ben... bilmiyorum ki. Aynı anda iki şeyi yapmayı hiç denememiştim."

"Bu da prova yapmamızın nedeni -yani bunu yapabileceğinden emin olmak için bu provayı yapıyoruz." Clare kanepeye gitti ve kanepenin arkasındaki sehpalardan birini kaldırdı. "Bunu şimdi kasanın bulunduğu odaya çıkan kapı olarak düşüneceğiz. Tracey, memurun arkasından git ve kapının orada bekle, böylece içeri giren ilk kişiyi takip edebilirsin."

Tracey'yi görmese bile Emily, Tracey'in söyleneni yaptığını düşündü. Emily'in hayatını riske atamayacak kadar iyi bir arkadaşı.

"Şimdi, hepimiz yerimizi aldık. Olması gereken ilk şey, birinin kasanın bulunduğu odaya girmesi. Bu, memurlardan biri ya da banka müdürü olabilir. Howard, sıra sende."

Howard cebinden birkaç tane anahtar çıkarıp, elinde salladı ve yanında sanki biri varmış gibi konuşmaya başladı.

"Evet, tabii ki Bayan Montague. Kiralık kasanızdan elmas bileziğinizi alabilirsiniz. Benimle gelin lütfen." Kanepeye doğru yavaşça yürüdü ve hayali müşterisiyle konuşmaya devam etti. "Bu güzel bileziği nerede ta-

kacağınızı sorabilir miyim? Ah, evet operada. Ne kadar hoş!”

Clare, Howard’a aşağılayarak baktı. “Çok zamanımız yok Howard.”

Howard adımlarını hızlandırdı. Kanepenin arkasına geçince, anahtarı sanki bir kapı kilidine koyuyormuş gibi çevirdi.

Clare, “Tracey, onun yanına geç,” dedi. “İçeriye girinceye kadar onunla kal.”

Howard bir kapı açıyormuş gibi hareket ediyordu. Yanındaki görünmez Bayan Montague’nin önce geçmesine izin vermek için büyük bir gösteri yaptı, büyük olasılıkla da görünmez Tracey geçti. Birkaç adım daha attı ve şifreyi girme hareketleri yaptı.

Clare, “Bunu dikkatle izle Tracey,” dedi. “Sayıları hatırlamak zorundasın. Şimdi Howard, kasa odasından çık. Tracey, sen olduğun yerde kal.”

Howard söylenene uydu ve tekrar bir bayana yol verip, kapıyı kilitliyor gibi davrandı. Clare’in gözleri ise kanepenin arkasında kaldı.

Sertçe, “Tracey artık kendini göster!” dedi.

Emily nefesini tuttu. Ya Tracey bu hırsızlarla mücadele etmek için silah aramaya kaçtıysa? Ama Tracey’in itaatsiz olarak bir şeyleri riske atmayacağını düşünmekte haklıydı Emily. Tracey tekrar göründü hem de olması gereken yerde.

Clare, “Çok iyi,” dedi. “Şimdi Martin, bu senin büyük anın. Sıranın en başındasın ve memurla karşı kar-

şıyasın. Memurla dalga geçeceğim!" Yerlerini aldılar ve Clare devam etti.

"Memurun seni kızdırmasını istiyoruz; böylece kasa-
saya çıkan kilitli kapıyı kırabilecek kadar güçlü olacak-
sın. Doğru ortamı yaratman gerekiyor, böylece memur
da seni üzebilsin. Anlıyor musun?"

Martin'in bir şey anlamadığı belliydi. "Ne?"

Clare kaşlarını çatı. George, Clare'e doğru yaklaştı.
"Aslında gördüklerimizi düşününce dalga geçme prova-
sı iyi bir fikir olmayabilir. Buradaki kapıları kırmasını is-
temezsin."

Clare şöyle bir düşündü. "Ama ne yapması gerektiği-
ni görmek zorunda!"

George, "Onun yerine geçebilirim," dedi ve Clare de
kabul etti. Biraz durup, kendi aralarında konuştular ve
daha sonra Clare, Martin'e döndü.

"Martin, şimdi çok dikkatle izlemen ve George'un
söylediklerini unutmadan gerekiyor. Pekâlâ, George,
şimdi sen Martin'sin. Bana, yani memura ilk söylemen
gereken ne?"

George, "Biraz para çekmek istiyorum," dedi.

"Bözdürmek istediğiniz çekiniz var mı?"

"Hayır!"

"Bankamatik kartınız ve şifreniz var mı?"

"Hayır!"

"Vadesiz hesabınız ya da mevduat hesabınız var mı?"

"Hayır!"

Clare hayır anlamında başını salladı. “Üzgünüm genç adam. Buradan para çekmek için uygun değilsin.”

George, “Ama biraz çekmek istiyorum,” dedi. “Bir milyon dolar istiyorum. Hemen şimdi.”

Şimdi Clare yapmacık ve küçümseyici bir gülümseme takındı. “Hiçbirimiz veremeyiz. Banka sistemi bu şekilde işlemiyor!”

“Lütfen, biraz para alabilir miyim? Ne olur?”

“Üzgünüm, hayır. Şimdi geri çekil ve sıradaki müşteriye yardımcı olmama müsaade et.” Martin’e bakarak, “Burası ağlamaya başlaman gereken an.”

George çok da iyi bir oyuncu sayılmazdı. Tek bir tonda, “Boo hoo!” diye ağlıyormuş gibi yaptı. “Boo hoo, bana biraz para verin!”

“Şimdi Sarah, Martin ile dalga geçmeye başlıyorsun!”

Amanda-Sarah, “Defol git! Herkesi oyalıyorsun. Nasıl bir aptalsın ki bankanın nasıl çalıştığını bilmiyorsun?” diye alay etti.

Clare, “Bu güçlenmene yetecek mi Martin?” diye sordu.

Martin gerçekten de gücenmiş görünüyordu. “Ne zaman istesem gücümü elde edebilirim,” dedi.

Amanda-Sarah, “Eğer yetmezse, daha fazlasını da yapabilirim. Seni rahatsız etme konusunda oldukça iyiyim.”

Emily, *Amanda bu kadar işbirliği içinde olmak zorunda mı?* diye düşündü. Amanda’yı düşününce, muhte-

melen kendinin yerine Emily rehine olacağı için rahat-
tı. Amanda kendinden başka kimseyi önemsemezdi
ama Emily, Amanda'nın bu kadar alçalacağını hiç dü-
şünmemişti. Aralarındaki hain, Amanda olabilir miydi?
Birçok olası casus vardı. Emily, moralinin bozulacağını
düşünmemişti ama şimdi önceden hiç yaşamadığı de-
rinliğe düşmüşlerdi ve bu kara bulut tamamen sarmıştı.
Mahkûm olduklarını bilmek için bir görüntü canlandır-
maya ihtiyaç bile duymadı.

Prova devam etti. George güvenlik görevlisini oyna-
maya geçti ve Martin kendi rolünü üstlendi. Hayali ka-
pıyı kırmak için büyük bir girişimde bulundu, hatta ses-
lerini de ekleyerek.

Clare, "Emily, güvenliğin yerindesin," dedi. "Sarah,
onun hareket edemediğinden emin ol."

Amanda-Sarah, "Kesinlikle," dedi. Emily'in yönüne
gözlerini açarak baktı.

Emily, bedeni donarken üzerine çıkan soğuk bir ür-
perti yaşarken gerildi. İsterse hareket edebileceğini bili-
yordu.

Amanda, Sarah'ın gücünün hepsini elde edememişti,
en azından henüz. Ama Emily, bunu ortaya çıkarmaya-
caktı. Yinede ayakta durdu ve nefesini tuttu.

Clare, onaylayarak başını salladı. "Evet, bu şekilde
olacak. Saat altıda bankaya gidiyoruz."

Tracey, "Saat altıda bankalar açık değil ki," dedi.

"Kuzey Batı Milli Tasarruf ve Kredi Bankası, hafta-
nın bir gecesini, saat yediye kadar açık," diyerek, Tracey'yi

bilgilendirdi. “Bu da bu gece olacak Tracey, benimle gel. Sayıları hatırlaman için bazı taktikler öğretmek istiyorum. Eğer açsanız, yemek odasındaki masanın üzerinde biraz kurabiye var!”

Emily, sınıf arkadaşlarını ve diğerlerinin yemek odasına gidişlerini izledi. Aç değildi ve yalnız kalmayı istemesinin başka bir nedeni vardı. Gözlerinden akan yaşları hissedebiliyordu ve sınıf arkadaşlarının onun ağladığını görmesini istemiyordu.

Görüntü alması da tam bu esnada oldu. En azından artık geleceği görebileceğini biliyordu. Ama bu pek de rahatlatıcı değildi. Bir buçuk saat içinde bir banka soymaya zorlanıyordu ve bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Onlara zarar veremezlerdi -Clare için çok değerlilerdi. Hayatları boyunca suçlu olacaktı.

Amanda-Sarah, tekrar odaya geldi. Emily aceleyle gözlerini sildi ama buna hiç de gerek yoktu -*beden hırsız* ona sadece baktı.

“Saatimi gördün mü? Yani Sarah’ın saatini. Buralarda bir yerlerde çıkardım.”

“Nasıl bir şeydi?”

“Modası geçmiş bir saatti. Camın kenarında bu küçük incilerden vardı. Sarah’ın yenmiş tırnakları için yeterli kadar kötü bir saatti. Onun iğrenç takısını takmak zorunda değilim. Ah neyse, buradaymış.”

Emily, Amanda-Sarah’ı hayretle izliyordu. “Nasıl böyle... böyle normal davranabiliyorsun? Tüm bu olanlar için üzülüyor musun?”

Amanda-Sarah omuzlarını silkti. "Ah, sonunda kendi güzel bedenime geçeceğime eminim. Bu insanlara sonsuza dek bağlı kalmayacağım."

Emily, "Peki, ya geri kalanımız?" diye sordu.

Amanda-Sarah, "Endişelenme," dedi. "Hepimiz bankadayken onları durduracağım. Prova yaparken bunu yapmak istemedim; çünkü aynı anda üçünü de durdurabileceğimden emin değildim. Ama bankaya girdiğimizde, Clare arabada seninleyken onu durduracağım. Daha sonra biz bankadayken de George ve Howard'ı. Anladın mı? Çok kolay olacak."

Emily iç geçirdi. "Clare, George ve Howard'ı durdurabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Seni durdurdum, değil mi?"

"O zaman numara yapıyordum."

Amanda'nın yüzü asıldı. "Ah, o zaman bankaya girdinceye kadar Sarah'ın yeteneğinin daha fazlasını alma şansım olacak. Bunu hesaba katmamıştım. Tracey'in bedenine girdiğimde çok uzun süre görünmez kalamamıştım!"

Emily sandalyeye çöktü. Aklının bir yerlerinde bundan kurtulabileceklerine dair hâlâ ufacık bir ümit duruyor olmalıydı. Ama bu, olmayacaktı.

Amanda-Sarah, "Gülümsesene," dedi. "Belki de bankada kaçabiliriz. Ne olacağını asla bilemezsin!"

Emily hatırlatarak, "Ne olacağını biliyorum," dedi. "Böyle üzgün olmamın nedeni de bu zaten."

Amanda-Sarah, düşünceli düşünceli baktı. “Bunu anlamıyorum. Yani, gelecekte ne olacağını tam olarak nasıl biliyorsun? Ne olacağını görebiliyorsun ama bundan tam olarak emin olamazsın, değil mi? Her zaman kelebek şeyi vardır.”

“Neyden bahsediyorsun?”

“Kelebek etkisini hiç duymadın mı? Bununla ilgili bir film izlemiştim. Bir kelebek, Brezilya’da kanatlarını çırdığında, Japonya’da bir depreme neden olabilir. Ya da başka bir şeye... bir tayfuna belki.”

Emily, saçma şeyleri anlayabilecek ruh halinde değildi. “Aptal olma!”

“Hayır, gerçekten. Bu tıpkı şey gibi, küçük bir şeyler olabilir ve bunun da büyük büyük etkileri meydana gelebilir. Anne ve babamın tanışma şekilleri gibi...”

Emily sandalyesine daha da gömüldü. “Gerçekten de ailenin nasıl tanıştığını dinlemek istemiyorum Amanda!”

“Hayır, dinle. Bu çok acayip. Babam bir iş görüşmesine gidiyormuş. Erken çıkmış, bu yüzden de parkta biraz dolaşmış. Çalılara çok yakın yürürken ceketindeki bir düğme kopmuş. Serseri gibi görünmek istemiyormuş; bu yüzden de görüşmesinden önce düğmeyi birilerine diktirmek için gördüğü ilk kuru temizlemeciye girmiş. Bu da işte onların tanışma şekli!”

Emily etkilenmemişti. “Eee? Buna tesadüf deniyor!”

“Ama bir düşün. Eğer düğme kopmamış olsaydı, onlar hiçbir zaman tanışamazdı. Ben doğmamış olurum.

Böylece Tracey'in bedenine geçemezdim ve o da hâlâ aptal bir kız olarak kalırdı. Anlıyor musun? Tracey bugün iyi; çünkü babam parktan geçti. Anladın mı?"

Emily, "Gerçekten hayır," dedi. Amanda-Sarah vazgeçti ve yemek odasına döndü.

Ama Emily kendi üzüntüsüne dönerken bile duyduklarının birazının gerçekleşebileceğini kabul etmek zorundaydı. Tıpkı, Martin'in kapıyı kırdığını gördüğü görüntüsünün neden gerçekleşmediği gibi? Çünkü aptal bir fare yerde koşarak kaçtı ve Martin'in fareden korktuğu ortaya çıktı. Eğer fare olmasaydı; polis, çocukları korumak ve Clare ve arkadaşlarını da tutuklamak için burada olurdu.

Emily daha sonra kalktı. Bu tam olarak doğru değildi. Bunu düşününce Martin'in kanepeyi fırlattığı görüntüsünü hatırladı. Kapıyı kıracağını umuyordu ama bu görüntüsünün bir parçası değildi.

Tamam, belki de Amanda'nın hikâyesi ilginç olabilir. Yine de ne yapacakları konusunda kendini daha iyi hissetmesini sağlamıyordu. Neredeyse bir saat sonra bir banka soyacaklardı. Ve bir kelebeğin bunu nasıl etkileyeceğini bilmiyordu.

BÖLÜM ONİKİ

Ken basketbol takımının nerede takıldığını biliyordu. Meadowbrook Caddesi'nin karşısındaki alışveriş merkezindeki Gino's Pizza, sporcular arasında ünlü bir yerdi. Yaklaşırken Jenna, pencereden yarım düzine sporcunun bir kulübede sıkışarak oturduğunu gördü.

Jenna merak ediyordu. "Charles'ı bu yeni kankalarından nasıl alacağımız büyük sorun!"

Ken gözlerini kıstı. "Hiç de yeni kankaları değil. Mike batıl inançlıdır -her zaman böyleydi. Charles'ı şans olarak düşünüyor ve diğerlerini de buna inandırmayı başardı. Yani, böyle birdenbire kazanan bir takım olmalarını nasıl açıklayabilir?"

Jenna, "Yani, Charles'ı tamamen kullanıyorlar," dedi.

"Evet. Ve sezon biter bitmez Charles'ı şutlayacaklar!"

"Bundan eminsin, ha!"

"Bu adamları tanıyorum. Charles etrafta olmadığında onunla dalga geçtiklerine bahse girerim."

Jenna şöyle bir düşündü. "Charles gururludur. Eğer gerçekten kendini sevmediklerini bilseydi, onlardan ayrılırdı."

Ken de aynı fikirdeydi. "Sanırım söyleyebiliriz. Ama bize inanmaz ki."

Jenna başını salladı. "Peki, ya onlardan duyarsa?"

"Ne demek istiyorsun?"

Aklında bir fikir şekilleniyordu. "Cep telefonun var mı?"

"Evet."

"Bakabilir miyim?"

Ken, telefonu Jenna'ya verdi. Jenna, şöyle bir baktı ve pis pis sırıttı; Ken'e bir fikri olduğunu anlattı.

Ken de, "Denemeye değer," dedi. "Gidelim!" Restoranın kapısına yöneldiler.

Jenna, "Bir saniye bekle," dedi. "Nasıl görünüyorum?" İkna edici bir halde olduğunu umarak, kendine çeki düzen verdi.

"Cidden çok üzgün," dedi.

"Ağlamak üzere mi?"

Ken başını bir tarafa dikti ve dikkatle Jenna'ya baktı. "Şey, aslında birkaç gözyaşı ortaya çıkarabilirsen, daha iyi olur."

Jenna denedi ama bu neredeyse imkânsızdı. Yapması için cidden üzgün olması gerekiyordu.

İçeriye girdiler ve basketbol oyuncularının ve Charles'ın oturduğu masaya doğru yavaş yavaş yürüdüler.

ler. Ken, "Biz de sıkışabilir miyiz?" diye sordu. Cevap verilmesini beklemeden arkadaşı Mike'ı bir tarafa iteleyerek, Charles'ın yanına oturdu.

Charles ilginç bir ilgiyle Ken'e baktı. "Sınıftaki şu çocukları kurtarmaya gittiğinizi düşünüyordum," diye masadakilerin duyamayacağı kadar sessizce mırıldandı.

Ken, "Hayır," dedi. "Çok sorunlu. Hey, bir dilim alabilir miyim?"

Diğer çocukların hiçbiri Jenna için bir yer bırakmadığından, ona oturup oturmayacağı sorulmamıştı. Jenna sporcuların aradığı kibar kızlardan değildi. Aslında içinde onların çoğundan korktuğuna dair bir his vardı. Bu da çocukların sempatilerini kazanmasını ve dokunaklı bakmasını daha da zorlaştırıyordu. Ama yine de Jenna elinden gelenin en iyisini yaptı.

Sesi titreyerek, "Ben kalmıyorum," dedi. Yüksek sesle burnunu çekti ve gözlerini ovaladı.

Mike, "Sorunu ne?" diye sordu.

Ken, "Yüzüğü parmağından çıktı ve dışarıdaki bir rögara düştü," dedi.

Diğer bir oyuncu da, "Ben de bir kez cüzdanımı rögara düşürmüştüm," dedi. "Ama geri alabildim, biraz sakız çiğnedim, bir sopanın ucuna yapıştırdım ve cüzdanımı balık tutar gibi aradım. Cüzdanım sopaya yapıştı ve böylece dışarıya çıkarabildim."

Ken hemen, "Bunu denedik," dedi. "Ama yüzüğü bulamadık!"

Başka bir çocuk, "Şans!" dedi.

Jenna da, "Evet," deyip birkaç kez daha burnunu çekti. "Benim için çok özel bir yüzüktü. Babam ölmeden önce vermişti."

Çocuklara bir şeyler ifade edebilecek duygusal birkaç söz daha eklemeyi düşündü.

Çocuklardan biri, "St. Mark'ın oyuncusunun atış yapmayı denediğinde ve topun tribüne gittiğinde, yüzündeki ifadeyi gördün mü? Bunu hâla anlamıyorum. O oyuncu için oldukça kolay bir basketti," dedi.

"Ya evet, bu nasıl oldu?" diye başka bir oyuncu merakla sordu.

Mike, "Kim bilir, zaten de kimin umurunda?" dedi ve bir koluyla Charles'a vurdu. "Bu, bizim şansımız. Charles maçı kazanmamıza yardım etmiyor, aynı zamanda diğer takımın kaybetmesini sağlıyor!"

Jenna'nın konuşmayı tekrar var olmayan yüzüğe çekmesi gerekiyordu. Belli ki duygusallık işe yaramayacaktı. Başka bir taktik denedi.

"Yüzük elması ve üzerinde kırmızı yakutları da vardı."

Takım üyeleri boş gözlerle Jenna'ya baktı.

"Yüzüğüm," diye hatırlattı. "Atık su kanalına düştü. Elmas ve yakutlu. Büyük bir safir!"

Bu sözler çocukları etkiledi.

Mike, "Gerçek mücevher mi?" diye sordu. "Vay canına. Berbat!"

Ken, sanki aklına parlak bir fikir gelmiş gibi parmağını şaklattı. "Jenna, yüzüğünü nasıl geri alacağını biliyorum. Charles bizimle dışarı gelebilir misin?"

Charles, "Neden?" diye sordu.

Ken anlamlı anlamlı baktı. "Nedenini biliyorsun, Charles. Tekrar sopa gibi bir şeyler deneyebiliriz ve sen de bize şans getirirsin." Diğerlerine dönerek ekledi. "O böyle bir çocuk değil mi? Şanslı yani?"

Charles, Ken'e bakarak, "Evet, şey belki de sana artık şans getirmek istemiyorumdur," dedi.

Mike, "Ah, hadi ama Charles," dedi. "Ken arkadaşımız. Arkadaşına yardım edip etmeyeceğine neden bakmıyorsun?"

"Evet, belki de senin için bir ödül vardır," dedi başka bir çocuk.

Jenna hemen düşündü. Charles ile matematik dersinde aynı sınıftalardı. "Bir ay boyunca matematik ödevini yapacağım," diye öneride bulundu Jenna.

Çocuklardan biri de, "Hey, bu güzel bir anlaşma," dedi.

Belli ki Charles da böyle düşünüyordu. "Tamam, peki!" Koridordaki tekerlekli sandalyesine yaslandı ve Jenna da restoranın dışına kadar Charles'ı takip etti. Ken ise masada kaldı.

Neyse ki restoranın önündeki yolun hemen kenarında bir rögar vardı. Charles rögara doğru baktı.

"Ben bir şey görmüyorum," dedi.

Jenna, "Yüzüğüm orada," diye üsteledi. Restorana tekrar baktı ve Ken'in diğerleriyle konuştuğunu gördü. *Hadi Ken, hızlan. Charles'ı burada ne kadar tutabileceğimi bilmiyorum.*

“Eğer yüzük pırlantaysa, bir ışıltı görmem lazım!”

Jenna aceleyle, “Elmas kirliydi,” dedi. “Yüzüğü temizlettirmem gerekiyor. Aklında yüzüğü hayal edip, görmeden de çıkaramaz mısın?”

“Bilmem. Daha önce hiç denememiştim.”

“Altın ve büyük bir elması var ve elmasın her bir tarafında da yakut. Birleşim yerinde çok sayıda küçük elmas var.”

“Bir safir olduğunu söylemiştin!”

“Ah, evet kesinlikle. Büyük bir safir.”

Charles, “Böyle bir yüzük taktığını hiç görmedim.”

“Şey, okulda takmama izin yok. Bak, sadece görüntüye konsantre ol ve bahse girerim ki yüzüğümü oradan çıkartabilirsin. Yeteneklisin, Charles. En şaşırtıcı yetenek seninki. Çok şanslısın. Benim tüm yapabildiğim *beyin okumak* ama sen bir şeyleri hareket ettirebiliyorsun. Bu daha müthiş bir şey!” Jenna şimdi çabuk çabuk konuşuyordu ama Ken, yapması gerekeni başarıncaya kadar Charles’ı tutmak için bir şeyler yapıyordu.

Charles, “Kapa çeneni. Konsantre oluyorum,” dedi. Bir dakika geçti. “Ah, işe yaramıyor. Geri içeri gireceğim!”

Jenna, “ Bir kez daha dene lütfen!” diye rica etti. “Yapmak zorunda olmayacağın ödevleri bir düşün!”

Charles, “Bekle bir dakika,” dedi. “Matematikten kaç aldın? Eğer kötü bir iş çıkaracaksan ödevimi yapmanı istemem.”

Neyse ki Jenna'nın bu soruya cevap vermesi gerekmedi. Ken restorandan çıktı.

Jenna heyecanla, "İşe yaradı mı?" diye sordu.

Cep telefonunu tuttu. "Şimdi burada... her şey!"

Charles, "Siz neyden bahsediyorsunuz?" diye sordu

Ken, "Senin arkadaşların," dedi. "Gerçekte seninle ilgili ne düşündüklerini bilmek isteyeceğini düşünmüştük."

Cep telefonunun kayıt bölümünü açtı ve çal tuşuna bastı. Duydukları ilk ses Ken'indi.

"Peki, Charles şimdi sizinle takılıyor. Gerçekten onu tanıdığınızda, gerçekten çok çok iyi biridir."

Bir çocuk konuştu. "Dalga mı geçiyorsun? O tam bir aptal! Bu çocuk tam bir içler acısı. Okulda bir şey yapamıyor -sadece etrafta dolanıp, her şeyden şikâyet ediyor."

"Ama tekerlekli sandalyede olmak zorunda," diye tekrar Ken'in sesi duyuluyor.

"Bununla ilgili yapılacak bir şey yok. Eğer tekerlekli sandalyede olmasaydı, o zaman da yürüyen aptal olurdu!"

Şimdi konuşan Mike idi. "Bak eğer bizi finallere getirirse, bizimle takılabilir. En azından sezon bitinceye kadar."

Başka bir çocuk, "Ama gittikçe sinirlerimi bozuyor, gerçekten," dedi. "Ve finallerden önce bir ayımız daha var."

“Ama şampiyonluğu kazandığımızda, kendimizi nasıl da iyi hissedeceğimizi bir düşünün,” dedi başka biri.

“Charles’dan kurtulduğumuzda, nasıl hissedeceğimizden bahsetmiyoruz bile,” dedi Mike.

Ken telefonu kapadı. “Bunun için üzgünüm, Charles. Ama nasıl pisliklerle takıldığını bilmelisin!”

Jenna, Charles’ın yüzünü takip ediyordu. Yüzünün rengi biraz kaçmıştı ve gerçekten de gözyaşlarının akmak üzere olduğunu görmek pek de zor değildi. Aslında bir gözyaşı çoktan çenesinden akıyordu.

“Biliyorsun Charles, bizler senin arkadaşlarınız,” dedi Jenna. “Emily ve Tracey’in de senin arkadaşların olduğunu biliyorum.” Jenna, Amanda’yı dâhil etmemişti. Charles da o kadar saf değildi. “Tracey ve Emily’nin kaçırılmış olması çok kötü, kim bilir belki de onları bir daha hiç göremeyiz.”

Charles gözyaşlarını hemen sildi ama bir şey söylemedi. Jenna, çabucak Charles’ın düşüncelerini okuyuverdi.

“Şunu kastediyorum Charles. Tüm yaptığın, iyi biri olmaktı ve istediğin arkadaşlara sahip olabilirsin!”

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Charles konuştu.

“Tamam.”

O anda yanlarında bir araba durdu.

Şoför penceresi açıldı ve tanıdık bir ses duyuldu.

“Arabaya binin!”

Jenna, “Madam!” diye bağırdı. “Burada olduğumuzu nereden biliyordunuz?”

Ken cevapladı. "Cep telefonunun dedikodu kayıtlarından başka özellikleri de var Jenna," dedi.

Arabanın bagajı açıldı. Ken, Charles'a ön koltuğa oturmasına yardım ederken, Jenna da tekerlekli sandalyeyi katlayıp bagaja koydu. Ken ile arka tarafa oturdu ve hemen hareket ettiler.

Jenna, Madam'a evden, Emily'nin ve diğerlerinin içerde olduğunu nasıl hissettiğinden bahsetti. "Ama sadece onun ruh halini hissedebildim. Düşüncelerini okuyamadım ve neden orada tutulduklarıyla ilgili bir şey bulamadım."

Madam, "Sonunda yeteri kadar şey bulacağız," dedi. Jenna'nın endüstri parkının arkasındaki terk edilmiş evi tarifini takip etti.

Ken, "Kapıyı açabileceğini düşünüyor musun Charles?" diye sordu.

Charles, "Çocuk oyuncağı," dedi.

Eve yaklaşırken, Jenna kaşlarını çatı.

"Farklı bir şeyler var," dedi.

Madam, "Ne var?" diye sordu.

"Bilmiyorum ama Emily'nin ruh halini hissedemiyorum!"

Madam arabayı park etti ve hepsi arabadan çıktı. Charles kendini evin önüne yuvarladı. Kırmızı kapıya baktı ama hiçbir şey olmadı.

"Zincirlerle bağlı," dedi.

Madam da, "Bu bir problem mi?" diye sordu.

“Hayır, sadece biraz konsantre olmam gerek,” diye yanıtladı Charles.

Kaşını çattı ve saniyeler sonra büyük kırmızı kapı açıldı -Charles kapının vidalarını sökmüştü. Ken içeri doğru koştu.

Madam, “Bekleyin,” diye bağırdı. “İçeri girmeyin. Polisi bekleyin!”

Ama Ken çoktan evin içindeydi. Ve Jenna da onu takip edip etmemekte kararsızdı. İçerisi epey bir karanlık görünüyordu.

Başka bir şey daha oldu. Hiç düşünce duyamıyordu. Açık kapıyla bir şeyler duyması gerekiyordu. İçeride sanki çalışan bir beyin yokmuş gibiydi.

Ken başını sallayarak, “Gitmişler,” dedi.

Jenna çaresizce, “Nereye?” diye bağırdı. Ama zaten kimse bunun cevabını bilmiyordu.

Birden Ken, başını avuçlarının içine aldı. “Şimdi değil,” diye bağırdı. “Beni yalnız bırak!”

Jenna yine kadının sesini duyabiliyordu. *Lütfen oğlumla konuş. Başı derde girecek. Ona çok üzüldüğümü anlatmak zorundasın. Bu onu durduracak.*

Ken, “Seni durdurmak istiyorum!” diye bağırdı. “Senin aptal oğlunu umursamıyorum!”

O, aptal değil. Adı Howard. Gerçekten iyi bir çocuk -sadece kötü insanlara bulaştı. Onu takip ediyordum, birkaç ilginç çocuk kaçırdılar ve şimdi bir banka soymak üzereler.

Ken ve Jenna birbirine baktı. "Özel yetenekleri olan çocuklar mı?" diye sordu Ken.

Evet, geleceği tahmin edebilen bir kız ve görünmez olan başka bir kız var.

Ken, "Onların nerede olduklarını biliyor musun?" diye sordu.

Elbette nerede olduklarını biliyorum. Ben cennetteyim. Ne zaman istersem oğlumu görebilirim...

Konuşmasını bölmek belki de uygun değildi ama bu kadın sanki sonsuza dek konuşacakmış gibiydi. Jenna ve Ken, "Neredeler?" sordular.

Kadın da onlara söyledi.

BÖLÜM ONÜÇ

Kuzey Batı Milli Tasarruf ve Kredi Bankası'nda ters giden bir şey yok gibiydi. Otoparktan Jenna, bankadaki hiç şüpheli tavır göstermeyen ya da koşmayan gölgeleri tanıyabiliyordu. Bankadaki gölgelerin sınıf arkadaşlarından biri olup olmadığını söyleyemedi.

Jenna'nın hisleri tetikteydi ve yeteri kadar yakınlaşır yakınlaşmaz, sınıf arkadaşlarının düşüncelerini alabilecekti. Hâlâ otoparktayken Emily'yi duymayı beklemiyordu zaten.

Keşke onlarla içeride olsaydım. Neler olduğunu göremiyorum bile.

Diğerlerine, "Emily'yi duyuyorum," dedi.

Madam hemen sordu. "Bankada mı?"

"Hayır. Diğerleri içeride ve onlarla birlikte olmayı nasıl istediğini düşünüyor. Emily'nin bu arabalardan birinde olduğundan eminim." Ama otoparkta en az yirmi araç vardı ve düşüncelerin nereden geldiğini söyleyemiyordu.

Korkuyorum. Clare, hiçbir şey ters gidemezmiş gibi çok sakın ve kendinden emin görünüyor. Eğer diğerleri kaçmayı denerse, bu silahı benim üzerimde kullanacağına bahse gireirim. Ve kaçmayı deneyebilirler de. Bankada yanlarında sadece Howard ve George var ve onlar da oraya kalem açmaya girmediler. Gerçi onların çok tehlikeli olduklarını sanmıyorum. Ama Clare takımın beyni...

Jenna, Ken'e, "Howard... bu ölü kadının oğlunun ismi değil miydi?" diye sordu. "O da diğerleriyle bankada. Emily, Clare diye biriyle arabada ve Clare'in silahı var!"

Charles, "Keşke hangi arabada olduklarını bilseydim, silahı alabilirdim," dedi.

Jenna, "Tamam, Madam ile sen arabayı bulun. Ken ile ben de bankaya gireceğiz!"

Madam hemen, "Hayır," dedi. "Biz silahı alıncaya kadar bekleyin. Etrafta silahlı birileri varken öğrencilerimin böyle bir yere girmesine izin veremem!"

Jenna, Charles'ın tekerlekli sandalyesinin kollarını tuttu. "Belki de Emily'nin düşünceleri biz yaklaştıkça daha da artar," dedi. Charles'ı arabaların arasında itmeye başladı.

Madam, "Çok hızlı gitme Jenna," dedi. "Dikkat çekmek istemezsin. Sanırım bu Clare denen kişi, otoparkta tekerlekli sandalye ile koşan birini fark edebilir. Sizi tanıyabileceğinden bahsetmiyorum bile."

Jenna, "Nasıl?" diye sordu, bilmek istiyordu. "Beni görmedi ki!"

Madam sessizce konuşuyordu. “Bunu bilmiyorsun, Jenna. Bu Clare’in sıradan bir suçlu olmadığına dair güçlü hislerim var. Ve bu da sıradan bir banka soygunu değil.”

Jenna’nın, Madam’ın neyden bahsettiğine dair bir fikri yoktu ve şimdi bunu düşünmüyordu da. Ama adımlarını yavaşlattı, Ken ve Madam arkada yakından onları takip etti. Jenna, gözlerini ve kulaklarını açtı ve yeteneğini, iş başındaydı.

Keşke bankada ne olduğunu görebilseydim. Güvenlik görevlisi... çocuklardan birine ateş etmez, değil mi? Çocuklar bankayı soysalar bile, ateş etmez umarım.

Emily’nin düşünceleri kesinlikle daha yüksek sesliydi. Madam’ın uyarılarına rağmen, Jenna adımlarını hızlandırdı. Şuradaki kamyonu mu? Ya da belki de tamponunda ezik olan yeşil arabada. Keşke otoparktaki ışıklar daha parlak olsaydı, böylece arabalardaki kişileri görebilirdi...

Ken, “Şuradaki SUV,” diye fısıldadı.

Jenna durdu. “Nereden biliyorsun?”

“Howard’ın annesi... Kendinin arabasının kullanıldığını söylemişti.”

Jenna tekerlekli sandalyeyi arabanın arkasına getirdi. Charles’in kulağına doğru eğilip, “Silahı algılayabiliyor musun?” diye sordu

“Hayır. Şoför tarafına geçmem gerek,” dedi. “Sandal-yeyi oraya götür.”

İçinden bir his, Jenna'ya aynı histe olmadığını söyledi. Ellerini çekti. Yavaşça Charles kendini sandalyede itmeye başladı. Jenna, Madam ve Ken'in arkasında kaldı. Nefesini tuttu ve diğerlerinden gelen nefes seslerini bile duymuyordu.

Birden şoförün camı açıldı. Jenna kadının sesini duydu.

"Ne?.."

Daha sonra silah pencereden dışarı çıktı. Önceden becerikli bir atlet olan Ken, koştu ve silahı yakaladı. Sonrasında tüm kapılar açıldı. Emily dışarı atladı ve aynı anda araba çalıştı. Jenna ve Madam, SUV geri geri giderken yoldan çekildiler. Açık kapılarla otoparktan hızla çıkamadı.

Charles tekerlekli sandalyesinin etrafında döndü ama maalesef çok geçti. Büyük araba daha Charles duramadan gözden uzaklaşmıştı.

Jenna'nın umurunda bile değildi. Emily'ye sıkı sıkı sarılmakla meşguldü. Ama sadece birkaç saniye. Jenna, sevgisini göz önünde gösteremiyordu.

Emily, "Diğerleri hâlâ bankada," dedi.

Madam, "Biliyoruz," dedi. "Onlarla adamlar silahlı mı?"

"Sanmıyorum."

Ken elinde tuttuğu silahla gururlanarak, "Biz silahlıyız," dedi.

“İndir onu,” dedi Madam. “Ateş istemiyorum. Polisi arayacağım. Burada kal!”

Cep telefonunu çıkardı. Jenna, kaşlarını kaldırarak Emily’ye baktı.

Ken’in kalmasını söyledi. Bizim değil.

Jenna, başını salladı. Emily’in elinden tuttu ve Madam’ın arkası dönükken, bankaya doğru koştular.

.

.

BÖLÜM ONDÖRT

Emily, "Gişenin arkasındaki kadınla konuşan Martin," dedi. "Ondan kasaya çıkan kapıyı kırması istendi," dedi ve Martin'in parayı nasıl isteyeceği ve memurun ona küçük aptal bir çocuk gibi davrandığında, gücünü nasıl bırakacağı istenildiğini açıkladı. Bir müşteri kapıyı hafifçe aralık bırakarak bankadan çıktı. Şimdi Martin'in sesini duyabiliyorlardı.

"Ama şimdi hemen parayı istiyorum!"

Yaka kartı takan bir adam Martin'e yaklaştı. "Ben banka müdürüyüm. Burada bir sorun mu var?"

Gişenin arkasındaki memur, "Para veremeyeceğimizi bu genç adama anlatmaya çalışıyorum," dedi.

Müdür gülümsedi. "Anladım. Genç adam benimle gel. Sana bankanın nasıl çalıştığını göstereyim."

Martin ise, "Sadece biraz para istiyorum!" diye bağırdı.

Banka müdürü kibarca, “Elbette ki istiyorsun” dedi. “Sana bir mevduat hesabının nasıl açılacağını ve nasıl faiz kazanılacağını göstereceğim.”

Martin çığlık çığlığa bağırdı. “Ben faiz istemiyorum, ben para istiyorum!”

Jenna, Emily’ye, “Tracey nerede?” diye sordu.

“Şey, eğer aldığım görüntü doğruysa, şu an görünmez olmalı. Kasadan para çıkarması gerekiyor. Şu kıvrıcık saçlı adamı gördün mü? Adı Howard. Kapının yanındaki cılız olansa George.” Sonra Jenna’ya döndü. “Bizi nasıl buldunuz?”

“Howard’ın annesi,” dedi. “Uzun hikâye sonra anlatırım.”

Emily, Jenna’nın kolunu tuttu. “Ah, işte başlıyor!”

Hiçbir şey duyamıyorlar ama görebiliyorlardı ve Martin’in yüzündeki ifadeyi önceden de görmüşlerdi. Ve sonra tıpkı bir kasırğa gibi odanın karşısına fırladı ve kapıyı ezip geçti.

Emily, güvenlik görevlisinin silahını çektiğini gördüğünde, nerdeyse kalbi duruyordu. Daha sonra yerde kayıp düşmeden önce Amanda-Sarah’ın koştuğunu gördü.

Emily çığlık çığlığa, “Aman Tanrım!” diye bağırdı. George cebinden bir şeyler çıkarmaya çalışıyordu. Silahını mı çıkartıyordu?

Bunu asla bilemezdi. Hal yerde uzanan Amanda-Sarah, George’a baktı. George’un eli ayağı buz kesmişti.

Emily, *Vay canına! Amanda, Sarah’ın yeteneğini almış,* diye düşünerek, bir anlığına bu kısacık süren olaya bak-

tı. Ama olay çoktan bitmişti. Sarah'ın gözlerinde çok farklı bir şey vardı...

Emily soluk soluğa, "Bu Sarah!" dedi.

Jenna, "Tabii ki Sarah," dedi. "Başka kim olabilir ki?"

Belli ki Jenna, *onun* aklını okuma zahmetine bile girmemişti.

Emily, "Uzun hikâye," dedi. "Daha sonra anlatırım."

Daha sonra ikisi de elleriyle kulaklarını kapadı. Ortılığı inleyen siren sesleri ve parlayan kırmızı ışıklarla üç polis arabası bankanın önünde durdu.

Şimdi Madam, Ken ve Charles polislerin yanındaydı.

Madam şaşkınlıkla sordu. "Ne oldu? Ben henüz polisi aramamıştım!"

Daha görmeden önce Tracey'nin sesini duydular. "Alarm düğmesine bastım!" Tracey şu an görünür haldeydi ve gözleri parıldıyordu. "Alarmin sesi bankada duyulmuyor ama bir şeyler olduğu konusunda polisi harekete geçiriyor. Kasaya girerken, sizin dışarıda olduğunuzu gördüm. Emily'nin güvende olduğunu biliyordum; bu yüzden de kasayı etkisiz hale getirdim ve Martin kapıyı kırmadan önce memurun gişesinin altındaki düğmeye bastım. Clare'den kaçmayı nasıl başardın Emily?"

Emily anlatmaya başladı. "Charles silahı aldı!"

Tracey, tekerlekli sandalyedeki çocuğa hayretler içinde baktı. Charles da ona kibirli bir bakış attı. "Ben gerçek bir kahramanım," dedi.

Emily, Charles'ın bu olayı hiçbir zaman unutturmayacağından emindi. Yine de bu Emily için bir sorun değildi.

Bankadan bir sonraki çıkan Martin idi. "Bu banka memuru beni rahatsız etmedi," diyordu. "Kendi gücümü kullandım!"

Emily'nin her şeyi, yani Martin'in gözünün tamamen karardığını duyduklarını ona söyleyecek cesareti yoktu.

Martin'in ardından Sarah göründü. Aralarında rahatlamış ya da mutlu görünmeyen bir tek Sarah'dı. Gerçekten biraz üzgün görünüyordu. Diğerlerinin arasından geçti ve Madam'ın yanında durdu.

"Bunu yapmak zorundaydım," diye fısıldadı.

Madam, "Biliyorum," dedi ve rahatlatmak için ona sarıldı.

Emily merakla Sarah'a bakıyordu. Sarah için yeteneğini kullanmak bu kadar kötü bir şey miydi? Belki bir gün, bu kızın neden üzgün olduğunu öğrenebilirdi.

İki polis memuru göründü. Biri, elleri kelepçeli George'u diğeri ise Howard'ı tutuyordu. Yañlarından geçerken Ken seslendi.

"Howard, annen senden hiç memnun değil!"

Howard, Ken'e öylece bakakaldı. George ise park yerine bakıyordu. Ama Clare çoktan gitmişti.

Başka bir polis memuru geldi. "Sizler iyi misiniz?"

Madam, "Evet memur bey, hepimiz iyiyiz," dedi.

Polis şaşkınlıkla başını salladı ve Martin'e baktı. "Banka memurlarından biri bu çocuğun kasayı açmak için kapıyı kırdığını gördüğünü söyledi."

Madam yapmacık biçimde gülümsedi. "Şey, sizce bu mümkün mü memur bey?"

Memur omuzlarını silkti ve, "Sanırım soygunculardan biri patlayıcı yerleştirdi ve çocuk kapıdan geçerken patlattı. Neyse ki yaralanmadın genç adam!"

Martin, "Kimse beni yaralayamaz," diye böbürlendi. Madam, Martin'in kolunu sıktı. "Ah!"

Emily, polise, "Bütün kötü adamları yakalamadınız," dedi. Clare'i anlattı. Polis de defterine not aldı.

"Bu Clare'i tarif edebilir misin?"

Emily, Tracey ve Martin birbirlerine baktı. Ne söyleyebilirlerdi ki?

Hep bir ağızdan, "Mavi gözleri vardı," dediler ve sesizleştiler.

Polis memuru gülümsedi. "Endişelenmeyin çocuklar. Hâlâ çok üzgün olduğunuzu biliyorum. Yakaladığımız adamlardan detayları öğreniriz." Defterini kapadı. "Peki, şu kahraman kim?"

Emily, Sarah'a baktı.

Sarah, "Tracey, alarma bastı," dedi.

Tracey ise elini Charles'ın omuzlarına koyarak, "Ama gerçek kahraman bu," dedi.

Emily ekledi. "Clare'den bir silah çaldı." Madam hemen Emily'ye baktı.

Ken, “Silah burada memur bey,” dedi ve silahı verdi.

Polis, “İyi işti genç adam,” dedi.

Emily, Charles’a bakıyordu. Charles’ın somurttuğunu gördüğüne hiç şaşırmadı. Tekerlekli sandalyeye eğildi.

“Merak etme Charles. Gerçek bir kahraman olduğunu bizler biliyoruz. Ve sana öyle davranacağız,” dedi.

Charles’ın yüzü yavaş yavaş düzeldi. Yanakları kızardı. Ve *gülmüsed*i. Geleceği görmeyi hiç denemeden bir şeylerin önceki günlerde tahmin ettiğinden çok daha farklı olacağı konusunda içinde şüphesi vardı.

BÖLÜM ONBEŞ

Emily'nin annesi kaygıyla soruyordu. "Okula gitmek istediğinden emin misin? Kendini daha iyi hissetmen için yatakta bir gün daha geçirmen gerektiğini düşünüyorum."

Emily, "Kendimi iyi hissediyorum anne," diyerek annesini rahatlatmaya çalıştı. Meadowbrook'un önünde duran arabadan indi. "Endişelenme, daha sonra görüşürüz."

Kabul etmeliydi ki kendini hâlâ biraz yorgun hissediyordu. Ama yine de evde kalmak istemedi. Hayatını normale döndürmeyi her şeyden çok istiyordu.

Son yirmi dört saatte olan olaylara inanamıyordu. Sanki bir aydan fazladır uzaklardaymış hissiyle eve dönmüştü. Ve daha bir sürü karmaşık hislerle... korkmuş, kafası karışık, kızgın, moralsiz... ve şimdi ne hissediyordu?

Ne hissettiğinden emin değildi ama kötü olmadığını biliyordu. Ve kendiyile ilgili bir şeyler öğrenmesi gerektiğini biliyordu.

Madam herkese, okul sorgulamaya başlamadan önce, sabah ilk iş odasına gelmeleri gerektiğini söylemişti. Emily, herkesi görmek için *Seçilmişler* sınıfına kadar beklemek zorunda olmamasından memnundu. Başlarından geçen bu olayla grup olarak birbirlerine daha da mı yakınlaşırlardı?

209 numaralı odaya ilk gelen Emily değildi. Jenna çoktandır ordaydı. Başıyla Emily'yi selamladı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

Emily, "Biraz yorgun," dedi. "Ama yine de iyiyim. Peki, ya sen?"

Jenna da, "İyi," dedi. Ama Emily, Jenna'nın kendinden daha yorgun göründüğünü düşünüyordu. Gözleri oldukça kötü görünüyordu.

Emily, "Bittiği için mutluyum," dedi.

Jenna, "Ben de," dedi. Ve gülümsedi ama bu Emily'ye, sanki zorla bir gülümseme gibi göründü.

Daha sonra Ken geldi ve kesinlikle iyi bir haldeydi. Kızlara dönüp, "Kendimi harika hissediyorum," dedi. "Bilirsiniz işte, her zaman en değersiz yetenek benimkiymiş gibi hissettim. Bu konuda hiç bir şey yapamıyordum. Ama dün ilk kez acısını çıkarttım!"

Emily sordu. "Nasıl yani?"

"Jenna, Carter'ın aklını okudu ve bu da evi nasıl bulduğumuzu açıklıyor. Ama daha sonra bu ölü kadın, bana sizin nerede olduğunuzu söyledi! Sizi kaçıranlardan birinin, Howard'ın annesiydi. Ona bir mesaj iletmemi söyledi."

Emily, "Mesaj neydi?" diye sordu.

"Ona, oğlunun kötü bir şey yaptığını ve annesini hayal kırıklığına uğrattığını söylememi istedi. O, nasıl biriydi?"

Emily, "İyi biriydi," dedi. "Onunla başka bir yerde tanışmış olsaydım çok tatlı, kibar biri olduğunu bile düşünebilirdim."

Jenna oldukça şaşırılmış görünüyordu. "Seni kaçıran kişi tatlı biri miydi?"

"Evet, öyleydi. Diğer adam da iyiydi. Bu iki adamın da çok akıllı olduklarını düşünmüyorum, ama bizim için tehlikelilerdi. Kadın, Clare... O, çok korkutucuydu."

"Nasıl giyindiğini biliyorsun. Yani, kadının bir tarzı vardı." Bu yorum ise Amanda'dan geldi. Tekrar kendi bedenine girdikten sonra odada boş boş dolaştı ve yeri ne geçti. Sonra da tırnaklarını incelemeye başladı. "Ben dışarıdayken bedenimi her kim ele geçirmişse çok iyi manikür yapmış!"

Charles, sınıfa tekerlekli sandalyesinde geldi. Emily, Ken'e dirseğiyle vurdu ve ikisi alkışlamaya başladı.

Emily, "Charles, hayatımı kurtardın!" diye bağırdı. "Silahı Clare'in elinden havaya attığında Clare'in yüzünü görmenizi isterdim."

Charles halinden memnun görünüyordu ama biraz utanmıştı da. Birilerinin ona sorun çıkarmamasına alışkın değildi.

Sonra Tracey geldi, ardından da Martin. Daha sonra Carter içeri girdi.

Carter sırasına geçip yerine otururken, tüm gözler onun üzerindeydi ama her zamanki gibi hiçbir tepki vermedi.

Ken sesli şekilde düşünüyordu. "Onun gitmesine neden izin verdiklerini merak ediyorum."

Tracey, "Sanırım kullanabilecekleri bir yeteneği olmadığındandır," dedi.

"O halde neden ilk olarak onu kaçırdılar?"

Hiç kimse bu soruya cevap vermedi, hepsi bir anda sessizleşti.

Sınıfa giren son öğrenci Sarah idi. Hemen Amanda'ya doğru yürüdü.

"Sana teşekkür etmek istiyorum."

Amanda şöyle bir baktı. "Ne için?"

"Bedenimi aldığın için."

Emily çok şaşırmıştı. "Amanda'nın bedenini çalmasından memnunsun, öyle mi?"

Sarah, evet anlamında başını salladı. "Bu durum beni, yeteneğimi kullanmak zorunda olduğum bir konuma getirdi. Ama yine de tam olarak ihtiyaç duymadan önce kullanmadım. Eğer kontrol altında olsaydım, çok daha önce kullanmak zorunda bırakılırdım." Ve yerine geçti.

Bir kez daha Emily, Sarah'ın yeteneğini kullanmaktan neden böyle kaçtığını merak etti. Bu kesinlikle çözülmemiş bir efsaneydi.

Sonunda Madam geldi. "Günaydın çocuklar. Sizi uzun süre tutmayacağım, normal ders zamanımız boyunca konuşarak zaman geçirebiliriz. Ama anılarınız henüz yeniyken size bir şeyler sormam gerekiyor. Yeteneğiniz açısından bu tecrübenin üzerinizde ne gibi etkileri oldu? Şimdi bu konuda farklı hissediyor musunuz?"

Ken, "Ben hissediyorum," dedi. "Gerçekten kendi seslerimin birinden oldukça faydalı bir şeyler aldım."

Charles'ın da söyleyecek bir şeyleri vardı. "Emily'in hayatını korumak için yeteneğimi kullanmak çok farklı bir şeydi. O bayan, muhtemelen Emily'i öldürmeyecekti ama..."

Emily araya girdi. "Ama bunu asla bilemezsin," dedi. "Teşekkürler Charles!"

Madam, Emily'ye baktı. "Peki, ya sen Emily? Yeteneğin konusunda hislerin değişti mi?"

Emily derin bir nefes aldı.

"Evet. Şimdi gerçekten bir yeteneğim olduğunu biliyorum ve bu da herkesinki kadar iyi. Şimdi geriye baktığımda, gözümde canlandırdığım her şeyin gerçekleştiğini görüyorum."

Martin, Emily'in sözünü keserek araya girdi. "Bekle bir dakika. Soygunun başarılı olacağını söylemiştin ve öyle olmadı."

Emily evet anlamında başını salladı. "Bunun olacağını düşündüğümünden dolayı öyle söylemiştim; çünkü Tracey'nin kasaya girdiğini ve senin de kasanın kapısı-

nı kırdığını görmüştüm. Ama sonucun ne olacağını görememiştim, sadece tahmin ediyordum.”

Amanda, “Peki, ya benimle ilgili iki farklı görüntü neyin nesiydi?” diyerek sordu. “Yani Sarah olarak ben demek istiyorum. İlk başta onun yeteneğini aldığımı söyledin ve sonra da alamayacağımı söyledin.”

Emily basitçe, “Sen düştüğün için öyle söyledim,” dedi. “Ve bunu görmedim. George’u durduramayacaktın ama başardın; böylece Sarah, kendi bedenine döndü. Her iki olasılığı da gördüm.” Pis pis sırıttı. “Belki de yer o gün cilalanmıştı ve bir kelebek yeri temizleyip geçmiştir ve zemindeki bir yer üzerine çok fazla cila bırakmıştır.”

Madam gülümsedi. “Kelebek etkisi. Sanırım tahminlerinde bunun bir etkisi var.”

Emily, “Daha fazlası,” dedi. “Görüntülerimde gördüklerimi görmek istediklerimden ayırmayı öğrenmem gerekiyor. Tıpkı, Martin’in kanepeyi fırlatacağını gördüğüm ve onun da bunu yaptığı gibi. Ama aslında sadece kanepeyi fırlatmasını ve kapıyı kırmasını umuyordum -aslında görüntülerimde gördüğüm bu değildi. Ayrıca görüntülerde detayları da aramam gerekiyor. Takvimler, saatler, gazeteler yani bir gün ya da zamanı belirtecek herhangi bir şey bulmam gerek. İnsanların nasıl göründüklerini fark etmem lazım. Bronz biri var mı? Şu an gözümde canlandırdığım olay yazın olacak.” Annesinin kötü saç kesimiyle ilgili görüntüsünü ve annesinin saç kesimi güzel olduğunda görüntüsünün nasıl başarısız olduğunu anlattı.

“Geriye dönüp baktığımda görüntüde annemin pamuklu bir mont giydiğini fark ettim. Saç kesimi kışın kötü olacak,” dedi ve gülümsedi.

“Her neyse. Artık yeteneğim üzerinde çalışmam gerektiğini biliyorum. Görüntülerimi inceleme ve yorumlama konusunda pratik yapmaya ihtiyacım var. Ama en azından şimdi bir yeteneğim olduğunu biliyorum. Ve bunun değerli olduğunu da.”

Madam onaylayan bir ses tonuyla, “Çok iyi Emily,” dedi. “Şimdi yeteneğini gerçekçi olarak kullanmaya başlayabilirsin.”

Emily, Tracey ile sınıftan çıktığında kendini oldukça iyi hissediyordu. “Tüm bu yaşananların sonunda olan en iyi şeyi söyleyeceğim,” dedi. “Annem bana bir cep telefonu alıyor. Mutlaka her on dakikada bir beni arayacaktır.” Birden ürperdi ve durdu. “Kazağımı 209’da unuttum. Gidip alsam iyi olur.”

Tracey, “Öğle yemeğinde görüşürüz,” dedi.

Emily sınıfa tekrar gitti ama içerden ses duyduğunda kapıda durdu. Sesleri tanıdı -Madam ve Jenna konuşuyordu.

Gizlice dinlemenin doğru olmadığını biliyordu ama Jenna’nın ses tonundaki bir şey Emily’yi orada tuttu.

“Onun aklını okudum, Madam. Clare tam kaçmadan önce. Bir anlıktı ama bir şeyler öğrendim. Bankayı soy- mak umurunda bile değildi. Bu bir testti, bizim testimiz- di -en azından bazılarımızın testiydi.”

Madam, “Böyle olmasından korkuyordum,” dedi. “Neyi test ediyordu, yeteneklerinizin boyutunu mu?”

“Evet, ama bundan daha fazlasını da. Eğer öğrenciler beceriyle kullanılır ve baskı yapılırsa, ne kadar dayanacaklarını görmek istedi. Beni neden almadıklarını anlayabiliyorum. Akıllarını okuyabilir ve gerçekte ne istediklerini bilebilirdim. Charles’ı ya da Ken’i neden almadıklarını bilmiyorum. Ya da Amanda’yı. Gerçi Amanda’yı da aldılar ama bu bir kazaydı. Fakat tüm bu şeylerin banka soygunculuğuyla ilgisi yoktu. Bu bir deneydi Madam.”

Madam sordu. “Deneyin sonucundan memnun muydu?”

Emily, Jenna’nın kısık sesini duymaya çabaladı.

“Evet. Kesinlikle Howard’a ve George’a ne olduğunu umursamadı. İşin içinde başka insanlar da var ama Howard ile George değil. Ve diğerlerinin de planları var. Planların ne olduğunu bilmiyorum Madam, ama büyük bir şey olduğunu düşünüyorum. Banka soygunculuğundan daha büyük bir şey.”

Madam sakın bir tonda konuştu. “Evet, buna inanabilirim Jenna.”

“Bu insanlar kim Madam? Ne yapmak istiyorlar?”

“Emin değilim ama haklısın Jenna. Bir şeyler planlıyorlar ve oldukça tehlikeli insanlar.”

“Ne yapacağız Madam?”

“Birlikte çalışacağız ve yeteneklerinizi kendinizi savunmak için nasıl kullanacağınızı öğreneceksiniz.”

“Endişeleniyor musunuz?”

Emily, Madam’ın yüz ifadesini görmeyi çok isterdi. Yüz ifadesinin kelimelerden çok daha fazlasını anlatacağına dair içinde bir his vardı.

“Senin hakkında endişelenmiyorum Jenna, ya da sınıftakiler konusunda da. Dünya için endişeleniyorum. Ve *Seçilmiş* öğrencilerimin dünyayı nasıl koruyacağı konusunda endişelerim var.”

Sınıfta sessizlik oldu. Emily için bu bir sorun değildi. Artık hiçbir şey duymak istemiyordu. Şu an kazağını orada bırakabilirdi.

İnsanlar ilk derse girmek konusunda acele ettikleri için koridor kalabalıklaştı. Emily’nin de acelesi vardı ve kulak misafiri olduğu konuşmayı düşünmemeye çalıştı. Ama düşünmesi gerekiyordu; çünkü orada, aklının bir yerindeydi ve bu bir kenara itilemezdi. Sorular bir karara varılmaksızın aklında dolandı durdu.

Bu insanlar onlardan ne istiyordu? Gerçekte kimdi bu insanlar? Maksatlarını tahmin etmesi istenecek miydi? Ortaokul gençleri dünyayı nasıl koruyabilirdi? Düşünecek, endişelenecek çok şey vardı, çok...

Ama çok ilginçtir ki kendini hiç de paniklemiş hissetmiyordu. O ve sınıf arkadaşları özel insanlardı. Yetenekleri vardı. Belki de bu yeteneklerin gerçek amacını şimdi öğrenmeye başlıyorlardı. Sesler duyma, beyin okuma, beden hırsızlığı yapma... tüm bu eşsiz yeteneklere sahip olmalarının bir nedeni vardı. Belki de şimdi büyük bir şeyle karşı karşıya geldiklerinde, yete-

GELECEĞİ GÖREN

neklerini en iyi şekilde nasıl kullanacaklarını öğreneceklerdi.

Emily'nin görüntüleri vardı. Gelecekte ne olacağını görmeye ve gördüklerini anlamaya çalışabilirdi. İpuçlarını arayabilir ve satır aralarını okuyabilirdi. Bunları yorumlayabilirdi; ilgisiz olanları eleyebilirdi.

Ve her zaman kelebekler için gözlerini açık tutabili di.